

POKOLI BÁLÉJSZAKÁK

Tartalom

Meg Cabot: A pusztító lánya	2
Lauren Myracle: A virágcsokor	26
Kim Harrison: Madison Avery és a Nagy Kaszás	48
Michele Jaffe: Csók és ármány	81
Stephenie Meyer: Földi pokol	125

MEG CABOT

A pusztító lánya

MARY

A zene a szívem ritmusára jár. Érzem, ahogy a basszus dörömböl a mellkasomon - bumm, bumm, bumm. Szinte lehetetlen átlátni a vonagló embertömeget, a „füst” és a klub mennyezetéről szerteágazó fényjáték pedig csak nehezíti a dolgot. De tudom, hogy itt van. Érzem.

Ezért is vagyok hálás a körülöttem egymáshoz simuló embertömegnek. Elrejtenek a szemei és az érzékei elől. Máskülönben már kiszagolt volna. Már mérföldekről megérezik, ha valaki fél. Nem mintha félnék. Mert nem is. Talán egy kicsit.

De velem van az Excalibur Vixen 285 FPS számszerűj a húsz hüvelyk hosszú Easton XX75 nyíllal (a hegye régen arany volt, de lecseréltem kézzel faragott kőrisre), a húrt már felhúztam, a ravasz pedig ujjam legkisebb rezdülésére elsüti a fegyvert.

Sosem tudja meg, mi találta el.

Remélhetőleg Lila sem.

A legfontosabb, hogy tiszta célpontom legyen - ami ebben a tumultusban nem lesz könnyű -, és ügyesen lőjek. Valószínűleg egyetlen esélyem lesz. Vagy én találom el őt... vagy ő kap el engem.

- Mindig a mellkasra célozz! - szokta anyu mondani. - Az a test legnagyobb felülete, így nagyobb eséllyel találsz el. Persze, így valószínűleg végzel velem, ahelyett, hogy csak megsebezned; ha pedig az lenne a cél, akkor a karjára vagy a combjára kell céloznod..., de miért akarnád csupán megsebezni? A lényeg az, hogy leszedd őket.

Lila természetesen meggyűlöl majd, ha rájön, mi is történt valójában... főleg ha megtudja, hogy én tettem.

De mégis mit várt? Nem várhatja el tőlem, hogy ölbe tett kézzel nézzem végig, ahogy eldobja az életét.

- Találkoztam egy férfival - jelentette be ma ebédidőben, míg a salátabárnál álltunk sorba. - Ó, istenem, Mary, el sem tudod képzelni, mennyire helyes! Sebastiannak hívják. A legkékebb szeme van, amit valaha láttál.

Lila esetében a legtöbb ember nem veszi észre, hogy a - mondjuk ki nyíltan - kurvás külső mögött egy hűséges, igaz barát szíve rejtőzködik. A legtöbb Szent Eligiusban tanuló lánnyal ellentétben, Lila sosem

érezte velem, hogy az apám nem vezérigazgató vagy plasztikai sebész.

Rendben, beismerem, hogy minden harmadik, negyedik mondandóját ki kell szűrni, mert olyan dolgokról szeret beszélni, amik engem totál hidegen hagynak: hogy mennyit fizetett a Saks-beli kiárusításon egy Prada sporttáskáért, vagy milyen tetoválást fog csináltatni, ha legközelebb Kankunba megy.

De ez most felkeltette az érdeklődésemet.

- Oké, Lila! - mondtam. — De mi van Teddel?

Ugyanis az elmúlt évben, mióta a srác végre összeszedte magát és elhívta randizni, másról sem tudott beszélni, csak Tedről. Leszámítva persze a Prada leárazásokat és hátsó fertályának tetoválását.

- Ó, annak már vége - közölte, mialatt a salátaöntetért nyúlt Sebastian ma este bulizni vissz a Swig-be. Azt mondja, be tud vinni. Rajta van a VIP-listán.

Nem az a tény borzolta fel hátamon a szőrt, hogy ez a férfi - bárki legyen is - állítólag rajta van Manhattan egyik új keletű, exkluzív szórakozóhelyének VTP-listáján. Ne érts félre, Lila gyönyörű lány. Ha egy ismeretlen, jóképű férfi - aki a város legelitebb VIP-listáján szerepel - szemet vethet valakire, az Lila.

A Teddel kapcsolatos dolog ütött szíven. Mert Lila isteníti Tedet. Ők az iskola legtökéletesebb szerelmespárja. Lila olyan, mint egy istennő, Ted pedig sztársporthő... olyan kapcsolat ez, mely a tini mennyországban kötött. Ezért nem stimmelt, amit mondott.

- Lila, hogy mondhatod azt, hogy köztetek vége? — követeltem a választ.

— Ti ketten már ősidők óta együtt jártok. — Legalábbis azóta, hogy én szeptemberben a Szent Eligiusba jöttem, és Lila elsőként (és a mai napig egyetlenként) szóba állt velem. — És most hétvégén lesz az évváró bál.

-Tudom - sóhajtott Lila boldogan. - Sebastian kísér majd el. *m* Seb...

És akkor már tudtam. Igazán tudtam.

- Lila - mondtam. - Nézz rám!

Lila letekintett rám — alacsony vagyok, de ahogy anyám szokta mondani, fürge is és akkor megláttam. Amit már a kezdet kezdetén észre kellett volna vennem, az enyhén fátyolos szemeket, a bugyuta tekintetet... a puha ajkakat - jelek, amiket már oly sok éve ismerek.

Képtelen voltam elhinni. Egy barátomat kapta el. Az egyetlen barátomat.

Nos, mégis mit tehettem volna? Kényelmesen dőltem volna

hátra és hagyjam, hadd vigye? Ezúttal nem.

Az ember azt hinné, egy lány számszerűen a kezében, Manhattan legmenőbb helyének táncparkettjén, kiváltana néhány megjegyzést. De

ez mégiscsak Manhattan. Amúgy meg, túlságosan is jól érzik magukat az emberek ahhoz, hogy észrevegyenek.

Még...

Te jó ég! Ez ő! Képtelen vagyok elhinni, hogy itt látom...

Legalábbis a fiát.

Még annál is jóképűbb, mint gondoltam. Aranyszínű haj, kék szemek, filmcsillagokra jellemző, tökéletes ajkak és vagy egy mérföld szélességű vállak. Ráadásul magas - bár a legtöbb srác az, hozzám képest.

Mégis, ha kicsit is olyan, mint az apja, nos, akkor elkapom. Végre elkapom.

Azt hiszem. Még mindig nem...

Istenem! Megérezte, hogy figyelem. Erre fordul...

Most vagy soha! Felemelem az íjat.

Pápá, Sebastian Drake! Viszlát, mindörökre!

De amint távcsövemben feltűnik fehér pólós teste, hihetetlen dolog történik: pontosan ott, ahova a célkeresztem mutat, meggypiros foltok jelennek meg.

A ravaszt még meg sem húztam.

Az ő fajtája pedig nem vérzik.

— Mi a baj, Sebastian? — terem mellette Lila.

— A francba! Valaki... — látom, ahogy Sebastian a pólóján terjedő skarlátvörös foltról Lilára emeli döbbszerű szemét — ...meglőtt. Igaz. Valaki meglőtte. És az a valaki nem én voltam. A rejtély pedig nem merül ki ennyiben. Vérzik! Ez lehetetlen!

Mivel fogalmam sincs, mi mást tehetnék, egy közeli oszlop mögé húzódom, a Vixent pedig a mellkasomhoz szorítom. Muszáj eltűnnöm innen, és ki kell találnom, mi legyen a következő lépésem. Ez egyszerűen nem lehet igaz! Lehetetlen, hogy tévedtem vele kapcsolatban! Utánanézttem. Minden összevág... a tény, hogy itt van Manhattanben... a tény, hogy pont a legjobb barátomat szúrta ki... Lila zavart tekintete... minden.

Minden, kivéve az előbb történeteket.

Én csak álltam ott, és figyeltem őt. Tökéletesen tiszta célpont volt, már majdnem el is lőttem a nyilat. Vagy meg is tettem volna? Vérzik, és ez azt jelenti, hogy ember, nemde? Azonban ha ember, és most lőtték mellkason, akkor hogy lehet, hogy még nem esett össze?

Istenem!

A legrosszabb pedig az... hogy meglátott! Majdnem biztosan éreztem vadásztekitetét. Vajon mit fog most csinálni? Utánam jön? Ha igen,

akkor az csakis az én hibám lesz. Anyám százszor megmondta, hogy ne tegyek ilyet. Mindig azt papolta, hogy egy vadász sosem megy egyedül.

— Miért is nem hallgattam rá?! Mégis, mit gondoltam? Pont ez a probléma! Egyáltalán nem gondolkodtam. Hagytam, hogy az érzelmeim vezessenek. Nem engedhettem, hogy ugyanaz történjen meg Lilával, ami az anyámmal. És most megfizetek érte. Pont, mint anya.

Őrülden próbálom kiverni a *fejemből* a képet, ahogy a *rendőrség hajnali* négykor *becsönget* az *apámhoz*, és felkérlik, azonosítsa a hullaházban heverő *egyetlen lány holttestét*. A torkom fel lesz szakítva, és ki tudja, még *milyen szörnyű* sebek borítják majd összetört testemet. És mindezt azért, mert nem maradtam *ott-hon a seggemen*, hogy megírjam a házi dolgotat Mrs. Gregory történelemórájára (téma: *Mérsékelt* lépések a polgárháború előtt álló Amerikában, kétezer szó, dupla sorközzel, hétfőre), ahogy azt eredetileg terveztem. A zene vált. Lila kiáltását hallom: - Hova mész? Istenem! Felém tart.

Azt akarja, hogy tudjam, hogy idejön. Most játszik velem... pontosan úgy, ahogy az apja tette anyámmal, mielőtt... nos, tette vele, amit tett.

Aztán szokatlan hangot hallok. Süvítésfélét, amit aztán egy „A francba!” követ. Mi a fene folyik itt?

- Sebastian - Lila hangja jókedvűnek tűnik. — Valaki ketchup-pel lödöz téged!

Mi van?! Csak nem azt mondta, hogy... ketchuppel?

Aztán, amikor óvatosan kilesek az oszlop mögül, hogy megnézzem, mire is gondol Lila, meglátom őt.

Nem Sebastiant. Azt, aki eltalálta.

Alig hiszek a szememnek.

Mit kereshet itt?

ADAM

Ez mind Ted hibája. Ő találta ki, hogy kövessük őket a randijukon. Rákérdeztem, hogy miért. - Mert a fickó nem frankó — közölte Ted. De ezt, ami lett, még ő sem sejthette. Előző este Drake a semmiből tűnt elő Lila Park sugárúti lakása előtt. Ted még soha nem látta azelőtt. Hogy tudhat bármit is erről a fickóról? Hogy csinálja?

De amikor rákérdeztem, Ted visszakérdezett: - Haver, megnézted már rendesen?

El kell ismernem, Tednél a pont. Ez a pasas tökre úgy néz ki, mint aki egy elegáns katalógus lapjairól lépett elő. Az ember nem bízhat egy ilyen - tökéletes — emberben.

Akkor sem vagyok oda a gondolatért, hogy egy férfit kövessek. Ez nem okés. Még akkor sem, ha – Ted szavaival élve – csak biztosak akarunk lenni benne, hogy Lila nem kerül bajba. Tudom, hogy Drake-nek hála, Lila most már csupán Ted exbarátnője.

Oké, tényleg nem ő a legragyogóbb elme, akit ismerek, de hogy kövessük, amíg ezzel a sráccal randizik?! Súlyosabb időpocsékolásnak tűnt, még annál a kétezer szavas házidogánál is, amit hétfőre kell megírnom amerikai történelemből.

Aztán Ted még azt is felvetette, hogy hozzam magammal a 9 mm-es Berettát. Bár csak vízpisztoly, de élethű másolata az eredetinek, azok használatát pedig ugyanúgy büntetik Manhattanben, mint az eredetiét. Ezért aztán nem is volt túl sok lehetőségem, hogy bejárassam a sajátomat. Amivel persze Ted tökéletesen tisztában van. Biztosra veszem, hogy ezért ismételtette állandóan, hogy mekkora poén lenne eláztatni az ürgét, mert tudta, képtelen leszek ellenállni.

A ketchup az én ötletem volt.

És igen, ez tényleg elég gyerekes. De mégis, mi mást csinálhatnék péntek este? Ez magasan veri a törit.

Így aztán megmondtam Tednek, hogy benne vagyok, ha én lehetek az, aki meghúzza a ravaszt. Nem volt ellenvetése,

- Csak tudnom kell, ember!

- Mit kell tudnod?

- Hogy milye van ennek a Sebastian gyereknek, ami nekem nincs.

Persze, elárulhattam volna neki. Úgy értem, bárki, aki jobban megnézi magának Drake-et, megértené mi az, ami Tednek nincs. Ted elég jól néz ki meg minden, de nem tartozik a sármos kategóriába.

Inkább meg se mukkantam. Ez a T. gyerek már így is eléggé ki volt bukva. Nagyjából meg is értem, miért. Lila első osztályú csaj. Nagy barna szemek, és nagy... egyéb testrészek.

Inkább nem is gondolom tovább, különben még nővéremnek, Veronicának lenne igaza, aki szerint szexuális tárgyként kezelem a nőket, és inkább kéne úgy tekintenem rájuk, mint jövőbeli partnereimre, akikkel, egy hamarosan elkerülhetetlenül bekövetkező katasztrófát követően fogok a túlélésért küzdeni. (Diplomamunkáját is ebben a témában írja, mivel a fejébe vette, hogy az apokalipszis valamikor a következő évtizedben fog bekövetkezni, büntetésül az ország vallási fanatizmusáért és környezetszennyezéséért, melyek Róma és más, ma már nem létező hatalmak bukását is okozták.)

Hát így esett, hogy T. gyerek és én a Swig-ben kötöttünk ki. Vinnie - Ted nagybátyja - a klub likőrbeszállítója, így gond nélkül jutottunk be - a

mások részére kötelező fémdetektor megkerülésével és lőttem meg ketchuppal Sebastian Drake-et a 9 mm-es vízipisztoly Berettámmal. Tudom, hogy otthon lenne a helyem a Mrs. Gregory-féle fogalmazás fölé görnyedve, de egy srácnak is kell egy kis szórakozás, nem igaz?

Az pedig elég szórakoztató látvány volt, ahogy a vörös folt szétterjedt Drake mellkasán.

T gyerek szabályosan röhögött – először azóta, hogy ma ebédidőben Lila egy SMS-ben közölte velem, tekintse szabadnak magát az érettségi bál estéjére, mert ő Drake-vel szándékozik menni.

Minden pompásan alakult, egészen addig, amíg észre nem vettem, hogy Drake egy a táncparkett melletti oszlop felé bámul. Ennek pedig nem volt semmi értelme. Az ember azt várná, hogy a ketchup sugarának irányát követve, egyenesen a mi VIP-bokszunk (hála Vinnie bácsinak érte) tájékán keresné a támadót. Ekkor szúrtam ki, hogy valaki bujkál mögötte. Mármint az oszlop mögött. Nem is akárcsak, hanem az az új lány a törióráról, aki csak Lilával áll szóba – Mary.

És egy számszeríj volt nála. Egy számszeríj!

Hogy az ördögbe hozta be a fémdetektoron át?! Képtelenség, hogy ismeri Vinnie bácsit.

Nem mintha ez most számítana. Az számít, hogy Drake úgy bámulja azt az oszlopot, mintha átlátna rajta. Az a tekintet, amivel figyeli őt, egyszerűen... nos, a lényeg az, hogy nem akarom, hogy abba az irányba nézzen.

- Idióta! - motyogom. Főleg Drake-re értem, de nekem is kijár belőle. Aztán célzok, és újra lövök.

- Ez csak úgy csattant! - kiáltott Ted boldogan. - Láttad ezt? Pont a segge közepébe!

Rendben, ez magára vonja Drake figyelmét. Erre fordul... én pedig azon nyomban megértem, mit értenek lángoló tekintet alatt. Tudjátok, a Stephen King-könyvekben, meg ilyesmikben. Soha nem gondoltam volna, hogy látni fogok ilyet. Drake-nek azonban pont ilyen a tekintete, ahogy minket néz. Szemek, melyek vitathatatlanul lángolnak.

Gyerünk! - szuggerálom Drake-et. - Ez az! Gyere csak ide, Drake! Harcolni akarsz? Sokkal többet tartogatok neked ketchup-nél, kisapám.

Ami nem egészen igaz. Végül azonban ez már nem számít, mert Drake nem jön ide hozzánk. Ehelyett eltűnik.

Nem úgy értem, hogy megfordul és kisétál a klubból.

Úgy értem, az egyik pillanatban még ott áll, a másikon pedig... egyszerűen eltűnik. Egy másodpercre mintha sűrűbbé válna a szárazjégfüst, és mire kitisztul, Lila már egymagában táncol.

- Fogd! - szólok Tednek, és a kezébe nyomom a Berettát.

- Mi a... - Ted a táncolókat figyeli. - Hova tűnt? Én már rég elindultam.

- Vidd ki Lilát! - kiáltom vissza. - És várjatok meg odakint! Ted megvillantja káromkodó tudományát, de fel sem tűnik senkinek. A zene túl hangos, és mindenki baromi jól érzi magát. Mármint ha az nem tűnt fel senkinek, hogy lelőttünk egy srácot ketchuppal töltött vízpisztollyal, majd pár pillanattal később ugyanez a srác szó szerint semmivé foszlott – akkor alig hiszem, hogy Ted „k” betűs szavai meghatják őket. Odaérek az oszlophoz és lenézek.

Ott van, úgy liheg, mintha maratont futott volna. Úgy szorítja a számszeríjat a mellkasához, mint egy kisgyerek a játék maciját. Az arca olyan fehér, mint a telihold.

- Hé! - szólítom meg gyengéden. Nem akartam megriasztani, de nem jártam sikerrel; majd kiugrik a bugyijából, amint meghallja a hangom, és rémült szemekkel mered rám.

- Hé, nyugi! - mondom. - Elment. Rendben?

- Elment? - A pillantása felkúszik rám. A szeme olyan zöld, mint a májusi Central Park gyepe, de a félelem még nem tűnt el belőle. – Hogy? Mi van?

- Egyszerűen eltűnt – vonom meg a vállam. – Láttam, hogy téged bámul, így meglőttem.

- Mit csináltál?

Látom, hogy a félelem olyan hirtelen tűnik el szemeiből, mint Drake az imént. De Drake-kel ellentétben, valami megmaradt: a düh. Mary örülten mérges.

- Istenem, Adam! - mondja. – Elment az eszed? Van fogalmad róla, ki az a férfi?

- Ja! - felelem. Igaz, ami igaz, Mary nagyon helyes, amikor mérges. Hihetetlen, hogy ezt eddig még nem vettem észre! Bár eddig még nem is láttam mérgesnek. Nem sok dolog van, amin felhúzhatja magát az ember Mrs. Gregory óráján. – Lila új pasija. Egy vesztés. Láttad a gatyáját? Mary a fejét csóválja.

- Mit keresel itt? – kérdi kissé kábultan.

- Ugyanazt, amit te éppenséggel - mondom, majd ránézek a számszeríjra. – Csak neked sokkal nagyobb tűzerőd van. Ezt honnan szerezted? Legális ez Manhattanben?

- Még te mondd?! - utal a Berettámra. Megadó mozdulattal emelem fel kezeimet. – Hé, ez csak ketchup. A tiédnek a hegyén azonban nem tapadókorongot látok. Ezzel komoly sérülést is okozhatsz...

– Ez a terv – vágja rá Mary.

Hangjából olyannyira árad a gyűlölet – anya állandóan arra buzdít minket Veronicával, hogy a lesújtó pillantások helyett szavakkal fejezzük ki érzéseinket –, hogy azon nyomban megértem. Egyszerűen tudom.

Drake az ő exe.

Meg kell vallanom, emiatt kissé furán érzem magam. Mármint, kedvelem Maryt. Nagyon okos lány - mindig felkészülten felel, ha Mrs. Gregory felszólítja –, és már a puszta tény, hogy haloványsága ellenére Lilával barátkozik, mutatja, hogy mennyire nem sznob. A Szent Eligiusba járó lányok figyelemre sem méltatják Lilát, azóta, hogy... telefonról telefonra terjedtek a képek róla meg Tedről. Mindenki láthatta, milyen jól érzik magukat egy belvárosi házibulin – a fürdőszobában... Nem mintha bármi kivetnivaló lenne abban, amit csináltak, már ha engem kérdeztek.

Mégis. Már-már csalódott vagyok. Azt gondoltam, egy olyan lánynak, mint Mary, jobb ízlése van fiúk terén, mint ez a Sebastian Drake.

Ez is bizonyítani látszik Veronica állítását, hogy mindaz, amit nem tudok a lányokról, megtölthetné az East Rivert.

Ezt egyszerűen nem hiszem el! Itt állok a Swig melletti sikátorban, és azzal az Adam Blummal beszélgetek, aki mögöttem ül Mrs. Gregory óráján. És akkor még nem is említettem Teddy Hancock-ot – ő Adam legjobb barátja.

És Lila exe.

Akit Lila éppen rendíthetetlen buzgalommal vesz semmibe. Kivettem a kőrisfa hegyű nyilat az íjból, és eltettem a táskámba. Beletörődtem, hogy ma este már nem lesz kivégzés. Bár legalább azért hálásnak kéne lennem, hogy nem nyiffantam ki.

Ha ez nem Adamnek lenne köszönhető... akkor most nem állnék itt, és nem próbálnék meg elmagyarázni valamit, ami... őszintén szólva eléggé hihetetlen.

– Most komolyan, Mary! – Adam engem figyel sötétbarna szemével. Fura, hogy eddig észre sem vettem, mennyire jóképű. Nem olyan értelemben, mint Sebastian Drake. Adam haja ugyanolyan sötét, mint az enyém, a szeme pedig sötét, nem tengerkék.

Önmagához képest azonban nagyon is jól néz ki, széles vállaival, úszó testalkatával – mellyel két egymást követő évben is besegítette a Szent Eligius magániskola úszócsapatát a pillangóúszás döntőjébe – és magasságával. (Olyan magas, hogy a nyakamat jócskán meg kell nyújtanom, ha a szemébe óhajtok nézni, elmélyítve ezzel tulajdon magasságommal szembeni csalódottságomat, ami egyébként 158 cm.) Az átlagosnál jobb tanuló, ráadásul népszerű is, ha figyelembe vesszük az

elaléló elsőéves lányok tetemes számát, mikor a folyosón elhalad mellettük (bár úgy tűnik:, ezt ő észre sem veszi).

Engem néz – és érdeklődéssel.

– Mi az ábra? - akarja tudni. Felvonja egyik sötét szemöldökét, és még mindig engem fürkészh. – Azzal tisztában vagyok, miért gyűlöli Ted Drake-et. Ellopta a csaját. De te miért vagy fasírtban vele?

– Magánügy – közlöm vele. Istenem, ez annyira nem profi. Anya ki fog nyírni, ha megtudja.

HA megtudja.

Másrészről viszont... Adam épp az előbb mentette meg az életemet. Még ha nincs is ezzel tisztában. Drake ott, mindenki szeme láttára, gondolkodás nélkül képes lett volna kibelezni.

Kivéve, ha előtte játszózni támad kedve. Ami – ismerve az apját – elég valószínű.

Jövök Adamnek. Valami extrával. De nem hagyhatom, hogy megtudja.

– Mégis, hogy jutottál be? – kíváncsiskodik. – Ne próbáld meg nekem bemesélni, hogy a fémdetektoron keresztül hoztad be ezt a micsodát!

– Hát persze, hogy nem azon keresztül! – mondom. Komolyan, a fiúk néha annyira ostobák. – A tetőablakon át.

-A tetőn?

– Általában ott vannak a tetőablakok – világítok rá.

– Olyan gyerekes vagy! – mondja Lila Tednek. Hangja lágy és elfűlő, bár amit mond, az felkavaró. Nem tehet róla. Drake megbabonázta. – Mégis miben reménykedtél?

– Alig egy napja ismered ezt a fickót, Lila! - Ted a kezeit mélyen a zsebébe dugja. Úgy tűnik, szégyelli magát... ugyanakkor dacos is. – Ügy értem, én is bevihettek volna a klubba, ha ez volt minden vágyad! Miért nem szóltál? Ismered a nagybátyámat!

— Nem az a fontos, hogy milyen klubokba visz el engem Sebastian, Ted! Ez... ő a lényeg! Ó egyszerűen... tökéletes.

Erősen kell koncentrálnom, nehogy elhányjam magam.

- Senki sem tökéletes, Li! – mondja Ted, mielőtt szólhatnék.

- Sebastian az! - lelkesül be Lila, szeme sötéten csillog a klub bejáratát világító magányos villanykörte fényében. - Annyira gyönyörű... és intelligens... és két lábbal jár a földön... és gyengéd.. „

Ennyi volt! Eleget hallottam. Többet nem bírok elviselni.

- Fogd be, Lila! - förmedek rá. - Tednek igaza van! Nem is ismered azt az embert! Mert ha ismernéd, sosem mondanád rá, hogy gyengéd!

- Igenis az! - bizonygatja Lila, a szemében lévő csillogás izzani kezd. - Még csak nem is ismered...

Egy pillanattal később - nem vagyok benne biztos, hogyan történt - megragadom a vállait, és erőteljesen rázni kezdem. Kb. 15 centivel magasabb és majd* húsz kilóval nehezebb nálam.

De nem számít. Ebben a pillanatban nem akarok mást, mint egy kis intelligenciát verni belé.

- Elárulta, nem igaz? – Hallom magam, ahogy ordítok vele. – Elmondta neked, hogy mi is ő valójában! O, Lila! Te idióta! Te ostoba, ostoba nőszemély!

- Húha! - próbálja Adam lefejtetni a kezem Lila csupasz vállairól. - Ok. Most szépen mindenki lehiggad...

Lila kirántja magát a kezeim közül, majd győzelemittasan felénk fordul.

- Igen! - kiált diadalmas hangon, amit túl jól ismerek. – Mondta, hogy ez lesz! Óva intett az olyan emberektől, mint te, Mary. Olyanoktól, akik nem akarják, nem képesek megérteni, az ő nemesi és ősi származását, amely a királyokéval vetekszik..

- Úristen! – Viszket a tenyerem. Pofon szeretném vágni. Az egyetlen ok, amiért nem teszem meg, hogy Adam elkapja a karom, mintha csak a gondolataimban olvasna. - Lila, te tudtad? És mégis elmentél vele?

-Természetesen - szipogja. - Ellentétben veled, Mary, én nyitott vagyok! Nincsenek előítéleteim a fajtájával szemben, ahogy neked vannak...

- A fajtájával? A fajtájával? - Ha Adam nem fogna vissza, és nem dűnnyögné a fülembé, hogy nyugodjak meg, akkor azon nyomban rávetném magam, és megpróbálnék egy kis értelmet verni abba az ostoba szőke fejébe. - Es azt nem említette véletlenül, hogyan tartja fenn magát az ő fajtája? Hogy mit esznek – vagy helyesebben mondva isznak -, hogy éljenek?

Lila megvetően mér végig. - Igen, elmondta. És szerintem túl nagy hűhót csapsz az egész körül. Csak olyan vért iszik, amit a vérellátóból szerez. Ő nem öl meg senkit...

- Ó, Lila! - Képtelen vagyok felfogni, amit hallok. Vagy mégis, ha figyelembe vesszük, hogy Liláról van szó. Mégis azt reméltem, hogy 0 nem lesz annyira naiv, hogy bedőljön ennek a mesének. -Mind ezt mondja! Már századok óta ezzel etetik a lányokat. „Én nem ölök embert!” Lószart nem!

- Várjunk csak egy percet! - Adam szorítása elernyed a karomon. Sajnálatos, hogy most, amikor már szabadon képen vághatnám Lilát, már egyáltalán nem akarom. Túlságosan undorodom tőle. - Mi folyik itt?

- kérdi Adam. - Ki iszik vért? Csak nem Drake-ről beszéltek?

- De igen - felelem tömören.

Adam hitetlenkedve néz le rám, míg Ted a háta mögött füttyent egyet.

- Apám! Tudtam, hogy valami nem stimmel a fazonnal!
- Hagyjátok abba! - kiáltja Lila. - Mindannyian! Nem halljatok magatokat? Van fogalmatok róla, mennyire bigottak vagytok? Igen, Sebastian vámpír, és neki is ugyanúgy joga van a léthez!
- Uh! - szólalok meg. - Figyelembe véve, hogy O egy két lábon járó veszedelem az emberiségre nézve, és hogy már évszázadok óta hozzád hasonló ártatlan lányokat eszik... végül is leszögezhetjük... nincs joga létezni!
- Egy pillanat! - Adam továbbra is kételkedve néz. - Vámpír? Ugyan már! Ez lehetetlen! Vámpírok nem léteznek!
- Ó! - Lila hirtelen felé fordul és toporzékolni kezd. - Te még náluk is rosszabb vagy!
- Lila! - szólítom meg, nem figyelve Adamre. – Nem láthatod többé!
- Nem tett semmi rosszat! Meg sem harapott, pedig megkértem rá! Azt mondja, képtelen rá, mert annyira szeret!
- Jóságos ég! – mondom undorodva. – Ez is csak egy hazugság, amivel ámít téged, Lila! Hát nem látod? Mind ezt mondja! Nem szeret téged! Legalábbis nem jobban, mint egy bolha a kutyát, aminek a vérét szívja!
- Én szeretlek! - Ted hangja elcsuklik az „Én"-en. - És te dobtál egy vámpír miatt!?
- Te ezt nem értheted! - Lila hátralibbenti hosszú, szőke haját. - Ő nem bolha, Mary, Sebastian túlságosan is szeret ahhoz, hogy megharapjon. De érzem, hogy rá tudom venni. Mert ő is legalább annyira velem akar maradni örökké, amennyire én vele, érzem. És a holnap este után együtt leszünk mindörökké.
- Mi lesz holnap? - kérdezi Adam.
- Az évváró bál - felelem esetlenül.
- Úgy van! - csacsogja Lila. - Sebastian elkísér. És habár ő még nem tudja, de holnap megadja, amit kérek. Csak egy kis harapás, és az örök élet vár rám. Ugyan már, srácok! Hát nem király? Ti nem akarnátok örökké élni? Úgy értem, ha lehetőségetek lenne rá!?
- De nem így! – Valami mélyen bennem fájdalmasan sajog. Sajog Liláért, és sajog azokért a lányokért, akiknek a nyomában jár. És azokért is, akik majd őt követik, ha nem teszek valamit.
- Ott találkozol vele? – Szuggerálnom kell magam, hogy rákérdezzek. Nehezemre esik a beszéd, mert leginkább sírni szeretnék.
- Igen - feleli Lila. Tekintete ugyanolyan kifejezéstelen, mint odabent a klubban, vagy ma, az ebédlőben. - Nem tud majd nekem ellenállni. Képtelen lesz nemet mondani, ahogy ott állok majd az új Roberto Cavalli estélyimben, nyakamon pedig megcsillan a telihold ezüstje...

– Azt hiszem, mindjárt kidobom a *taccsotl* – nyög fel Ted.
- Nem, nem fogod! – mondom. - Most hazaviszed Lilát. Tessék! – Belenyúlok az iskolatáskámba, előhúzok egy *feszületet* és két palack szenteltvizet, majd a kezébe nyomom őket. – Ha Drake feltűnne – de nem hiszem, hogy fog dobni meg ezekkel! Aztán sipirc haza, miután hazavitted Lilát.
Ted a kezébe adott tárgyakat figyeli. – Várj! Ennyi? – kérdezi. – Egyszerűen hagyjuk, hogy megölje?
- Nem öl meg! - javítja ki Lila boldogan. – Átváltoztat! Olyan leszek, mint ő!
– MI nem csinálunk semmit! - felelem. - Ti, srácok, most hazamentek és ezt szépen rám bízátok! Ura vagyok a helyzetnek. Csak legyetek biztosak benne, hogy Lila épségben hazaér. A bálig nem eshet semmi baja. A gonosz lelkek nem léphetnek be olyan házba, ahova nem hívták meg őket. - Homlokomat ráncolva nézek Lilára. - Nem hívtad meg magadhoz, ugye?
- Ugyan már! - kapja fel a fejét. - Mintha nem tudnád, milyen dührohamban kapna az apám, ha meglátna egy fiút a szobámban.
- Látjátok? Menjetek haza! Te is! - bólintok Adam felé. Lilát Ted a karjánál fogva vezeti el. Adam azonban legnagyobb döbbenetemre ott marad, ahol volt, és kezét mélyen a zsebébe dugja.
- Ohm - mondom neki. – Tehetek érted valamit?
- Igen - feleli Adam nyugodtan. - Kezdhetnéd a lelegején. Mindent tudni akarok. Mert ha mindaz, amit az imént elmondtál, igaz, akkor nélkülem most nem lennél más, csak egy bazi nagy pacni a klub falán. így hát, kezd el, kérlek!

ADAM

Ha alig egy-két órával ezelőtt valaki azt mondta volna, hogy az este ott fog élni útban „amerikai-történelem-óra-Mary' tetőtéri otthona felé, akkor... nos, azt gondoltam volna, hogy az illető nem százas. Pedig pontosan ott találok magam, a Keleti Tizenhetedik utcán. Elhaladunk az álmos ajtónálló mellett (aki egyébként még a szemöldökét sem emeli meg a számszerű látványára), majd a liftből kilépve egy viktoriánus stílusban berendezett lakásban találok magam. Már amennyire meg tudom ítélni – a bútorok nagyon hasonlítanak azokra, amik az anyám által annyira kedvelt, végtelenül unalmas sorozatokban vannak, melyekben olyan nevű lányok szerepelnek, mint Violet, Hortense vagy más borzadály.

Könyvek vannak mindenütt. Nem papírkötésű Dan Brown-félék, hanem igazi, hatalmas, kemény kötésűek, olyan címekkel, mint „*Démonológia a hetedik századi Görögországban*” vagy „*Útmutató a szellemidézéshez*”. Körbenézek, de sehol egy plazma- vagy egy LCD-képernyő. Még egy sima tévé sincs a lakásban.

– A szüleid professzorok vagy valami ilyesmi? - kérdem Maryt, ahogy ledobja az íjat, és a konyha felé veszi az irányt. Odamegy a hűtőhöz, kivesz két doboz kólát, az egyiket felém nyújtja.

– Valami olyasmi – feleli. Ilyen volt egész úton, úgy *csinál*, mintha a válaszadás fizikai fájdalommal járna.

Nem mintha számítana, ugyanis megmondtam neki, addig nem tágítok, amíg nem mond el mindent. A helyzet az, hogy fogalmam sincs, mit gondoljak az eddigiek alapján. Egyrészt határozottan megkönnyebbültem, hogy tévedtem Drake és Mary kapcsolatát illetően. Másrészt viszont... egy vámpír?

– Gyere! – int Mary, én pedig követem, mert... mégis mi más tehetnék? Lövésem *sincs*, mit keresek itt. Nem hiszek a vámpírokban. Szerintem Lilát is csak egyszerően megszedítette egy olyan elvont, grufti bagázs, amelyet az *Esküdt ellenségekben* láttam egyszer.

Bár Mary kérdése – „Akkor mégis mivel magyarázod, hogy képes volt köddé válni a táncparkett kellős közepén?” - kifog rajtam. Vajon hogy csinálta?

De több tucat hasonló kérdés is válaszra vár még. Mint például a legutóbbi: Hogy érhetném el, hogy Mary úgy nézzen rám, ahogy Lila nézett arra a Drake gyerekre?

Az élet csupa talány, ahogy apám szokta mondani, mára már ez is családi szállóige.

Mary végigvezet egy sötét folyosón, ami egy félig nyitott ajtóban végződik. Résén keresztül özönlik a fény. Kopogtat, majd megkérdi:

- Apa! Bejöhötünk?

Mogorva hang felel: - Mindenképp...

Én pedig követem Maryt a legkülönösebb szobába, amit életemben láttam. Legalábbis egy Felső East Side-beli tetőtéri apartmanhoz képest.

Ez egy laboratórium. Kémcsövek, mérőedények és lombikok sorakoznak mindenütt. Néhány edény előtt egy fehér hajú, professzor kinézetű férfi álldogál fürdőköpenyben, és épp egy virító zöld színű főzettel pepecsel, ami vastagon ontja magából a füstöt. Az öreg fazon felnéz, majd elmosolyodik, amint Mary belép a szobába, zöld szeme – ami annyira hasonlít a lányáéra – kérdően tekint felém.

- Nos, isten hozott! – szól a férfi. – Látom hazahoztad az egyik barátodat. Nagyon örülök! Már épp azon tűnődtem, hogy mostanság túl sok időt töltesz egymagadban, ifjú hölgy!

- Apa, ő Adam - mutat be Mary. – Mögöttem ül amerikai történelem órán. A szobámba megyünk tanulni.

- Helyes! - mondja az apja. Úgy tűnik, nincs tisztában azzal, hogy a legutolsó dolog, amit egy korombéli fiú éjjel kettőkor egy lány szobájában *csinálni* akar, az a tanulás. – Csak ne vigyétek túlzásba, gyerekek!

- Nem fogjuk! - mondja Mary. - Gyere, Adam!

- Jó éjt, uram! - köszönök el Mary apjától, aki még kedvesen rám mosolyog, mielőtt visszafordulna a lombikjához.

-Oké- kezdem, mialatt Mary visszafelé vezet a folyosón, ezúttal a szobájába... ami egy lány szobájához képest meglepően puritán. Csak egy nagy ágy, egy komód és egy íróasztal van benne. Veronica szobájával ellentétben itt minden rendezett, semmi sincs elöl, kivéve egy laptopot és egy MP3-lejátszót. Gyorsan meglesem a zenelistáját, míg ő a beépített szekrényben keresgél. Főleg rock, R&B és némi rap tölti ki. Semmi emo. Hála az égnek! – Mi folyik itt? Mit kotyvaszt az apukád?

– Gyógymódot keres – feleli tompán a szekrény mélyéről.

A díszes perzsaszőnyegen át az ágyához sétálok. Egy bekeretezett kép áll az éjjeliszekrényén. Egy csinos, napfénybe hunyorgó nőt ábrázol. Mary anyukája. Nem tudom, honnan tudom. Csak tudom.

– Mire keresi a gyógymódot? – kérdem. Felveszem a képet, hogy közelebről megnézhessem. Igen, ott vannak. Mary ajkai. Melyek – képtelen voltam nem észrevenni – a végükön felfelé íveinek. Még akkor is, ha mérges.

– A vámpírságra – feleli. Egy piros ruhával a kezében bukkan elő. Adatszó védőhuzatban van.

– Huh. Utálom, hogy nekem kell közölnöm veled, Mary, de vámpírok nem léteznek! Sem vámpírság. Vagy bármi hasonló.

– Ó igazán? – Szája széle a szokásosnál is magasabbra húzódik.

– A vámpírokat csak az alak találta ki. – Nevet rajtam. Nem bánom, vele elnéző vagyok. Jobb, mintha szóba sem állna velem. Amióta csak ismerem, ez a helyzet. – Az, aki a *Drakuláz* írta. Nem igaz?

– Nem Bram Stoker alkotta meg a vámpírokat – feleli, és a mosolya eltűnik. - Még Drakulát sem ő találta ki. Ő egy valós történelmi személy, az igazság kedvéért.

– Ja, de olyan volt, aki vért ivott és denevérré változott? Ugyan már!

– A vámpírok léteznek, Adam. - A hangja elhaló. Tetszik, ahogy kimondja a nevemet. Annyira tetszik, hogy észre se veszem, hogy a kezemben lévő fényképre mered. – Ahogy az áldozataik is.

Követem a tekintetét. Majdnem elejtem a képet.

- Mary - jobb most nem jut eszembe. – Az édesanyád,..? Ő is... ő is...?

- Életben van. - Elfordul, a ruhát műanyag zsákostul az ágyra dobja. - Már ha életnek lehet azt nevezni. – Olyan, mintha csak magának beszélne.

- Mary... – A hangom megváltozott. Képtelen vagyok elhinni.

Valahogy mégis. Van valami az arckifejezésében, ami egyértelművé teszi számomra, hogy nem hazudik. És még valami, amitől meg legszívesebben magamhoz ölelném. Erre persze Veronica rögtön rávágna, hogy szexista vagyok. Na tessék, újra itt volnánk!

Abbahagyom a szám harapdálását. – Apukád ezért... ?

- ő nem volt mindig ilyen – magyarázza, de nem figyel rám. - Másilyen volt, amikor anya még velünk volt. Hiszi... hisz abban, hogy van rá gyógyszer. – Leül a ruha mellé az ágyra. – Nem képes beletörődni, hogy egyetlen módon kaphatja csak vissza. Csak úgy, ha megölik a vámpírt, aki átváltoztatta.

- Drake - vágom rá. Melléülök az ágyra. így már van értelme. Azt hiszem.

- Nem – rázza meg a fejét. – Az apja. Aki egyébként az igazi Drakula család egyik leszármazottja. A fia pedig úgy gondolja, a Drake kevésbé kérkedő és modernebb hangzású.

- Akkor... miért Drakula kölykét akartad megölni, ha az apja az, aki... - Képtelen vagyok kimondani. Nem tudom megtenni. Szerencsére, erre nincs is szükség.

Mary összegörnyed. – Ha az egyeden fia halála sem csalogatja elő a rejtekéből, hogy őt is megölhessem, akkor nem tudom, mi az.

- Nem lenne az kissé... huh! veszélyes? – kérdem. Hihetetlen, hogy itt ülök és ilyesmikről fecsegek. Mondjuk, az is hihetetlen számba megy, hogy most épp itt ülök „amerikai-történelem-óra-Mary” szobájában. - Úgy értem, nem ez a Drakula a feje ennek az egésznek?

- De. – A képre néz, amit kettőnk közé tettem. – És ha ő meghal, akkor anya felszabadul végre.

Mary apukájának pedig már nem kellene azon emésztenie magát, hogy megtalálja a vámpírság ellenszerét. De ezt csak gondolom, nem mondom ki hangosan.

- De Drake miért nem ma változtatta át Lilát? – kérdem. Ez is zavar engem többek közt. - Úgy értem, a klubban.

- Mert szeret játszani az étellel - feleli szenvtelenül. – Ugyanúgy, ahogy az apja.

Megborzongok. Nem tehetek róla. Még ha Lila nem is az esetem, azért nem szívesen gondolok rá, mint éjjeli vámpír nasira.

- Nem aggódsz amiatt – próbálom kissé elterelni a témát –, hogy Lila figyelmezteti Drake-et, hogy mi lesben állunk, és így nem jön el? – Direkt használtam többes számot, mert nincs az az ég, hogy hagyjam Maryt egyedül járkálni a pasas nyomában. Biztosra veszem, hogy Veronica ezt is szexista gondolatnak tartaná.

De Veronica nem látta még Mary mosolyát.

- Most viccelsz? - kérdi. Nem hinném, hogy feltűnt neki a többes szám. – Épp abban bízom, hogy elmondja neki. Akkor aztán tutira eljön majd. Rámeredek. – Mi oka lenne rá?

- Mert ha végez a pusztító lányával, hatalmasat nő a kripta bandájának ázsiója.

- Kripta banda? – pislogok.

- Tudod - hátradobja copfját -, mint az utcai bandák. Csak az élőhalottak között.

- Ó! - Érdekes módon, ennek legalább van értelme. Nem úgy mint a többinek, amit ma este hallottam. - Apukádat pusztítónak nevezik? - Elég nehéz elképzelni Mary papáját, ahogy a lányához hasonlóan számszeríjat lóbál a kezében.

- Nem. – A mosolya eltűnik. – Az anyukámat. Vagy legalábbis... az volt. Nem csak vámpírokat ölt, hanem mindenféle gonoszt – démonokat, vérfarkasokat, kopogó szellemeket, kísérteteket, warlockokat, dzsinneket, szatírokat, a Lokit, shedukat, vetelákat, titánokat, koboldokat...

- Koboldokat? – kérdelem hitetlenkedve.

Mary azonban csak vállat von, és azt mondja: - Ha gonosz volt, anya végzett vele. Érzéke volt hozzá... tehetsége – teszi *hozzá* halkán. - Nagyon remélem, hogy örököltem!

Némán ülök egy percig. Megvallom, kissé lezsibbasztott az el-múlt pár óra. Számszeríjak és vámpírok és pusztítók? Es mi az ördög az a vetela? Nem is vagyok biztos benne, hogy tudni akarom. Nem is! Várjunk csak! Tudom, hogy nem akarom tudni. Motoszkál valami a fejemben, és nem hajlandó abbahagyni.

Az a fiira, hogy majdhogynem tetszik.

- Szóval – szemével az enyémet keresi –, most már hiszel nekem?

- Hiszek neked - felelem. Valójában azt nem tudom elhinni, hogy hiszek neki.

- Akkor jó! A legjobb az lenne, ha nem beszélnél erről senkinek. És most, ha nem haragszol, el kell kezdenem készülődni...

- Pompás! Mondd meg, mit kell tennem!

Arca gondterheltté válik. – Adam – kezdi. Van abban valami őrjítő, ahogy az ajkai formálják a nevemet... legszívesebben a karjaimba kapnám, de ugyanakkor erős késztetést érzek, hogy körbefussam a szobát. - Igazán értékelem az ajánlatodat. Komolyan. De ez túl veszélyes! Ha megölöm Drake-et...

– Amikor megölöd! - javítom ki.

– ...elég nagy lesz az esélye annak, hogy felbukkan az apja – folytatja –, és bosszút akar állni. Talán nem ma este. Talán nem is holnap. De hamarosan. És amikor ez megtörténik, az nagyon... csúnya lesz. Egy rémálom. Olyan lesz, mintha...

– .. .eljött volna a világvége – fejezem be a mondatot, de ahogy kimondom a szót, hideg fut végig a hátamon.

– Igen! Pontosan!

– Emiatt ne aggódj! – nyugtatgatom, figyelmen kívül hagyva a hideget a hátamon. - Felkészültem lelkileg.

– Adam – rázza meg a fejét. – Nem érted. Nem vagyok benne biztos, hogy... nos, nem garantálom, hogy meg tudlak védeni. Azt pedig nem hagyhatom, hogy kockáztasd az életed. Nekem ez más... az édesanyám miatt. Te azonban...

Leállítom. – Csak mondd meg, mikor jöjnek érted!

– Hogy mi van?

– Sajnálom - felelem –, de nem hagyhatom, hogy egyedül menj a bálba. Téma lezárva!

Igazán félelmetes lehetett, ahogy kinéztem, vagy ahogy beszéltem, mert ellenkezésre nyílt száját hirtelen becsukja, és csak ennyit mond: - Ohm. Rendben.

Azt azért még hozzáteszi: – A te temetésed! – Csak hogy az övé legyen az utolsó szó.

Ami egyáltalán nem zavar. Az övé lehet az utolsó szó.

Mert már tudom, hogy megtaláltam a jövőbeli partnerem, akivel a hamarosan bekövetkező katasztrófa után fogok küzdeni a túlélésért.

MARY

A zene a szívem ritmusára jár. Érzem, ahogy a basszus dörömböl a mellkasomban – bumm, bumm, bumm. Szinte lehetetlen átlátni a vonagló embertömeget, a „füst* és a mennyezetről szerteágazó fényjáték pedig csak nehezíti a dolgot.

De tudom, hogy itt van. Érzem.

Aztán meglátom, a táncparketten verekszi át magát, és felém tart. Kezében egy-egy pohár vérpiros színű folyadék van. Amikor a közvetlen közelemben ér, átnyújtja az egyiket, és azt mondja: – Ne aggódj, nem keverték bele alkoholt! Lecsekkoltam!

Nem felelek. Hálásan kortyolok a puncsba, annak ellenére, hogy kissé túl édes, a torkom azonban annyira száraz.

Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy hibát követek el. Mármint, hogy belekevertem Adamet. De... van benne valami. Nem tudom, mi az. Valami, ami megkülönbözteti az iskola hülye izomagyaitól. Talán az a mód, ahogy megmentett a klubban, mikor elveszítettem az önuralmam. A mód, ahogy meglőtte Sebastian Drake-et – a gonosz ivadékát – egy ketchuppal töltött vízpisztollyal.

Vagy talán az, hogy olyan rendes volt az apámmal – nem kezdett poénkodni rajta, hogy úgy néz ki, mint a Doki a *Vissza a jövőbe* című filmből. Ráadásul uramnak szólította. A mód, ahogy felemelte az édesanyám fotóját, majd a döbbenet, ami kiült az arcára, mikor elmeséltem, mi történt velem...

Vagy talán mégis az, ahogyan este háromnegyed nyolckor megjelent nálunk, öltönyben és piszkosul jóképűen. Még vörös rózsás karszalagot is hozott nekem... pedig kevesebb, mint huszonnégy órával ezelőtt még azt sem tudta, hogy jönni fog a bálba (hasznos, ha a bejáratnál is árusítanak jegyeket). Nos, igen. Apa borzasztóan izgatott volt, és most az egyszer úgy viselkedett, mint egy átlagos szülő. Fényképeket készített rólunk: - Édesanyádnak, hogy ő is lássa, ha már jobban lesz - mondogatta, majd megpróbált egy húszdolláros bankjegyet csúsztatni Adam zsebébe, mondván: – A tánc után vidd el Maryt fagyizni!

Őszintén megvallva, ez ráébresztett arra, hogy mennyivel jobban szeretem, ha ki sem mozdul a laborból.

Mégis. Tudtam, hogy hibát követek el azzal, hogy nem küldtem el Adamet abban a minutában. Ez nem amatőröknek való meló.

Ez... Ez egyszerűen... lélegzetelállító. Mármint, ahogy a bálterem kinéz. Csak hápogtam, amikor Adam karján beléptem a terembe. (Az ő ötlete volt. Azért, hogy hétköznapi pár benyomását keltsük, arra az esetre, ha Drake már itt lenne és figyelne.) A Szent Eligius magániskola évváróball-bizottsága ugyancsak kitett magáért az idén. Már önmagában az is ütős, hogy a Waldorf–Astoria négyszintes nagy báltermét sikerült biztosítani helyszínül, de hogy még csillogó, romantikus csodavilággá is sikerült azt varázsolniuk!? Varázslatos! Csak abban reménykedem, hogy a

szalagcsokrok és a transzparenszek tűzállóak. Utálnám, ha lángra lobbannának, miután szíven döftem Drake-et egy karóval.

- Szóval... - szólal meg Adam, ahogy ott állunk csendben a táncparkett szélén, és iszogatjuk a puncsunkat (ami őszintén megvallva, kezd egy kissé kényelmetlenné válni). - Mégis hogy csináljuk? Nem látom sehol a számszeríjad!

- Csak egy karóra lesz szükségem – magyarázom, majd *estélyi* ruhám combközépig érő kivágásán keresztül megvillantom neki a lábamat, amelyre egy kézzel faragott kőrisfa darabot erősítettem anyám régi, combra erősíthető pisztolytáskájának segítségével. – Nem bonyolítom túl a dolgokat.

- Ó! - hördül fel Adam, ahogy a torkán akad a puncs. – Oké.

Feltűnik, hogy le nem veszi a tekintetét a combom belső részéről. Vonakodva ejtem vissza a szoknyám. Szöveget üt a fejembe - most először –, hogy Adam talán nem csupán azért csinálja ezt az egészet, hogy legjobb barátja barátnőjét magához térítse egy vérszívó bűvöletéből.

Egyáltalán... lehetséges ez? O mégiscsak Adam Blum. Én meg csak az új csaj vagyok. Kedvel engem, az biztos, de nem tetszem neki. Az nem lehet! Valószínűleg alig tíz percig maradok még életben. Hacsak nem történik hirtelen valami, ami megérzésem szerint úton van.

Pirulva nézem az előttünk pörgő párokat. Mrs. Gregory, az amerikai történelem tanárunk az egyik gardedám. Körbesétálva próbálja féken tartani a randijukat kiélvező lányokat. Ezzel az erővel a hold növekvését is megpróbálhatná visszatartani.

- Talán az lenne a legjobb, ha lefoglalnád Lilát valamivel – mondom, és remélem, hogy nem tűnik fel neki lángoló arcom, amely mostanra már nagyon hasonlít a ruhám színére –, amíg én elvégzem a munkát. Még a végén közénk vetné magát, hogy megvédje, azt pedig nem engedhetjük meg.

- Ezért rángattam el Tedet – jelenti ki, majd fejével a közeli asztalnál üldögélő Teddy Hancock felé int, aki unott arccal néz a táncparkett felé. Szemmel láthatóan kissé szét van csúszva. Hozzánk hasonlóan ő is Lila és partnere felbukkanására vár.

- Akkor sem akarom - mondom hogy a közelemben légy, amikor... tudod.

- Ezt már kismillió alkalommal tudtomra adtad – morogja. -Tisztában vagyok veled, hogy tudsz vigyázni magadra, Mary. Nyomatékosan kihangsúlyoztad többször is.

Kissé megrezzenek. Nem érzi itt jól magát. Ez biztos.

És akkor mi van? Nem kértem, hogy jöjjön el velem. Ő hívta meg saját magát. Ez amúgy sem randi, ez kivégzés. Már az elejétől tudta. Ő az, aki változtat a szabályokon, nem én... Mégis kit akarok átverni? ...Én nem randizhatok. Nekem küldetésem van! Én vagyok a pusztító lánya. Nekem...

- Akarsz táncolni? - riaszt fel Adam a kérdéssel.

- Ó! – kiáltok kissé meglepetten. – Szeretnék. De nekem most...

- Nagyszerű! - feleli, majd a karját nyújtja, és a táncparkettre vezet. Annyira megrökönyödtem, hogy képtelen vagyok ellenkezni. Oké, rendben. Miután véget ért az első sokk, azon kapom magam, hogy már nem is akarom megállítani. Megdöbbenek, ahogy ráébredek... hogy milyen jó érzés Adam karjaiba simulni. Nagyon is jó érzés. Biztonságot áraszt. Melegséget sugároz. Úgy érzem, mintha... már majdnem úgy érzem magam, mintha én is normális lennék, a változatosság kedvéért.

Nem az új csaj. Nem a pusztító lánya. Csak... én. Mary. Olyan érzés ez, amihez hamar hozzá tudnék szokni.

- Mary! - szólít meg Adam. Annyival magasabb nálam, hogy lehelete lágyan borzolja feltűzött hajam kikandikáló tincseit. Nem bánom a dolgot, lehelete nagyon jó illatú.

Álmodozva nézek fel rá. Képtelen vagyok felfogni, hogy nem vettem eddig - úgy igazán - észre, hogy ennyire jóképű. Úgy értem, a tegnap este előttig. Vagy talán mégis feltűnt, csak soha nem tudatosodott bennem, hisz mégis mit akarhat egy olyan srác, mint ő, egy olyan lánytól, mint én? Még egymillió év alatt sem jutott volna eszembe, hogy az évváró bálon Adam Blummal fogok megjelenni... Rendben! Tisztában vagyok vele, hogy csak azért hívott el, mert együtt érez velem az édesanyám miatt, hogy vámpír lett meg minden. Mégis...

- Hmm? - mosolyogva nézek fel rá.

- Uh! – Mintha kényelmetlenül érezné magát valamiért. – Azon tűnődtem, hogy ha... ennek vége lesz, és Drake hamuvá porladt, és Lila és Ted újra együtt lesznek, akkor esetleg... talán...

Istenem! Mi folyik itt? Csak nem... csak nem akar randira hívni? Egy igazi randira?! Egy olyanra, ami nem foglal magába hegyes fogú célpontokat?

Nem. Ez nem történik meg. Ez csak egy álom vagy valami hasonló. Egy pillanat, és máris felébredek, ez az egész pedig semmivé foszlik. Mert hogy történhetne ez meg? Nem merek levegőt venni, hisz ha megteszem, az biztosan véget vet a varázsnek...

- Igen, Adam? – kérdem.

- Nos – kerüli a tekintetem –, hogy esetleg lenne kedved, tudod, lógni velem...

- Elnézést! – A mély hang, ami félbeszakítja Adamet, nagyon is ismerősnek tűnik. - Lekérhetem a hölgyet?

Csalódottan hunyom be a szemem. Nem tudom elhinni! Sosem fogok olyan sráccal járni, aki ennyivel magasabb súlycsoportba tartozik, mint én. Soha. Soha. Soha. Nyomi maradok - hozzám hasonló csodabogarak végterméke – egész hátralévő életemben. Először is, miért akarna egy olyan fiú, mint Adam Blum, randizni velem? Egy vámpír és egy örült professzor gyermekével? Nézzünk szembe a tényekkel! Ez nem fog megtörténni.

Pedig már megvolt! Majdnem megvolt!

- Na, ide figyelj! - Megfordulok, és egyenesen Sebastian Drake-kel találok szemben magam, akinek kék szemei egy pillanatra tágra nyílnak, látva az enyémekben tomboló tüzet. - Mégis mit képzelsz, hogy itt rontod a levegőt...

A hangom azonban elakad. Hirtelen csak azokat a szemeket látom és semmi mást... azokat a hipnotikus kék szemeket, amikben képes lennék elmerülni, és életem végéig hagynám, hogy azok a lágy, meleg hullámok cirógassanak...

Igaz, hogy ő nem Adam Blum. De ő úgy néz rám, mint aki tökéletesen tisztában van ezzel, és borzasztóan sajnálja a dolgot, és bármit megtenne, hogy engem elbűvöljön... Vagy még többet annál: hogy elvarázsoljon...

A következő pillanatban pedig azon kapom magam, hogy Sebastian Drake gyengéden - kimondhatatlanul gyengéden – karonfogva vezet le a táncparkettről, egyenesen egy tucat erkélyajtó felé, amelyek a holdsütötte kertbe vezetnek... pontosan egy olyan helyre, ahová álmodban vezet egy erdélyi gróf sarja.

- Annyira örülök, hogy végre találkoztunk! – beszél hozzám Sebastian, tollpiheként cirógató hangján. Minden és mindenki, akik mellett elhaladunk - más párok, Adam, a döbönt Lila, aki féltékenyen néz utánunk, Ted, aki őt nézi féltékenyen, még a szalagcsokrok és a transzparenszek is - elolvadnak, míg már úgy tűnik, hogy *nincs* más a világon, csak én, a holdsütötte kert, ahol hirtelen találok magam és Sebastian Drake.

Aki felém nyúl és kisimít egy tincset az arcomból.

Egy ködös pillanatra felrémlik, hogy félnem kéne tőle... sőt, gyűlölnöm kéne. Csak nem értem, miért. Hogy gyűlölnhetnék valakit, aki *ennyire* jóképű, ennyire édes és ennyire gyengéd, mint ő? Azt akarja, hogy jobban érezzem magam. Segíteni akar.

- Látod? - kérdi, majd a kezemet gyengéden az ajkához emeli - Nem is vagyok annyira rémisztői Valójában pont olyan vagyok, mint te. Utóda egy – mondjuk ki nyíltan – végtelenül félelmetes személynek, aki a helyét keresi a világban. Mindkettőnknek megvan a maga keresztje, nem igaz, Mary? Egyébként édesanyád üdvözl!

- Az... az édesanyám? – Elmémet legalább olyan sűrű köd lepte el, mint a kertet, ahol állunk. Míg sikerül magam elé képzelni édesanyám arcát, addig egyszerűen nem fér a fejembe, honnan ismerheti őt Sebastian Drake.

- Igen - *feleli* Sebastian. Ajka mostanra már elhagyta a kézfejemet, és egyenesen a könyökhajlatom felé tart - Folyékony tűzként *simítja* a bőröm. – Hiányzol neki. Nem érti, miért nem csatlakozol hozzá. Annyira boldog... nem ismeri a betegséget... vagy az öregedés kegyetlenségét... vagy a szívszorító magányt. – Szája mostanra már a vállamhoz ért. Alig kapok levegőt. De jó értelemben. - Szépség és szerelem veszi körül... te is ott lehetnél, Mary! - Ajkai a kulcscsontomnál kalandoznak. Lehelete édesen meleg, amitől a gerincem egyszerűen összecsuklik. Ami nem baj, mert egyik karját szorosán a derekam köré fonta, és megtart engem. Testem pedig készségesen dől hátra, hogy szabaddá tegye csupasz nyakamat.

- Mary - *suttogja* a nyakamnak.

Olyan nyugalom száll rám, olyan béke - amelyet már évek óta nem éreztem, mióta anya elment – , hogy szemhéjaim lecsukódnak.

A következő pillanatban pedig valami hideget és nedveset érzek a nyakamnak csapódni.

- Au! - kiáltok, kinyitom a szemem, a kezemmel pedig a nyakamhoz kapok... aztán az ujjaimat a szemem elé emelem, és valami színtelen anyagot látok rajtuk végigcsorogni.

- Ó, jaj! - sajnálkozik Adam, pár méterre tőlem, kinyújtott kezében a 9 mm-es Beretta vízipisztollyal, melynek csövét egyenesen felém irányítja. – Elhibáztam!

Egy pillanattal később hörögve kapkodok levegő után, ahogy tömény füstöt érzek közvetlen a fejem mellől terjengeni. Köhögve támolygok el attól a férfitől, aki pár perce még oly gyengéden tartott a karjaiban, most pedig saját, parázsló mellkasát markolássa.

– Mi... – Sebastian Drake levegő után kap, és hevesen ütögetni kezdi a mellkasából előtörő lángokat. – Mi ez?

- Csak egy kis szenteltvíz, haver - *feleli* Adam, és tovább spricceli Drake mellkasa felé a vizet. – Teljességgel ártalmatlan, feltéve hogy nem tartozol az élőhalottak közé. Pechedre öregem, úgy tűnik, mégis.

A következő pillanatban már tökéletesen önmagam vagyok, és a szoknyám alatti karó után nyúlok.

– Sebastian Drake! – sziszegem, míg ő a fájdalomtól ordítva esik térdre előttem. – Ezt az anyámért kapod!

Kíméletlenül vágom bele a kézzel faragott kőriskarót arra a helyre, ahol a szíve lenne. Ha valaha is lett volna neki.

– Ted! – hallom Lila mézédés hangját. Barátja egy műanyag padon végignyúlva pihenteti a fejét az ölében.

-Tessék - szól Ted, ahogy imádottjára feltekint.

- Ja, nem neked szóltam! - mondja Lila. – Úgy értem, ezt fogom legközelebb magamra tetováltatni, amikor Kankunban járok. A hátam és a csípőm közti részre. Azt a szót, hogy Ted. Es akkor mindenki tudni fogja, hogy hozzád tartozom.

- Ó, édesem! - feleli Ted, és lehúzza magához a fejét, hogy a nyelvét a szájába dughassa.

- Édes Istenem! - kiáltok, majd gyorsan elfordulok.

- Tudom! - Adam az előbb gurított végig a diszkófényektől villogó pályán egy tizenkét font súlyú, foszforeszkáló bowling-golyót. - Majdhogynem jobban bírtam őt, amikor Drake varázsa alatt állt. De mégiscsak jobb ez így. Ted kevesebb kárt okoz, mint Sebastian. Egyébként strike-ot gurítottam. Gondoltam szólok, hátha kihagytad. - Lehuppan mellém a padra, majd a fejünk fölött égő lámpa fényében letekint a pontozólapra.

- Ebben nincs semmi kihívás! Simán nyerek!

- Ne légy tahó! - felelem. Bár őszintén megvallva, van oka a kérkedésre. Es ezt nem csak a sötétben bowlingozásra értem.

- Árudd el! - kezdem, míg ő odanyúl, hogy kioldja a csokornyakkendőjét. Még a bowlingcentrum különös fényében is (ahol a bál extra eseményeit és egy kilencdolláros taxiutat követően meghúztuk magunkat) határtalanul jól néz ki. - Honnan szerezted a szenteltvizet?

- Tednek egy csomót adtál belőle – néz le rám meglepetten. – Nem emlékszel?

- De hogy jutott eszedbe a vízipisztolyba tölteni? - sürgetem. A bálban történtek miatt még mindig kavarnak a fejemben a gondolatok. Az éjjeli bowlingozós buli, meg minden. De mégsem veszi fel a versenyt egy kétszáz éves vámpír kivégzésével. Olyan kár, hogy a kertben porladt hamuvá, ahol csak én és Adam nézhettük végig! Tutira minket választottak volna meg Báلكirálynak és Báلكirálynőnek Ted és Lila helyett, akiknek a fején még mindig ott virít a folytonos smárolástól félrecsúszott korona.

- Nem tudom, Maré - feleli, míg bejegyzi a pontszámát. - Jó ötletnek tűnt. Mare. Még soha senki sem hívott Mare-nek ezelőtt.

- De mégis, honnan tudtad? - kérdem. - Úgy értem, hogy Drake engem... szóval érted! Miből tudtad, hogy nem csupán tettetem? Hogy a biztonság hamis illúziójába ringassam?!

- Úgy érted, azt leszámítva, hogy épp készült megharapni a nyakadat? - kérdi, megemelve egyik sötét szemöldökét. - És hogy te az égvilágon semmit sem tettél, hogy megállítsd? Hát, ebből eléggé világosnak tűnt számomra, hogy mi történik.

- Kitéptem volna magam a karjaiból - biztosítom, olyan meggyőződéssel, amit valójában nem érzek -, amint megérezem a fogát.

- Nem hinném! - Most már vigyorogva néz le rám, és arcát a pontozóasztal egyeden lámpája világítja meg csupán. A bowling-pálya többi részét teljes sötétség fedi, leszámítva a hátborzongatóan foszforeszkáló bábukát és golyókat. - Nem lettél volna rá képes! Ismerd be, Mary! Szükséged volt rám!

Arca olyan közel van hozzám, sokkal közelebb, mint Sebastian Drake-é valaha! Az ő szemeiben nem elmerülni akarok, hanem pusztán láttuktól is elolvadok. A szívem kihagy.

- Ja! - Képtelen vagyok a tekintetemnek parancsolni, ahogy továbbvándorol az ajkaira. - Úgy valahogy!

- Jó csapat vagyunk! - Nem tudom nem észrevenni, hogy az ő pillantása sem jár messze az én ajkaimtól. - Te nem így gondolsz? Főleg, ha figyelembe vesszük a közelgő apokalipszist, ami elkezdődik, ha Drake apjának tudomására jut, mit tettünk ma este.

-Tényleg! - kiáltom, - Ó, Adam! Nem csak engem fog üldözni. Rád is vadászik majd!

- Tudod - a tekintete az ajkamról mostanra már lejjebb vándorolt -, nagyon bírom ezt a ruhát! Remekül passzol a bowling-cipőhöz.

- Adam! Ez most véresen komoly! Dracula bármelyik pillanatban idejöhet Manhattanbe, mi pedig bowlingozásra vesztegetjük a drága időt! El kell kezdenünk felkészülni! Ellentámadásba kell lendülnünk! Meg kell...

- Mary! Dracula várhat! -De...

- Mary! Fogd be! - Én pedig megteszem. Mert túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy a csók viszonzásán kívül bármi mást csináljak.

Amúgy meg, igaza van. Dracula várhat!

LAUREN MYRACLE

A virágcsokor

Olvasók, figyelem! Az alábbi történetet W W Jacobs könyve, a The Monkeys Paw (A Majommancs) ihlette, amit 1902-ben adtak ki először, és tinédzserkoromban annyira megijesztett, hogy majd összepisiltem magam. Vigyázzatok, mit kívántok!*

Lauren Myracle

Viharos szél ostromolta Madame Zanzibar házát, egy meglazult ereszcsonna megadóan verte a homlokzat deszkáit. Az ég besötétedett, bár még csak négy óra volt. A rikítóan kidekorált váróteremben három, harsány színű kendővel letakart asztali lámpa ontotta fényét. A rubin színű kendő beragyogta Yun Sun kerek arcát, míg kékes-bíbor hullafoltokat festett Will arcára.

- Úgy nézel ki, mint aki épp most támadt fel a sírból – közöltem vele.

- Frankie! – sziszegett rám Yun Sun. Fejét Madame Z. irodájának ajtaja felé kapta, gondolom, attól való félelmében, hogy ha meghallja, megsértődik. Egy piros műanyag majom lógott az ajtógombról, jelezvén, hogy Madame Z. ügyféllel van. Mi voltunk a soron következők.

Will szemei kifejezéstelenné váltak.

- Zombi vagyok! - nyögte. Kinyújtotta felénk a karjait. - Adjátok nekem a szívetek és a májaitok!

-Jaj, ne! A zombi átvette a mi Willünk felett a hatalmat! - ragadtam meg Yun Sun karját. - Gyorsan! Add oda neki a szíved és a májad, hátha az enyémet békén hagyja!

Yun Sun kirántotta a karját.

- Nem vicces! - közölte félig nyivákoló, félig fenyegető hangnemben. - Ha nem leszel kedves hozzám, elhúzóok innen!

- Ne legyél már ilyen hülye liba! - mondtam neki.

- Szedem a vastag csülkeimet és kisétálok innen. Csak figyelj! Yun Sun határozott meggyőződése volt, hogy hájas a combja, pusztán azért, mert az extra szűk estélyi ruháját ki kellett egy kissé engedni. Neki legalább volt báli ruhája. Meg tuti esélye, hogy viselje.

- Beee - feleltem. Morgolódása veszélyeztette a tervünket, pedig az volt az egyetlen ok, amiért idejöttünk. A bál estéje már vészesen közeledett,

nekem pedig nem állt szándékomban odahaza penészedni, míg a többiek glitteresőben és tízcentis túsarkokon rázzák magukat. Eltökéltem, hogy nem így lesz, különösen mióta minden porcikámban éreztem, hogy Will meg akar hívni a bálba. Csak egy kis bátorításra volt szüksége.

Halkabbra vettem a hangom, és mosolyt búvöltem az arcomra, hogy úgy tűnjön Willnek, mintha csak lányos dologról fecsegnék.

- Ezt ketten találtuk ki, Yun Sun, emlékszel?

- Nem Frankie, ez a te ötleted volt! - felelte. És egyáltalán nem vette a fáradságot, hogy lehalkítsa magát. – Nekem már van kísérem a bálra, még akkor is, ha éppenséggel szörnyethal a combjaim láttán. Te vagy az, aki hisz a hegyeket is megmozgató csodában!

- Yun Sun! – gyorsan Willre pillantok. Rákvörös az arca. *Rossz Yun Sun! Csak úgy kitálalni!? Rossz, rossz, megátalkodott lány!*

- Aú! - jajdult fel Yun Sun. Mert megütöttem.

- Nagyon pipa vagyok rád!

- Elég a beszariságból! Nem azt akarod, hogy elhívjon? - kérdezte Yun Sun.

-Aú!

- Ohm. Skacok! – szólalt meg Will. Idegességében fel-le szaladgált az ádámcsutkája. Imádnivaló! Habár, húha! Eléggé undorító látvány. Eszembe jutott róla a vízzel teli lavórból való almavadászat, innentől pedig már csak egy lépés volt az almacsutkát odaképzelné a torkára. De Willnek figyelemre méltó ádámcsutkája volt, így amikor az le-fel mozgott, valóban imádnivaló volt.

- Megütött! - árulkodott Yun Sun.

- Megérdemelte! – vágtam vissza. De nem akartam, hogy ebben a mederben folyjon tovább a beszélgetés, mert már így is elég leleplező volt. Így aztán megpaskoltam a barátnóm vaskosságtól távol álló combját. - De nem számít. Megbocsátok! Most pedig húzz bőrt a fogadra! Amit Yun Sun egyszerűen képtelen megérteni, hogy nem kell mindent hangosan kimondani. Igen, valóban azt akartam, hogy Will elhívjon a bálba, még hozzá mihamarabb, mivel a „Szerelmesek tavaszá"-ig csupán két hét volt hátra. Oké, a bál neve béna, de a tavasz mégiscsak a szerelmeseké. Ez kétségtelen tény. Ahogy az is, hogy Will lesz az én örök társam, már ha képes lesz levetközni a határtalan féltékenységét és lép végre. Elég volt a baráti vállon veregetésekből, a viháncolásokból és a csiklandozós bunyókból! Elég volt az egymásba kapaszkodásokból és a sikkantásokból, amiket a DVD-kölcsönzőből szerzett *Testrablókra* vagy *A hegyről jönnek!*-re kellett fogynom. Miért nem látja Will, hogy én vagyok az, akit el kell hívnia?

A múlt hétvégén már majdnem kibökte, ebben kilencvenkilenc és fél százalékig biztos voltam. A *Micsoda nőt* néztük éppen, egy túlfűtött romantikus filmet, ami sosem okoz csalódást. Yun Sun kiment a konyhába egy kis nassolnivalóért, mi pedig kettesben maradtunk.

- Ohm, Frankie? - kezdte Will, míg lábfejevel idegesen dobogott, öklei megfeszültek. - Kérdezhetek valamit?

Még egy féleszű is hamar megértette volna, mi következik, mert ha csak a tévét akarta volna felhangosíttatni, akkor csak ennyit mond: „Hé Franks, adj rá egy kis kakaót!” Hétköznapi módon. Egyenesen. Nem lett volna jele felkészülésnek. De mivel szemmel láthatóan vívódott... mégis mi mást akart volna kérdezni, mint: „Eljössz velem a bálba?” Mennyei örömök vártak rám, csupán karnyújtásnyira tőlem.

Végül elcsesztem. Kézzelfogható idegessége magával sodort engem is, így ahelyett, hogy türelmesen hagytam volna kibontakozni, idegesen témát váltottam. MERT EGY RAKÁS SZERENCSÉTLENSÉG VAGYOK!

- Látod? így kell ezt csinálni! – mutattam a tévére. Richárd Gere épp a fehér paripán vágatott, ami valójában egy limó volt - Julia Roberts kastélya felé ami valójában egy lepukkant háromszintes társasház volt. Richárd Gere kimászott a napfénytetőn, majd feltornázta magát a tűzlétrán, mindezt azért, hogy elnyerje az imádott hölgy szívét.

- Nem olyan tutyimutyi: „Szerintem helyes vagy” halandzsával.

- Összevissza hadováltam, ez világos. - Itt tettekről beszélünk, bébi. A nagy szerelmi gesztusról.

Will habogott. Aztán csak ennyit mondott: – Ó! - Végül riadt bociszemekkel pislogott Richárd Gere-re, mint aki azt gondolja, ő aztán sosem lesz képes ezzel az alakkal felvenni a versenyt.

Meredten bámultam a tévére, tudván, hogy épp abban a pillanatban baltáztam el a sóvárogva várt báli estémet. Köszönet ezért saját ostobaságomnak. Pedig nem is érdekelt a szerelmi gesztus. Engem csak Will érdekelt. De a brillírozásomnak hála, visszahúzódott a csigaházába. A színtiszta valóság az, hogy én még nála is nagyobb nyuszi voltam.

Legyen elég ennyi arról, hogy mi okból voltunk itt Madame Zanzibarnál. Szépen megmondja majd a jövőnket, és – hacsak nem sarlatánnal van dolgunk - megerősíti a nyilvánvalót: Willt és engem az isten is egymásnak teremtett. Ha hangosan kimondják, akkor Will is összeszedi magát, nekiveselkedik megint. El fog hívni a bálba, én pedig hagyom, hogy tegye a maga módján, még ha bele is halok.

A műanyag majom megrándult az iroda ajtógombján.

- Nézzétek, megmozdult! – súgtam.

- Óóó - felelte Will.

Egy hófehér hajú fekete férfi csoszogott ki az irodából. Fogatlan szája körül aszalt szilvaként gyűrődött össze a bőr.

- Gyerekek! - szólt, és megemelte kalapját.

Will felállt, és kinyitotta a bejárati ajtót, mert ő egy ilyen rendes fazon. A szél becsapott az ajtón, az öregember pedig majdnem hanyatt vágódott, de Will megtámasztotta.

- Húha! - kiáltott Will.

- Köszönöm, fiam! - felelte az idős férfi. Kissé pöszén jöttek a szavak. - Úgy vélem, legjobb lesz, ha hazaspurizok, még mielőtt a vihar beleerősít!

- Szerintem már megtette! - felelte Will. A felhajtón túli fák recsegték és ropogtak.

- Ez az aprócska fuvallat? - mondta az öreg. - Á, ez még csak egy kisbaba, aki most ébredt és enni kér. Jegyezd meg, fiam, erősebb lesz, még mielőtt leszáll az éj! - Ránk hunyorított. - Nektek nem otthon lenne a helyetek a biztonságos melegben?

Nehéz sértésnek venni, ha egy fogatlan idős ember „gyerekeknek” szólít minket. De ez már a második alkalom volt húsz másodpercen belül!

- Harmadikos középiskolások vagyunk – mondtam. – Tudunk magunkra vigyázni.

Nevetése száraz falevelek zizegésére emlékeztetett. -Ahogy akarjátok! - felelte. - *Ti* biztos jobban tudjátok! – Kislattyogorr a tornácra, Will intett neki, majd becsukta az ajtót.

- Vén bolond! - hallatszott a hátunk mögül. Megfordultunk. Madame Zanzibar állt az irodaajtóban. Pink színű Juicy Couture tréningnadrágot és ugyanolyan színű dögös felsőt viselt, amit egész a kulcscsontjáig cipzárzott fel. Mellei kerekdedsége, keménysége és meglepő csintalansága hamar elárulta, hogy nem visel melltartót. A rúzsa virító narancsszínű volt, melyhez jól passzolt hasonló színű körömlakkja, de még a cigaretta vége is, amit két ujja közt tartott.

-Akkor most bemegyünk, vagy inkább itt kint akartok maradni? - kérdezte hármunktól. - Leplezzük le a jövőt, vagy hagyjuk inkább homályban?

Felemelkedtem a székről, és magammal rángattam Yun Sunt is. Will követett minket. Madame Z. bevezetett minket az irodájába, ahol mindhárman bezsúfolódtunk az egyetlen fotelbe. Will hamar felismerte, hogy ez így nem fog működni, így leereszkedett a padlóra. Fészkelődni kezdtem, hogy Yun Sun több helyet engedjen át nekem.

- Látod? Két nagy sonka! – utalt a combjára.

- Csússz már odébb! – utasítottam.

- És most... - kezdte Madame Z. Elhaladt előttünk, és leült az asztal mögötti székre. Beleszívott a cigijébe, majd megkérdezte: – Miért vagytok itt?

Az ajkamba haraptam. Hol is kezdjem?

- Maga médium, nem?

Madame Z. füstfelhőt eregetett: - Sherlockom! Csak nem az *Aranyoldalakban* megjelent hirdetés vezetett rá?

Elpirultam, ugyanakkor meg is borzongtam. A kérdésem rögtön a téma közepébe váгна. Mi van, ha nem szereti a kérdéseket? Amúgy meg, ha valóban médium, nem kéne máris tisztában lennie azzal, hogy miért vagytok itt?

- Hú... rendben. Persze, mindegy. Szóval, azon tanakodtam...

- Igen? Ki veled!

Összeszedtem minden bátorságomat.

- Nos... azon tanakodtam, hogy talán egy bizonyos ember, egy bizonyos kérdést akar feltenni nekem. - Szándékosan nem néztem Willre, de éreztem, ahogy meglepettség sugárzik belőle. Erre nem számított.

Madame Z. a halántékához nyomta két ujját, a szemei üvegessé váltak.

É Aha - mondta. - Hmm, hmm. Nem látom tisztán. Szenvedélyt látok, igen... - Yun Sun felvihogott; Will hangosan nyelt egyet de van ott még valami más is... hogy is mondjam? Komplikációs tényező.

Istenem, kösz, Madame Z.! - gondoltam. Nem áshatnánk kissé mélyebbre? Adjon valami támpontot, amin elindulhatunk!

- De a srác... mármint az illető... engedni fog a szenvedélyének? - Összeszűkült gyomrom ellenére magabiztosnak tűntem.

- Lépni fog vagy sem... ez a kérdés? - kérdezte Madame Z.

- Igen, ez a kérdés!

- Ah! Mindig ez a kérdés. A kérdés pedig, amit mindenkinek fel kell tennie magában, az... - elakadt. Szemét Willre emelte, majd elsápadt.

- Mi van? - követeltem.

- Semmi - felelte.

- De! Valami van! - mondtam. A „szellemekkel suttogó” arckifejezésével nem ver át. Most komolyan azt akarja, hogy elhiggyük, megszállták a testét a szellemek? Hogy volt egy erős és tiszta látomása? Legyen! Csak adja már meg azt a rohadt választ!

Madame Z. előadta a nagy „összeszedem magam”-showt, amit egy hosszú, reszkető slukkal pecsételt meg a cigijéből. Meredten nézett rám, majd ezt mondta:

- Ha egy fa kidől az erdőben, de senki nincs ott, hogy hallja, vajon attól még hangosan teszi azt?

- Hogy mi? - kérdeztem.

- Ez minden, amivel szolgálhatok. Vagy elfogadod, vagy nem. – Eléggé zaklatottnak tűnt, így hát elfogadtam. Azért nem álltam meg, hogy vágjak egy grimaszt Yun Sun felé, amikor Madame Z. nem figyelt.

Will azt mondta, nincs semmilyen kérdése, Madame Z. mégis azon volt, hogy valahogy üzenetet továbbítson számára. Végigsimított Will auráján, majd komoran közölte vele, hogy vigyázzon a magasban, ami érdekes módon igen helytálló volt, mivel Will lelkes falmászó. De még ennél is furább volt Will reakciója. Először felhúzta a szemöldökét, majd egy másik érzelem ült ki az arcára, mint egy közeledő titkos élvezet ígérete. Rám pillantott, majd elpirult.

- Mi folyik itt? - kérdeztem. – Olyan sunyi képet vágysz!

- Tessék? - kérdezte.

- Mit nem akarsz elmondani, Will Goodman?

- Semmit! Esküszöm!

- Fiam, ne légy ostoba! – fuvolázta Madame Z. – Hallgass rám!

- O! Ne aggódjon miatta! – mondtam neki. - O a megtestesült elővigyázatosság. – Visszafordultam Will felé. – Most komolyan! Találtál egy újabb mesés mászóhelyet? Vagy egy vadiúj csillivilli karabinert vettél netán?

- Most Yun Sun következik - felelte Will. - Yun Sun, tessék! -Tud tenyérből jósolni? – kérdezte Yun Sun Madame Z.-t. Madame Z. kifújta a levegőt, majd ímmel-ámmal végighúzta az ujját a Yun Sun hüvelykujja alatti domború részen. - Olyan gyönyörű leszel, amennyire csak megengeded magadnak – mondta neki. Ennyi volt. Ezek voltak bölcsességének igazgyöngyei.

Yun Sun legalább annyira nem volt elragadtatva, mint én. Úgy éreztem, mindannyiunk nevében tiltakoznom kell. De most komolyan! Egy fa az erdőben? Légy óvatos a magasban? Olyan gyönyörű leszel, amennyire csak megengeded magadnak? Még ha figyelembe vesszük hátborzongató ráhibázásait is, mindhármunkat átverték. Főleg engem.

De mielőtt akár egy szót is szólhattam volna, megcsörrent egy mobil az asztalon. Madame Z. felkapta, majd egyik hosszú narancsszínű körmével megnyomta a hívásfogadás gombot.

- Madame Zanzibar, szolgálatára - üdvözölte a hívót. Arc kifejezése megváltozott, ahogy a vonal túlsó oldalán lévő személyt hallgatta. Bosszússá és izgatottá vált. - Nem, Silas. Ezt úgy hívják... igen, nevezheted úgy is, gombás fertőzés. *Gombás fertőzés.*

Yun Sun és én halálra váltan néztünk egymásra, ugyanakkor – nem tehettem róla - el is voltam ragadtatva. Nem azért, mert Madame Z.-nek

gombás fertőzése volt. Mármint pfuj! Hanem azért, mert úgy tárgyalta ezt meg azzal a Silasszal - bárki legyen is az -, hogy mi mindhárman hallhattuk. Ezzel aztán tényleg kaptunk valamit a pénzünkért.

- Mondd meg a patikusnak, hogy ez már a második ebben a hónapban! – zúgolódott Madame Z. – Valami erősebb kell. Tessék? A viszketésre, te barom! Hacsak nem akarja megvakarni nekem. – Megpördült a forgószekével, majd egyik Juicy Couturbe bújtatott lábát a másikra rakta. Will felnézett rám, barna szeme riadt volt.

- Én aztán nem fogom megvakarni neki! – tátogta. – Kizárt dolog! Nevettem, és úgy gondoltam, jó jelnek számít az, hogy fel akar vágni előttem. A Madame Z.-féle események nem éppen úgy alakultak, ahogy elterveztem, de ki tudja? Lehetséges, hogy ennek ellenére eléri majd a kívánt hatást.

Madame Z. felém bökött a cigaretta végével, én pedig bűnbánóan leszegtem a fejem. Hogy eltereljem a figyelmemet, tanulmányozni kezdtem a polcok igen érdekes és sokszínű tartalmát. Kiszúrtam pár könyvet, mint a „*Hétköznapi Mágia*”, a „*Mit tegyünk, ha a halál szól hozzánk, de mi nem akarjuk meghallani*”, egyebek. Megböktem Willt a térdemmel, és a könyvek felé intettem. Egy képzeletbeli embert kezdett fojtogatni, én pedig felhorkantottam a visszafojtott nevetéstől.

A könyvek fölött egy üveg patkánymérget, egy régimódi monoklit, egy üvegnyi körömvagdálék-féleséget, egy foltos Starbucks poharat és egy nyúllábat láttunk, melyhez karmok is tartoztak. A felettük lévő polcon pedig... Ó, de helyes!

- Az egy koponya? – kérdeztem Willt. Will füttyentett. - Szent tehen!

- Oksa - mondta Yun Sun, majd elemelte tekintetét. - Ha az egy igazi koponya, legjobb lesz, ha nem is tudok róla. Elmehetnek végre?

Megfogtam két oldalról a fejét, és a megfelelő irányba fordítottam. - Nézd! Van haja!

Madame Z. befejezte a beszélgetést. – Mind hülye! - mondta. Sápadsága eltűnt, úgy látszik, a Silasszal folytatott beszélgetés felrázta.

- A! Látom, rátaláltatok Fernandóra!

- Így hívták? – kérdeztem.

- Egek! – nyögött fel Yun Sun.

- Egy vízmosásból került felszínre, odakint a Chapel Hill temetőben – mondta Madame Z. – Mármint a koporsója. Törött és rothadt volt, úgy a korai 1900-as évekből származhatott. Senki sem viselte gondját, így aztán megsajnáltam, és idehoztam.

- Kinyitotta a koporsóját? - hűledeztem.

- Ja! - Büszkeség áradt belőle, én pedig azon tűnődtem, hogy vajon a sírablás estéjén is a Juicy Couture kollekciót viselte-e?!

- Különös, hogy ennek még van haja! - mondtam.

- *NEKI van* még mindig haja! - mondta Madame Z. - Mutass egy kis tiszteletet!

- Csak fogalmam sem volt róla, hogy... van hajuk. Ennyi az egész.

- Bőrük nincs, mert az azon nyomban oszlani kezd, és hidd el nekem, nem szeretnéd megszagolni! De a haj?! Néha még hetekkel a halál beállta után is növekszik.

- Tyúha! - Lenyúltam, és beletúrtam Will mézszínű hajába. – Hallod ezt, Will, néha még a halál után is nő a hajunk!

- Király! - felelte.

- Az meg mi? – mutatott rá Yun Sun egy folyadékkal teli átlátszó műanyag edényre, amiben különös vörös és narancsszínű valami lebegett. – Kérem! Mondja, hogy ez nem Fernandótól származik. Kérem!

Madame Z. intett egyet, mintha azt mondaná, ne legyen nevetséges. – Az csak a méhem. Az orvos adta oda, miután átestem a hysterectomián.

- A méhe? - Yun Sun elég rosszul nézett ki.

- Hagytam volna, hogy elégezzék? – kérdezte Madame Z. – Isten ments!

- És az? – mutattam egy rakás szárított valamire a legfelső polcon. Ez a kérdezz-felelek sokkal jobb móka volt, mint a jóslatok.

Madame Z. követte pillantásomat. Szóra nyitotta a száját, majd becsukta.

– Semmi - közölte hűvösen, bár észrevettem, hogy nehezen vette le a szemét róla. – És most? Végeztünk?

- Ugyan már! - kulcsoltam össze a kezem, mintha imádkoznék. – Árulja el, mi az!

- Nem akarjátok tudni! - felelte.

- Én akarom! – mondtam.

- Én viszont nem! - felelte Yun Sun.

- De igen, akarja, ahogy Will is. Ugye, Will?

- A méhénél már nem lehet rosszabb! – felelte Will. Madame Z. összepréselte az ajkait.

- Kérem! - kérleltem.

Motyogott valamit az ostoba tinédzserekről, és hogy nem vállal felelősséget a következményekért. Aztán felállt, és a felső polcig nyújtózott. Mellei meg sem rezdültek a felső alatt. Leemelte a halmot, majd letette elének.

- Ó! - suttogtam. - Egy virágcsokor! – Megbarnult szélű, elvékonyodott, törékeny rózsabimbók. Elszürkült fátyolvirágok, amelyek annyira kiszáradtak, hogy porral hintették meg az asztallapot. Kókadt, piros szalag tartotta össze őket.

- Egy francia parasztasszony megbűvölte – mesélte Madame Z. kiismerhetetlen hangon. Úgy tűnt, késztetést érez arra, hogy kimondja a szavakat, ugyanakkor legszívesebben meg sem szólalna. Vagy nem is. Inkább, mint aki el akarja mondani, de közben minden erejével ellenáll. – Be akarta bizonyítani, hogy az igaz szerelmet maga a sors szánja nekünk, és bárki, aki ezt befolyásolni akarja, magára vessen.

Elfordult, hogy visszategye a csokrot.

- Várjon! - kiáltottam. - Hogy működik? Mit csinál?

- Nem mondom meg! – makacskodott.

- „Nem mondom meg!” – ismételtem. – Mégis hány éves maga? Négy?

- Frankie! - szólt rám Yun Sun.

-Te is csak olyan vagy, mint a többi, nem igaz? - közölte Madame Z. - Bármit megtennél, hogy legyen egy pasid? Kétségbeesetten vágysz a könnyfakasztó romantikára, és nem érdekel, mibe kerül?

Elvörösödtem. De hát ott volt előttem az asztalon! Fiúk. Romantika. Reményt keltett bennem.

- Csak árulja el neki - kérte Yun Sun –, különben sosem végzünk!

- Nem! - tartott ki Madame Z.

- Azért nem, mert csak kitalálta az egészet! - mondtam. Madame Z. szeme megvillant. Provokáltam, ami igazán nem volt szép tőlem, mert valami azt súgta, hogy nincs igazam. Viszont tényleg tudni akartam.

A csokrot az asztal közepére helyezte, de az égegyadta világon semmi sem történt.

- Három ember, fejenként három kívánság. Ez a varázslat – jelentette ki Madame Z.

Yun Sun, Will és én egymásra néztünk. Aztán kitört belőlünk a nevetés. Nevetséges volt, ugyanakkor tökéletes; a vihar, a flúgos öregember, most meg ez a baljós kinyilatkoztatás.

Ám Madame Z. pillantása belénk fojtotta a nevetést. Főleg, ahogy Willt vizslatta.

Ő pedig megpróbálta helyrerázni a hangulatot.

- Akkor miért nem használja? – kérdezte oly módon, ahogy egy tinédzser próbál kedves és udvarias lenni.

- Használtam – felelte. Narancsszínű rúzsa elkenődött.

- És... valóra vált a három kívánsága? – kérdeztem.

- Egytől egyig – felelte határozottan. Egyikünk sem tudta, mit válaszoljon erre.

- Más is használta? - kérdezte Yun Sun.

- Egy másik hölgy. Nem tudom, mi volt az első két kívánsága, de az utolsó az életébe került. Így került hozzám a csokor.

A torkunkra fagyott a szó. Ez az egész szituáció annyira képtelennek tűnt, mi mégis ott ültünk.

- Apám, ez aztán kísérteties! - szólalt meg Will.

- Akkor... miért tartogatja? - kérdeztem. - Ha már elhasználta a három kívánságát?!

- Igazán jó kérdés! – felelte Madame Z., miután hosszú ideig nézte a virágcsokrot. Előhúzott egy türkiz színű öngyújtót, majd meggyújtotta. Erős elhatározással tekintett a csokorra, mint aki egy régóta esedékes dolgot akar végrehajtani.

- Ne! - kiáltottam, majd kiragadtam a csokrot a kezéből. – Inkább adja nekem, ha nem akarja megtartani!

- Soha! El kell égetni!

Ujjaim végigsimítottak a rózsaszirmokon. Olyan tapintásuk volt, mint nagypapám ráncos arcának, amit az otthonban tett látogatásaim alkalmával mindig megsimogattam.

- Hatalmas hibát követsz el! – figyelmeztetett Madame Z. A csokorért nyúlt, de aztán reszketve visszahúzta a kezét. Ugyanazt a belső vívódást éreztem nála, mint amikor rávettem a csokor történetének elmesélésére, mintha a csokornak sajátos hatalma volna felette. Ami persze nevetséges gondolat.

- Még nem késő, hogy változtass a sorsodon! – közölte.

- Milyen sorson? – kérdeztem. A hangom elcsuklott. – Egy olyan sorson, amiben egy erdei fa kidől, nekem meg sajna füldugóm van?

Madame Z. hosszan nézett rám sűrű szempillái alól. Szemei körül olyan vékony volt a bőr, akár a pergamen, és csak akkor döbbsentem rá, hogy sokkal idősebb, mint először hittem.

- Goromba és udvariatlan gyermek vagy! Megérdemled a sorsod! - Hátradőlt a forgószékben, és *hopp*, egyik pillanatról a másikra megszabadult a csokor beteges hatalmától. Vagy a csokor volt az, ami elengedte őt? - Megtartod. Te döntöttél így! Nem vállalok felelősséget semmiért, ami történik.

- Hogy kell használni? - kérdeztem. Felhorkantott.

- Ugyan már! - kérleltem. Nem akartam nyafogni, de hát tényleg szörnyen fontos volt. - Ha nem mondja el, valószínűleg rosszul fogom csinálni. Még az is lehet, hogy... nem is tudom. Elpusztítom a világot.

- Frankié... hagyd már! – motyogta Will az orra alatt. Megráztam a fejem. Nem hagyhattam.

Madame Z. sajnálkozva nézett rám, mint valami szánnivaló bolondra. Csak nézzen!

- A jobb kezedbe fogod, aztán kimondod a kívánságod – közölte. – De én mondom neked, nem sok jó fog származni belőle!

- Ne legyen már ennyire negatív! – mondtam. – Nem vagyok olyan ostoba, mint hiszi.

- Valóban – értett egyet. – Még annál is ostobább vagy!

Will más síkra terelte a beszélgetést, mert utálta a kényelmetlen szituációkat.

- Akkor... nem is használná újra, ha tehetné se?

Madame Z. megemelte az egyik szemöldökét. – Úgy nézek én ki, mint akinek szüksége van újabb kívánságokra?

Yun Sun hatalmasat sóhajtott. – Hát, nekem épp elkelne egyikét kívánság. Kívánj nekem Lindsay Lohan combokat, jó?

Szerettem a barátaimat. Annyira csodásak voltak! Megemeltem a csokrot, Madame Z. azonban megragadta a csuklómat.

- Az ég szerelmére, te lány! - kiáltott rám. - Ha már kívánni akarsz, akkor legalább értelmes dologra használd!

- Igaz, Frankié! - mondta Will. - Gondolj csak szegény Lindsay-re! Azt akarod, hogy comb nélkül flangáljon?

- A vádlija megmarad! – mutattam rá.

- De hogy kapcsolódik majd a törzséhez? Melyik producer szerződtetne egy torzót?

Felkuncogtam, Will pedig elégedettnek tűnt magával. Yun Sun csak ennyit mondott – Ti aztán... pfuj! Madame Zanzibar egyetlenül vette a levegőt. Lehet, hogy már készen állt rá, hogy a kezét elvegye rólam, a rémületen azonban - ami a csokor felemelésekor keletkezett benne – nem tudott úrrá lenni.

Óvatosan, nehogy megsérüljön, az oldaltáskámba tettem a csokrot. Elővettem a pénztárcámat, és kétszer annyit fizettem, mint amennyit kért. Nem cifráztam, egyszerűen csak átnyújtottam a pénzt. Megszámolta, majd fáradtan végigmért.

Rendben - sugallta a viselkedése. - *Csak légy óvatos!*

Hozzánk igyekeztünk egy pizzára, mert ez volt a péntek esti rutin.

És egyre többször fordult elő szombaton és vasárnap is. Szüleim abban a szemeszterben Botswanában végeztek kutatómunkát, ami azt jelentette, hogy Frankié kuckója lett a partik középpontja. Voltaképpen nem voltak igazi bulik. Pedig lehettek volna, mivel a házunk mérföldekre van a

vároستól, ahova csak egy jelöletlen úton lehet eljutni, és egyetlen szomszéd sincs a közelben, aki panaszkodhatott volna. De jobb volt nekünk hármásban – néha négyesben, ha Yun Sun barátja, Jeremy is csatlakozott hozzánk. Bár Jeremy úgy gondolta, hogy Will és én furák vagyunk. Ki nem állhatta az ananászt a pizzán, és egyáltalán nem osztozott filmízlésünkben.

Will pickupjának tetején kopogott az eső, ahogy végiggördült a Restoratioan Boulevard kanyargós utcáin, elhaladt a *Krispy Kreme*, a *Piggly Wiggly*, majd a megyei víztorony előtt, ami magányosan nyújtózott a magasba. Az autó szűk utasterében hárman préselődtünk össze, de én egyáltalán nem bántam. Én ültem középen. Will keze minden egyes sebességváltásnál a térdemhez ért.

- A! A temető! - intett a fejével balra, a díszes rácsozatú kapu felé.

- Tartsunk egy perc néma csendet Fernandóért?

- Tartsunk! - feleltem.

Villám fény világította meg a sírkövek hosszú sorát, én pedig azt gondoltam, milyen hátborzongató és nyugtalanító hely a temető. Csontok. Elrothadt bőr. Felszínre kerülő koporsók.

Örültem, hogy végre hazaértünk. Szobáról szobára haladva felkapcsoltam a villanyt, Will megrendelte a pizzát, Yun Sun pedig végigböngészte a netes DVD-kölcsönző heti szállítmányát.

- Valami vidámat, rendben? – kiáltottam az előszobából.

- Akkor ne az *Éjszakai zaklatott* – kérdezte.

Csatlakoztam hozzá a dolgozószobában, és végignéztem a csomagot.

- Mit szólnátok a *High School Musical*hez? Abban semmi hátborzongató nincs.

Ugye csak viccelsz?! - felelte Will, miután letette a telefont. – Sharpay és a bratyója, ahogy rumbatökkal a kezükben szexi táncot lejtene? Te ezt nem találsz hátborzongatónak? Nevettem.

- De ti, *lányok*, nézzétek csak, üssétek ki magatokat! - folytatta. - Nekem amúgy is küldetést kell teljesítenem.

- Elmész? - kérdezte Yun Sun.

- És mi lesz a pizzával? - kérdeztem.

Elővette pénztárcáját, majd egy húszdolláros tétet a dohányzóasztalra.

- Harminc percen belül itt lesz. Én fizetem.

Yun Sun megrázta a fejét. - Újra megkérdem. Elmész? Még annyi időre sem maradsz, hogy velünk egyél?

- El kell intéznem valamit - felelte.

Összeszorult a szívem. Ott akartam tartani, még ha csak kis időre is. Visszamentem a konyhába, és elővettem Madame Z, virágcsokrát - nem, most már az én virágcsokromat – a táskából.

- Legalább addig maradj, amíg elmondom az első kívánságomat! - kértem.

Meglepettnek tűnt. - Rendben, ess neki!

Kissé hezitáltam. A dolgozó meleg volt és meghitt, pizza tartott felénk, és nekem voltak a legjobb barátaim a világon. Mi mást kívánhattam még?

Aha, az agyam résen lévő része hamar megadta a választ. A bál, hát persze! Azt akartam, hogy Will elhívjon a bálba. Talán önzés, hogy annyi sok jó dolog mellé még többet akarok, de hamar elhessentettem ezt a gondolatot.

Elég ránézni, gondoltam. Azok a kedves barna szemek, a féloldalas mosoly. Azok az angyali fürtök. Az egész kedvesség és jóság, ami Will maga.

Will a *Mindent vagy semmit!* szignálját dúdolta. Felemeltem a csokrot.

- Azt kívánom, hogy a fiú, akit szeretek, elhívjon a bálba – mondtam.

- Es most, hölgyeim és uraim, amire vártak! – kiáltotta Will. A hangja eufórikus volt. - És melyik srác ne akarná a mi bámulatos Frankie-nket bálba vinni?! Most nincs más hátra, mint várni, hogy a kívánsága valóra vá...

Yun Sun félbeszakította:

- Frankié? Jól vagy?

- Megmozdult - feleltem, elhátrálva a földre hajított csokortól. Nyirkos volt a bőröm. - Esküszöm az égre, hogy megmozdult, amikor kimondtam! És ez a szag! Ti is érzitek?

– Neeem! Milyen szag? - kérdezte Yun Sun.

– De te érzed, ugye, Will? Will azóta ugyanúgy vigyorgott, mióta... mióta Madame Z. a magasságról beszélt. Dörgött az ég odakint, ő pedig megbökte a vállam.

– Legközelebb már a vihart is a gonosz kívánság tündéréinek fogod tulajdonítani? Vagy nem is! Holnap majd azt meséled, hogy mikor lefeküdni mentél, egy sunyi, púpos kis alak vigyorgott rád felemásan a paplanodról.

– Mint a rothadó virág - mondtam. - Komolyan nem érzitek? Ugye nem csak szórakoztok velem?

Will előhúzta zsebéből a slusszkulcsot. – Viszlát, srácok! Figyelj, Frankié!

– Igen?

Újabb dörgés rázta meg a házat.

– Ne add fel a reményt! – mondta. – A jó megérkezik, csak ki kell tudni várni.

Az ablakon át néztem, ahogy átvágtat a pocsolyákon keresztül a kocsijához. Szakadt az eső. Aztán Yun Sunhoz fordultam, a gyomrom remegése minden más érzést félresöpört.

– Hallottad, mit mondott? – ragadtam meg a kezét. – Istenem! Gondolod, hogy ez azt jelenti, amit gondolok, hogy jelent?

– Mi mást jelenthetne? El fog hívni a bálba! Csak egy kissé... nem is tudom. Nagy show-t akar csinálni belőle.

– Szerinted hogy fogja csinálni?

– Fogalmam sincs! Üzenetet ír az égre? Zenélő táviratot küld? Felsikoltottam. Ő is felsikoltott. Őrjöngve ugráltunk.

- El kell ismernem, ez a kívánságdolog briliáns volt! – mondta. A levegőbe pöccintett, mint aki a Willnek adott utolsó lökést utánozná. – És a rothadó virág?! Naggyon drámái!

- Komolyan éreztem!

- Ha-ha!

- Komolyan!

Rám nézett, majd fejcsóválva elfordult. Aztán újra rám nézett.

- Biztosan csak képzelted!

- Lehet - feleltem.

Két ujjal fogva felemeltem a csokrot a földről. Odavittem a könyvespolchoz, és egy rakás könyv mögé hajítottam. Megkönnyebbültem, hogy nem látom.

A következő reggel reménykedve trappoltam le az alsó szintre. Azt reméltem, hogy... nem is tudom, miben reménykedtem!

Abban, hogy M&Ms csokigolyók százaiból lesz kiírva a nevem? Vagy rózsaszín szívekben szalagokkal az ablakra erősítve?

Ehelyett egy döglött madarat találtam. Aprócska teste a lábtörlőn hevert, úgy tűnt, a vihar az ajtónak csapta, és betörte a fejét.

Egy papírtörlővel felvettem, és nagyon igyekeztem nem érezni puha teste könnyű súlyát, amíg a kinti kukához igyekeztem.

- Sajnálom, kismadár, olyan aranyos voltál! – mondtam. – Repülj a mennyországba! - Bedobtam a testét, majd egy hangos csattanással visszacsuktam a szemetes tetejét.

A telefon csörgése fogadott, ahogy visszaértem. Valószínűleg Yun Sun lesz az, megkérdezni, mi újság. Este tizenegykor mentek el Jeremyvel, miután megeskett, hogy azonnal hívom, amint Will elszánta magát.

- Szia, drága! - köszöntem a telefonba, miután a hívásazonosító megerősítette gyanúmat. - Sajnálom, de még nem szolgálhatok újsággal!

- Frankié... — kezdte Yun Sun.

- Azért elgondolkodtam Madame Z. viselkedésén. Azon a ne-játssz-a-sorssal baromságon.

- Frankie...

- Mert mégis, hogy végződhetne rosszul az, hogy Will elhív a bálba? - Odamentem a hűtőhöz, és kivettem egy doboz fagyasztott gofrit. - Talán rám fröcsög a nyála? Virágot hoz, amiből kirepül egy méhecske, és megcsíp?

- Frankié, állj le! Nem nézted a reggeli híreket?

- Szombaton? Nem hinném! Yun Sun hüppögött.

- Yun Sun, te sírsz?

- Múlt éjjel... Will felmászott a víztoronyra — mondta.

- Mi van? - A víztorony majdnem száz méter magas, az aljában tiltó táblával. Will állandóan arról beszélt, hogy meg akarja mászni, de annyira szabálytisztelő volt, hogy soha nem tette meg.

- Biztosan nedves volt a korlát... vagy a villámlás volt az oka... még nem tudják biztosan...

- Yun Sun! Mi történt?

- Felfestett valamit a toronyra az az idióta, és...

- Felfestett valamit? *Will?*

- Frankié, befognád végre? Lezuhant! Lezuhant a toronyból! Megmarkoltam a telefont. - Jesszus! De jól van?

Yun Sun képtelen volt tovább beszélni a zokogástól. Amit teljesen megértettem. Will az ő barátja is volt. De borzasztó nagy szükségem volt rá, hogy összeszedje magát.

- Kórházban van? Bemehetek hozzá? Yun Sun!

Jajgatás volt a válasz, majd lépéseket hallottam. Mrs. Yomiko vette át a telefont.

- Will meghalt, Frankie — mondta, — Az esés, az, ahogy földet ért... nem élte túl.

-Elnézést... micsoda?

- Chen már úton van érted. Velünk maradsz egy ideig, rendben? Ameddig csak akarsz.

- Nem! - kiáltottam. — Úgy értem... nem... — a gofri kiesett a kezemből Will nem halt meg! Nem halhatott meg!

- Frankie! - A hangja végtelenül szomorú volt.

- Kérem! Mondja, hogy nem igaz! Kérem, ne legyen ilyen... -Fogalmam sem volt, hogy bírhatnám gondolkodásra az elmém.

-Tudom, hogy szeretted. Mindannyian szerettük.
- Várjon csak! Graffiti? Will nem is szokott ilyet csinálni! Ilyet a füvesek csinálnak, de Will soha!
- Ha majd ideértél, mindent megbeszélünk.
- De mit festett fel? Nem értem! Mrs. Yomiko nem válaszolt.
- Hadd beszéljek Yun Sunnal! - kérleltem. – Kérem! Adja Yun Sunt!
Tompá beszédhangokat hallottam. Majd újra Yun Sun volt a telefonnál.
- Elmondom! De nem akarod tudni!
Hideg futott végig a testemen, és hirtelen valóban nem akartam tudni.
- Egy üzenetet festett fel. Azt csinálta odafent – hezitált egy kissé. - Azt írta: „Frankie, eljössz velem a bálba?”
Lerogytam a földre, egy doboz fagyasztott gofri mellé. Hogy került ez a konyhakőre?
- Frankie? - hallottam Yun Sunt. Fémes, távoli hang. – Frankie, ott vagy?
Nem szerettem ezt a hangot. Kinyomtam, hogy elhallgasson végre.

A Chapel Hill-i temetőben búcsúztunk Willtől. Zsibbadtan ültem végig a szertartást. Zárt koporsóban temették el, annyira összeroncsolódott a teste. Szerettem volna elköszönni, de hogyan búcsúzik el az ember egy doboztól? A sír szélénél végignéztem, ahogy Will anyukája egy marék földet dobott a gödörbe, ahol a fia feküdt. Borzalmas volt, mégis távolinak és valótlannak tűnt. Yun Sun megszorította a kezem. Nem reagáltam az érintésére. Aznap délután esett, kellemes tavaszi zápor volt. Magam elé képzeltem a sáros, hideg földet Will koporsója körül. Eszembe jutott Fernandó koponyája, amit Madame Zanzibar szabadított ki, miután a nedves földből a felszínre került a koporsója. Emlékeztettem magam, hogy Will a temető keleti részén pihen, ahol a park takaros és rendezett. A sírásásnak sokkal hatékonyabb módja is van manapság, mint az ásós emberek.

Will koporsója nem jöhet felszínre. Az lehetetlen!

Majdnem két hétig maradtam Yun Sunéknál. Felhívtam a szüleimet, akik felajánlották, hogy hazautaznak Botswanából. Nemet mondtam. Mi haszna lett volna? A jelenlétük nem tudná feltámasztani Willt.

A suliban néhány napig eleinte mindenki csak suttogva beszélte meg a történeteket. Ha a közelükben jártam, megbámultak. Volt, aki úgy gondolta, hogy nagyon romantikus volt, amit Will tett. Mások meg azt, hogy hülyeség. Gyakran hallottam a gyászos hangon kimondott „tragédia” szót.

Ami engem illet, élőhalottként kóvályogtam a folyosón. Akár lóghattam is volna, de ha elkap az ügyeletes, akkor mindenáron azt akarták volna,

hogy beszéljek az érzéseimről. Ami nem történhetett meg. A gyászom egyedül az enyém volt, egy csontváz, ami életem végéig zörög majd bennem.

Egy héttel Will halála után, és egy héttel a bál előtt már egyre kevesebbet beszéltek Willről, és egyre többet a ruhákról, az asztal-foglalásról és a bérelt limuzinokról. Egy sápadt lány, aki Will-lel járt kémiára, kiborult, és azt mondta, a bált el kéne halasztani. A többiek ellenkeztek, mondván, hogy a bálnak meg kell lennie. Will is így akarná - mondogatták.

Yun Sunt és engem kérdeztek meg, mert mi voltunk a legjobb barátai. (És mert - bár ezt nem mondták ki - értem áldozta az életét.) Yun Sun szeme könnybe lábadt, de egy ingatag pillanat múlva kijelentette, hogy nem helyes mások terveit felborítani, és hogy nincs értelme bánatosan otthon gubbasztani.

- Az élet megy tovább – mondta. Jeremy bólintott. Átkarolta Yun Sunt, és magához ölelte.

Erre Lucy - a bál szervező bizottság elnöke - a szívére tette a kezét.

- Milyen igaz! - felelte. Aggodalmaskodó arccal fordult felém: - Mit gondolsz, Franki? Gondolod, hogy túl tudsz lépni rajta?

Megvontam a vállam. - Tök mindegy. Megölelt, mire én megtántorodtam.

- Rendben, srácok, akkor hajrá! - kiáltott, majd visszasétált a díszek tengerébe. - Trixie, folytasd a munkát a cseresznyevirágokkal! Jocelyn, mondd meg a Paper Affaires hölgynek, hogy száz darab kék papírszalagra lesz szükségünk, és ne fogadj el nemleges választ!

A táncmulatság délutánján, két órával azelőtt, hogy Jeremy felvette volna Yun Sunt, belegyömöszöltem a cuccaimat az iskolatászkámba, és megmondtam neki, hogy hazamegyek.

- Tessék? - kérdezte. - Nem! - Letett egy termóhajcsavarót. A sminkkészlete, a Babycakes csillámpor és a Dewberry ajakfény előtte hevert a pipereasztalon, orgonaszínű ruhája pedig, a szív alakú dekoltázzsal, a fürdőszobaajtóra akasztva lógott. Gyönyörű volt.

- Épp itt az ideje! - mondtam. - Köszönöm, hogy ilyen sokáig maradhattam... de itt az idő!

Szája lebiggyedt. Ellenkezni akart, de tudta, hogy igazam van. Nem voltam ott boldog. Nem is ez volt a cél – sehol sem lettem volna az de amíg Komikóéknál búslakodtam, csapdában éreztem magam, Yun Sunnak pedig lelkiismeret-furdalást okoztam, hogy nem tudott rajtam segíteni.

- De ma van a bál! - mondta. – Nem lenne nyomasztó egyedül lenni a házban a sulibál estéjén? – Hozzám lépett. – Maradj holnapig! Ígérem,

hogy csendben jövök majd be, hogy ne ébresszelek fel! És megígérem azt is, hogy nem fogok egyfolytában arról fecsegni... tudod. Az after partikról, meg hogy ki jött össze kivel, vagy arról, hogy ki borult ki a lánymosdóban.

- Nem, neked ezeket végig *kell* élned! – mondtam. - Addig kell maradnod, ameddig csak akarsz, és olyan hangosan kell bejőnnöd, ahogy csak jólesik, szédelegve és felpörögve és mindennel együtt, ami ezzel jár. - A szemeim váratlanul könnybe lábadtak. - Komolyan mondóin, Yun Sun!

Megérintette a karomat. Elhúzódtam, remélve, hogy a mozdulatom nem tűnik szándékosnak.

- Neked is így kéne tenned, Frankié – monda.

- Nos... igen. - A vállamra vettem a táskámat.

- Hívhatsz bármikor! - monda. – Bekapcsolva hagyom a telefonomat, még a tánc alatt is.

- Rendben.

- És ha meggondolnád magad, és mégis maradnál...

-Kösz!

-Akkor is, ha úgy döntesz, hogy eljössz a bálba! Mind azt szeretnénk, ha ott lennél, ugye tudod? Nem számít, hogy nincs kísérőd!

Megrezzentem. Nem úgy gondolta, ahogy hangzott, de a legjobban mégis az fájt, hogy azért nincs kísérőm, mert az Will lett volna. O pedig nem azért nem kísér el, mert másik lány tetszik neki, vagy mert szörnyű takonykórban szenved, hanem mert meghalt. Miattam!

- Istenem! - kiáltott Yun Sun. – Frankie...

Leráztam magamról a kezét. Nem akartam több érintést. – Semmi gond! Kínos csöndben álltunk.

- Nekem is hiányzik, tudod?! – monda. Bólintottam. Aztán hazamentem.

Otthon, az üres házban áramszünet fogadott. Tökéletes. Sokszor előfordult ilyesmi: a délutáni vihar faágakat sodort a trafóra, és az egész környék órákra áram nélkül maradt. Vagy az áram ment el minden ok nélkül. Vagy talán túl sok ember kapcsolta be egyszerre a légkondit, az áramkör pedig túlterhelődött, ez volt az elméletem. Will elmélete a kísértetek voltak, ha-ha-ha. „Azért jöttek, hogy megrontsák a tejet” – mondaná rémisztő hangon.

Will.

Összeszorult a torkom.

Próbáltam nem gondolni rá, de ez reménytelen hadakozásnak tűnt, így hát hagytam, hogy része maradjon elmémnek. Készítettem magamnak egy mogyoróvajás szendvicset, amit végül nem ettem meg. Felmentem az emeletre, és ledőltem a vetetlen ágyra. Az árnyékok elmélyültek. Bagoly huhogott. Addig bámultam a mennyezetet, amíg láthatatlanná nem váltak a pókhálószerű repedések. A sötétben gondolataim olyan helyekre kalandoztak, ahova nem kellett volna. Fernando. Madame Zanzibar. „Te is csak olyan vagy, mint a többi, nem igaz? Kétségbeesetten vágysz a könnyfakasztó romantikára, és nem érdekel, mibe kerül?” Ez a mérhetetlen kétségbeesés szülte azt a hülye ötletet, hogy keressük fel Madame Zanzibart, és a még hülyébb kívánságomat. Ez vette rá Willt, hogy megtegye ezt a végzetes lépést. Bárcsak sosem vettem volna el azt az átkozott csokrot!

Felültem. Édes istenem - az átkozott csokor!

Felkaptam a mobilomat, és hosszan lenyomtam a hármast, Yun Sun gyorshívó számát. Az egy volt anyué és apué, a kettő pedig Willé. Még mindig nem töröltem ki a nevét, de most már nem is lesz rá szükség.

- Yun Sun! – kiáltottam, mikor felvette.

- Frankie? – kérdezte. *S.O.S.*, harsogta a háttérben Rihanna. – Jól vagy?

-Jól! Sosem voltam ilyen jól! Mondjuk nincs áram, koromsötét van, és tők egyedül vagyok, de ez nem számít, mert nem sokáig lesz ez így - kuncogtam, és kitapogatóztam a folyosóra.

- He? - Még több zaj. Emberek nevetnek. - Frankie, alig hallak!

- A csokor! Még van két kívánságom! - Vidáman futottam le a földszintre.

- Frankie, mi a csudáról...

- Vissza tudom hozni, hát nem érted? Minden jó lesz megint! Még a bálba is elmehetünk!

Yun Sun hangja élessé vált: - Frankie! Ne!

- Olyan ostoba vagyok, miért nem jutott eszembe már hamarabb?

- Várj! Ne csináld, ne kövesd el megint... – elhallgatott. Egy *hoppá!-t* hallottam, amit részegen elmotyogott bocsánatkérések követtek, majd valaki azt mondta: - *Tetszik a ruhád!*- Úgy tűnt, mindenki jól érzi magát. És nemsokára én is velük mulathatok.

Sikerült eljutnom a dolgozószobába, majd megközelíteni a könyvespolcot, ahová a virágcsokrot tettem. Végigtapogattam a könyvek tetejét, majd mögéjük nyúltam. Az ujjaim valami puhát érintettek, mintha pergamenzirmok volnának.

- Itt vagyok! - mondta Yun Sun. A háttérzaj megcsappant, bizonyára kiment a teremből. - És Frankie! Tudom, hogy szenvedsz. Tisztában

vagyok vele! De ami Will-lel történt, az véletlen egybeesés! Egy szörnyű véletlen!

- Hívd csak, aminek akarod! Elmondom a második kívánságomat! - Előkaptam a csokrot a könyvek mögül.

Yun Sun aggodalma fokozódott. - Frankié, ne csináld!

- Miért ne?

- Száz méter magasból zuhant le! A teste... Azt mondják, teljesen szétroncsolódott... ezért volt zárt a koporsója, nem emlékszel?

-És?

- Már tizenhárom napja rohad odalenn! - kiáltotta.

- Yun Sun, ízléstelen dolog ilyet mondani! Most őszintén, ha Jeremy feltámasztásáról lenne szó, akkor is megejtenénk ezt a beszélgetést? - Az arcomhoz emeltem a csokrot, és a szirmait lágyan simítottam végig ajkaimon. - Nézd, nekem most mennem kell. De tégy félre nekem egy kis puncsot! És Willnek is! Inkább *rengeteg* puncsot tegyetek neki félre, lefogadom, hogy állatira szomjas lesz.

Megszakítottam a hívást. Magasba emeltem a csokrot.

- Azt kívánom, hogy Will újra éljen! - kiáltottam lelkesen. A levegő bomlás bűzétől volt terhes. A csokor megcsavarodott, mintha a szirmok saját magukra tekerednének. Automatikusán elhajítottam, ahogyan egy fülbemászót rázol le a kezetről, ha rátelepszik napozni. Mindegy. A csokor nem fontos. Ami fontos, az Will. Hol lehet? Körbenéztem, nevetséges módon arra számítottam, hogy a kanapéről néz majd rám kérdőn: „Egy rakás száraz virágtól ijedtél így meg? Szánalmas. A kanapén nem ült senki, homályos alakzatként derengett a fal mellett. Az ablakhoz rohantam, és kinéztem rajta. Semmi. Csak a fák leveleit rázó szél.

– Will? - kérdeztem.

Megint semmi. Óriási csalódottság áradt szét bennem, én pedig apám karosszékébe rogytam.

Hülye Frankie! Hülye, ostoba, szánalmas Frankie! Múlt az idő. Kabócák ciripeltek. Hülye kabócák!

Egy nagyon halk puffanás. Aztán egy újabb. Kiegyenesedtem.

Murva zörrent az úton... vagy talán a felhajtón? A puffanások közeledtek. Aztán mintha csoszogás furcsa ütemét hallottam volna. Vagy mintha valamit vonszolnának.

Minden idegszálammal a hangokra összpontosítottam.

Megint – egy puffanás, talán három méterre, a verandán. Egy háttározottan nem emberi puffanás. Összeszorult a torkom, ahogy Yun Sun

szavaira gondoltam, *összeroncsolódott*, ezt mondta. *Rothadó*. Akkor nem gondoltam végig. Most pedig már késő. Mit tettem?

Kiugrottam a székből, és a bejáráshoz rohantam, elrejtve magam a kíváncsi szemek elől, ha netán valaki a dolgozószoba széles ablakain keresztül próbálna bekukucskálni. Mégis mit keltettem életre?

Egy koppantás visszhangzott végig a házon. Felnyögtem, és a kezem a szám elé kaptam.

- Frankie? - szólt egy hang. – Én eléggé... hopp. Eléggé szét vagyok esve... - Azt a tipikus önironikus nevetését hallatta. – De itt vagyok! Ez a lényeg! Itt vagyok, és elviszlek a bálba!

- Nem kell a bálba mennünk! - mondtam. Ez a sikító hang valóban az enyém? - Ugyan, kit érdekel a bál? Most komolyan!

- Ja, persze, mondja ezt a lány, aki ölni tudna egy tökéletes romantikus estéért. - Az ajtógomb megzörrent. - Nem akarsz beengedni?

Bepánikoltam.

Plottyanást hallottam, mint amikor túlérett epret dobnak ki a szemétkébe, aztán pedig: - Hú, apám! Ez nagyon nem jó!

- Will? - suttogtam.

- Ez annyira ciki... de van valami folttisztítód? *Szent szar! Szentséges szent szar!*

- Ugye nem haragszol? - kérdezte Will. Aggodalmasnak tűnt. - Olyan hamar jöttem, ahogy csak tudtam. Baromi fura volt. Frankie! Olyan volt, mintha...

A gondolataim eltemetett, levegőtlen koporsók felé kalandoztak. *Könyörgöm, ne!*- gondoltam.

- Felejtsd el! Fura volt, maradjunk ennyiben! – Megpróbált jobb hangulatot teremteni. – Akkor most beengedsz, vagy mi van? Darabjaimra hullok idekint!

Az előszoba falához simultam. A térdeim elmerevedtek, képtelen voltam uralkodni az izmaim felett, de emlékeztettem magam, hogy biztonságban vagyok a masszív ajtó mögött. Bármi is állt odakint, Will még mindig hús és vér volt. Vagyis, részben. De nem szellem, aki falakon át tud közlekedni.

- El kell menned, Will! - mondtam. - Hibát követtem el.

- Hibát? Hogy érted ezt? - Csalódottsága összefacsarta a szívem.

-Csak... Ó, istenem! - Sírni kezdtem. – Mi már nem illünk össze! Ugye megérted?

- Nem, nem értem! Azt akartad, hogy hívjalak el a bálba, hát elhívtalak. Most pedig minden ok nélkül... ó! Értem már!

- Igen?

- Nem akarod, hogy lássalak! Erről van szó, nem igaz? Izgulsz, hogy tetszel-e nekem?

- Öhh... - Belemenjek vajon? Mondjak igent, hogy így elmehessen?

- Frankie! Kicsi lány! Nem kell aggódnod! – nevetett fel. – Először is: gyönyörű vagy! Másodszor pedig: képtelenség hozzám képest, hogy ne úgy nézz ki, mint aki... Nem is tudom, mint egy mennyei angyal.

Megkönnyebbültnek tűnt, mintha eddig úgy érezte volna, hogy lemaradt valamiről, és nem tudná felvenni a fonalat. De most már rájött: Frankie önbecsülése csupán megingott kissé. Butus Frankie!

Cszogást hallottam, majd egy kis fafedél csattanását. Megfeszült a testem. Felismertem a hangot. A tejesrekesz! Emlékezett a tejesrekeszbe rejtett pótkulcsra.

- Bemegyek - közölte, majd csoszogva puffogott vissza a bejárati ajtó felé.

- Rendben, Frankie? Mert majd meghalok, hogy lássalak!

Ujjongva felnevetett. - Várj csak, úgy értem, na, ez most elég rosszul sült el... a fenébe is, az az érzésem, ilyen lesz az egész este hangulata. Minden rosszul sül el, és szó szerint úgy értem, hogy minden.

Belopóztam a dolgozószobába, ahol aztán négykézlábra ereszkedve, örült módon tapogatni kezdtem a padlót. Csak ne lett volna olyan sötét!

A zár megmozdult, Will megcsörgette a kulcsokat. Hörögve lélegzett.

- Jövök, Frankie! – kiáltott. Zörgés, majd megint zörgés. – Jövök, amilyen gyorsan csak tudok!

Eszeveszett rettegésemben hirtelen másképp kezdtem érzékelni a külvilágot. Lihegtem és sikoltottam, hallottam magam, a kezeim azonban érzéketlenné váltak, ahogy kúszás közben ott csapkodtak a padlón.

Élesen kattant a zár nyelve.

- Ez az! - ujjongott Will.

A kinyíló ajtó pontosan abban a pillanatban súrlódott a szőnyeghez, amikor az ujjaimat rákulcsoltam a virágcsokorra.

- Frankié? Miért kuksolsz a sötétben? És miért nem vagy... Szorosan behunytam a szemem, és kimondtam az utolsó kívánságomat.

Minden elnémult, csak a levelek zizegése hallatszott. Az ajtó lassan kinyílt, majd visszaütközött az ajtófélfához. A padlón maradtam. Meghasadó szívvel felzokogtam. Nem, a szívem már rég meghasadt.

Néhány pillanattal később a kabócák újra rákezdték vágtyeli koncertjükre. Feltápászkodtam, végigtántorogtam a szobán. Reszketve álltam meg a nyitott ajtóban.

Odakint halvány holdfény derengett a kihalt úton.

KIM HARRISON

Madison Avery és a Nagy Kaszás

ELSŐ FEJEZET

Az angol tábornok, a jól öltözött ifjú hölgy és a kalóz bemennek egy tornaterembe - gondoltam, amikor beléptünk. Akár egy rossz vicc.

Végignéztem a tapasztalatlan vágyak tizenéves tömegén, az agysorvasztó káoszban mozgó testeken. Ha egy végzős iskolából viccet kell csinálni, akkor a Covington Középiskolára lehet számítani. Nem beszélve a tizenhetedik születésnapomról. Mit keresek én itt?

Egy bálnak *igazi* ruhákról és élő zenéről kéne szólnia, nem pedig kölcsönzött jelmezekről, konzervzenéről és krepp-papír szalagokról. A születésnapomnak pedig... bármit, csak ezt ne!

- Biztos, hogy nem akarsz táncolni? - kiabálta a fülembe Josh cukros leheletével. Próbáltam nem grimaszolni, miközben a tornaterem hátsó felében függő eredményjelző óráját fixíroztam. Azt latolgattam, hogy ha egy órát maradok, akkor az elég lesz-e ahhoz, hogy megkíméljem magam apám faggatózásától. A zene egyhangú volt, ugyanaz a ritmikus puffogás újra és újra és újra. Semmi új az elmúlt negyven percben. A basszus iszonyú hangos volt.

-Ja! - mondta, én pedig a zene ritmusával együtt húzódtam el tőle, amikor a kezét a derekamra próbálta csúsztatni.

-Továbbra sem akarok táncolni!

- Inni valamit? - próbálkozott ismét, míg én keresztbe tett karral eltakartam a ruhám kivágását. Még mindig reménykedtem, hogy egyszer majd feltűnik a cickótündér, és nagyobb berendezést varázsol a mellkasomra. A ruhám fűzője ugyan tett róla, hogy úgy tűnjön, ebből az adottságból több van, mint ami valójában, így volt egy kis önbizalmam.

- Kösz, nem! - sóhajtottam. Valószínűleg nem hallotta, amit mondtam, de láthatóan hamar levágta a lényegét, mert tekintetét végül a táncoló tömegre fordította. Hosszú köpenyek, szűk ruhás pincérnők keveredtek hetyke kalózzal és matrózokkal. Ez volt a bál témája: Kalózzok! Istenem! Két hónapig dolgoztam az előző iskolám bálszervező bizottságában. Eszeveszettül fantasztikusnak ígérkezett, holdfény

uszállyal és élő zenével. De neem! Anya azt mondta, apának több időt kell velem töltenie. Ezt apám kapuzárási pánikja és egy múltbéli esemény hozhatta elő belőle, amiről nem beszéltünk. Szerintem egyszerűen csak megrémült, amikor rajtakapott, amint egy késői cappuccinóra akartam kisurranni. Így aztán, tudva, hogy jobban hallgatok apára, elküldött ide, *Dilifalvára*. Rendben, tényleg jócskán elmúlt éjfél. Az is igaz, hogy nem csak a koffein csábított aznap. És igen, még tartott a szobafogságom is az előző heti kimaradásomért, de hát pont ezért kellett kisurrannom.

Gyarmati stílusú ruhám zsinórját babrálva azon tűnődtem, vajon ezek közül az emberek közül kinek van egyáltalán fogalma arról, milyen egy igazi buli? Meglehet, hogy nem is érdekli őket.

Josh kicsivel előttem állva bólogatott a zene ritmusára, egyértelmű tanúságot téve ezzel arról, hogy szívesen táncolna. A büféasztal mellett álldogált az a srác, aki utánunk osont be a tornaterembe. Engem figyelt, én pedig visszabámultam, miközben azon töprengtem, hogy vajon melyikünk érdekli? Én vagy Josh? Miután észrevette, hogy nézem, elfordult. Figyelmem Joshra terelődött, aki már félig-meddig maga is táncolt, félúton köztem és a tömeg között. Nagyon tetszett, ahogy a zenére mozgatta a fejét, karcsú, esetlen, magas alakjához remekül illett a tradicionális brit fehér-piros egyenruha, váll-lapokkal és egy kamu karddal megspékelve. Valószínűleg a papája ötlete volt, aki egy kutatóintézet fő-főmuftija, és rengeteg munkájuk akadt, mióta a katonai bázis Arizonába költözött. Az egyenruha passzolt az én túlcicomázott, csipkés-fűzős jelmezemhez.

- Gyere már! Mindenki táncol! - csalogatott, mikor kiszúrta, hogy figyelem. Megráztam a fejem, szinte már sajnáltam. Azokra a fotószakkörös fiúkra emlékeztetett, akik a figyelemfelkeltés érdekében rendre eljátszották, hogy beszorult a zár a sötétkamra ajtaján, hátha részük lehet valami kis mókában. Ez nem igazságos! Három évembe telt, hogy beilleszkedjek a menő csajok közé, most pedig visszafejlődve újra csak a kedves, de nem menő fiúkkal lógok együtt, akikkel most minitortákra vadászom a tornateremben. És mindezt a születésnapomon!

- Nem - jelentettem ki kereken. *Fordítás: Bocs, de nem érdekel. Akár fel is adhatod.*

Még ez a keményfejű, ügyetlen, törött szemüvegű Josh is vette a lapot. Abbahagyta a majdnem-táncot, és rám nézett kék szemével.

Jesszus, te aztán nagy ribi vagy, tudod? Csak azért hívtalak el, mert apám kényszerített rá. Ha mégis táncolni támad kedved, odaát leszek.

Elakadt a lélegzetem, leesett állal néztem rá, mintha gyomorszájon vágott volna. Szemtelenül felhúzta a szemöldökét, majd zsebre dugott kézzel és felemelt fejfelé elsétált. Két lány vált szét, hogy átengedjék maguk között, majd miután elhaladt köztük, sutyorogva egymáshoz hajoltak, és engem bámultak.

Édes istenem! Ejtettek! Gyorsan pislogtam párat, a levegőt is visszatartottam, hogy ne homályosodjon el előttem a terem. A francba is! Nem csupán új lány vagyok itt, hanem egy nyamvadt, ejtett csaj! Apám bevágódott a főnökénél, ő pedig rávette a fiát, hogy hívjon el a bálba.

- A rohadt életbe! - suttogtam, miközben azon tűnődtem, hogy vajon tényleg mindenki engem néz, vagy csak a képzeletem játszik velem. A fülem mögé simítottam rövid szőke hajamat, és a falhoz hátráltam. Keresztbe font karral támaszkodtam neki, úgy téve, mintha Josh csak italért ment volna. De belül haldokoltam. Ejtettek. Egy pancser ejtett engem!

- Gratulálok, Madison! - morogtam keserűen a hétfői pletykákra gondolva. Kiszúrtam Josht a büféasztalnál, aki lelkes odaadással tettette, hogy ügyet sem vet rám. Azzal a matrózruhás sráccal beszélgetett, aki mögöttünk jött be. Annak ellenére nem hittem, hogy a barátja, hogy oldalba bökte, majd a táncoló lányok felé intett, akiken túlságosan rövid ruha volt, hogy úgy forogjanak, ahogy. Figyelembe véve, hogy boldogtalanságomból fakadóan - amit nem bántam, ha mások is észrevesznek - mindenkit kerültem, egyáltalán nem volt meglepő, hogy ismeretlen volt számomra.

Nem voltam sem balfék, sem hülye, bár a fotóklub tagja voltam odahaza. Próbálkozásaim ellenére sem illettem a Barbie babák közé. Nem voltam sem gót, sem lángész, sem drogos, de tudóspalánta sem, aki mami vagy papi munkáját óhajtja majd folytatni a kutatóintézetben. Nem illettem sehová.

Helyesbítés, gondoltam Josh és a matróz nevetgélése láttán, a ribik közé beillek.

A fiúk egy lánycsoportra lettek figyelmesek, akik Josh egyik megjegyzésén vihogtak. A másik srác barna haja kigöndörödött a matrósapka alól, világító fehér öltözetével pedig pontosan úgy nézett ki, mint az összes többi fiú, akik a matrózjelmezt választották a kalózgúnya helyett. Magas volt, kifinomult, elegáns mozdulatai elárulták, hogy már túl van a serdülőkoron. Idősebbnek tűnt nálam, de nem lehetett olyan sokkal, hisz ez mégis csak egy középiskolai bál.

Nekem pedig nem kötelező itt lennem, tudatosult bennem hirtelen, ahogy ellöktem magam a faltól. Joshnak kéne hazavinnie, de apa biztosan

értem jön, ha felhívom. A lendületem, amellyel elindultam a tömegben, hirtelen lelassult. Apa biztosan megkérdezi majd, hogy miért nem Josh visz haza. Minden kiderülne. A kioktatást, hogy legyek kedves, és próbáljak meg beilleszkedni, még elviselném, de a szégyent...

Amikor felpillantottam, Josh épp engem figyelt. A srác mellette megpróbálta magára vonni a figyelmét, de Josh gúnyos pillantása az enyémbe fúródott.

Ez aztán megtette a hatását. Eszem ágában sincs felhívni apámat! És az is tutira biztos, hogy nem szállok be Josh kocsjába! Hazasétálok. Mind az öt mérföldet! Magas sarkúban. Hosszú ruhában. Egy nyirkos áprilisi estén. Összenyomorított cicikkel. Mégis mi a legrosszabb, ami történhet? Nekem ront egy elszabadult tehén? Francba! Nagyon hiányzik a kocsim!

- Indulás! - motyogtam, erősen megragadva elhatározásomat és ruházatomat. Leszegtem a fejem, és a vállammal utat törtem az ajtó felé. Nem tartozom ide. Pusmogtak rólam, de nem érdekelt. Nincs szükségem barátokra. A barátokat túlértékelik! A zene gyorsabb ütemre kapcsolt, a figyelmem élénkebbé vált, ahogy a tömeg esetlenül ritmust váltott. Megállásra kényszerültem, amint feltűnt, hogy egyetlen lépés választ el attól, hogy beleütköznek valakibe.

– Bocs! – harsogtam túl a zenét, majd dermedten bámultam. *Atyaég, Szexi Kalóz Kapitány úr! Merre járt vajon az elmúlt három hétben, és akad még ott belőle több is, ahonnan jött?*

Még sosem láttam. Egyetlenegyszer sem, mióta a városban ragadtam. Emlékeznék rá. Talán kissé jobban is igyekezhettem volna. Pirulva engedtem el a szoknyám, hogy a dekoltázsom eltakarjam. Istenem! Brit ringyónak éreztem magam, aki mindent megmutat. Ő testhez simuló fekete kalózzjelmezt viselt. A kigombolt ingben jól láthatóan egy szürke kőmedál függött a nyakában. Arca felső részét Zorro stílusú maszk takarta. Széles selyemszalagja érzékeny olvadt dús, fekete hajába. Jó tizenöt centivel volt magasabb nálam, és ahogy tekintetem végigfuttattam feszes testén, azon tanakodtam, vajon hol bujkált ez a srác eddig.

Bizonyára nem a zeneteremben vagy Mrs. Fairéi kormányzati óráján, töprengtem, ahogy a pörgő fénysugarak táncoltak felette.

– Én kérek elnézést! – mondta, és elkapta a kezem. Elakadt a lélegzetem, de nem azért, mert hozzám ért, hanem mert nem középnyugati kiejtéssel beszélt. Lassú kilégzéssel, metsző pontossággal, választékosan ejtette a szavakat, ami ízlésről és kifinomultságról árulkodott. Már-már kristálycsilingelést és lágy nevetést véltem

felfedezni benne, hasonlóan a tenger hullámainak parthoz csapódó hangjához, ami oly sokszor ringatott álomba.

- Te nem környékbeli vagy! – hadartam, majd közelebb hajoltam hozzá, hogy jobban hallhassam.

Mosoly terült szét az arcán. Barna bőre és fénylő, sötét haja ismerősebb volt, mint az itt, középnyugati börtönömben előforduló fakó arcok és világos haj.

- Ideiglenesen vagyok itt - mondta. – Cserediákként, ahogy mondani szokás. Ahogy te is.

Lenézően tekintett a körülöttünk tomboló tömegre, ami csekély ritmusérzékkel és még csekélyebb eredetiséggel mozgott. -Túl sok itt a birka, nem gondolod? Felnevettem, remélve, hogy nem tart bólogatójánosnak.

- De igen! – Majdnem kiabáltam, lejjebb húztam kissé, hogy a ricsajt túlharsogva jobban megértsen. – De én nem vagyok cserediák! Floridából költöztem ide. Anyám az öbölben lakik, én meg itt ragadtam apámnál. De egyetérték. Igazad van, ez borzalmas. De te legalább hazamehetsz. – *És vajon merre van az a haza, Szexi Kalóz úr?*

Hirtelen előtörték az érzések. Úgy rohantak meg az emlékek, mint egy túláradó kanális. És bár sokan kínosnak tartották volna, könny szökött a szemembe. Hiányzott a régi iskolám. Hiányzott a kocsim. Hiányoztak a barátaim. Miért kellett anyának ennyire kiborulnia?

- Haza, igen – felelte, és a mámoros mosoly felfedte nyelvét, amikor megnyalta a szája szélét. Felegyenesedett.

- El kéne hagynunk a táncteret. Zavarjuk ezt a... táncot.

A szívem erősebben dobogott. Nem akartam megmozdulni. Lehet, hogy elmegy, vagy ami még rosszabb, valaki átöleli és magának követeli.

- Akarsz táncolni? – kérdeztem idegesen. – Nem ehhez vagyok hozzászokva, de jó az üteme.

Szélesen elmosolyodott, mire a megkönnyebbüléstől még gyorsabban kezdett verni a szívem. *Édes istenem! Azt hiszem, tetszem neki.* Elengedte a kezem, bólintott, majd egy lépést hátrálva mozogni kezdett.

Egy pillanatra megfeledkeztem magamról, és ahelyett, hogy csatlakoztam volna hozzá, őt figyeltem. Nem volt kirívó. Nem, épp ellenkezőleg - lassú mozdulatai azonban ezerszer hatásosabbak voltak, mintha körülöttem csapkodva tisztította volna meg a parkettet.

Látva, hogy figyelem, szürkés-kék szeme mosolyogva villant rám a titokzatos maszk mögül. Felém nyújtotta a kezét, hogy csatlakozzam hozzá. Mély levegőt vettem, majd összekulcsoltam ujjaim az ő kellemesen meleg ujjával, és hagytam, hogy vezessen.

A zene vázként fogta körül a mozdulatait, én pedig elmélyülten próbáltam őt utánozni. Szinte hintázva követtük a zenét, minden második ütemre lépve. Felszabadult táncba fogtam, ráébredve, hogy ha ellazulok és átengedem magam a zenének, akkor sokkal könnyebben mozgok. A csípőm minden egyes mozdulatát, a vállam minden rezdülését egyenként érezni véltem. Borzongás áradt szét bennem.

Körülöttünk mindenki vad és gyors mozdulatokkal ropta. Mi, egyre közelebb lépve egymáshoz, lassan táncoltunk. Pillantásunk egyre többször pihent meg egymáson, én pedig egyre magabiztosabbá váltam. Engedtem, hogy vezessen. Lépkedtem vele, a zene pulzálásával együtt dobogó szívem ütemére.

- A legtöbben Sethnek szólítanak - mondta, ezzel majdnem elrontva a hangulatot, a keze azonban gyengéden a derekamra siklott, én pedig közelebb léptem hozzá. *Ó igen! Ez sokkal jobb!*

- Madison - mondtam, kiélvezve a pillanatot, a többiekhez képest lassú táncunkat. A zene azonban gyors volt, dobogva hajtotta a véretem. Ez a két véglet merészségre készítetett: - Még nem láttalak itt. Végzős vagy? Seth ujjai a ruhám könnyű szövetére feszültek, de az is lehet, hogy csak közelebb akart húzni magához.

-A csúcson vagyok! - felelte közelebb hajolva, hogy ne kelljen ordítania. Színes fények táncoltak az arcán, én pedig könnyűnek éreztem magam. Josh tőlem akár fel is fordulhat. Egy bálnak ilyennek kell lennie.

- Ez mindent megmagyaráz! - néztem a szemébe hátravetett fejjel. - Én harmadikos vagyok.

Összezárt szájjal elmosolyodott, én pedig kicsinek és oltalmazottnak éreztem magam. Az én mosolyom is kiszélesedett. Éreztem, ahogy mások bámulni kezdenek minket, mozgásuk lelassult, ahogy felénk fordultak. Reméltem, hogy Joshnak remek rálátása van a dolgokra. Ribancozzon csak le!

Felemeltem az állam, merészen kinyúltam, és közelebb húztam magamhoz Sethet, testünk összesimult, majd szétvált. A szívem majd' kiugrott, de fájdalmat akartam okozni Joshnak. Azt akartam, hogy holnap mindenki arról beszéljen, mekkora marha volt, hogy csak úgy otthagyt. Akartam... valamit.

Seth kezei lágyan a derekamra csúsztak, egyáltalán nem birtokló, vagy követelődző módon. Hagyta, hogy mozogjak, ahogy nekem jólesik. Én pedig szabadjára engedtem magam, mozdulataim olyan perzselővé váltak, hogy ezek a vidéki bugrisok ilyen legfeljebb a tévében látnak. Elhúztam a számat, amikor észrevettem Josht és a matróz kölyköt, akivel beszélgetett. Josh falfehér volt a haragtól, én pedig rávigyorogtam.

- Tudtára akarod adni, hogy nem velem vagy? – kérdezte Seth sóvárogva, arcom az övéhez emelte. - Megbántott téged – mondta Seth, és sötét kezei bizsergő érzést hagytak az arcomon. – Meg kéne mutatnod neki, hogy mit veszített!

Fontos pillanat volt, és bár tudtam, hogy gonosz dolgot teszek, mégis azon kaptam magam, hogy bólintok. Seth lassan megállt, majd egyetlen gyengéd, sima mozdulattal magához húzott. Meg fog csókolni! Tisztában voltam vele. Minden mozdulata erről árulkodott. A pulzusom zakatolt, a fejem hátrahajtottam, hogy ajkaim az övéhez érjenek, térdeim remegtek. Körülöttünk lassabban mozogtak, hogy minket figyeljenek, néhányan felnevettek, néhányan irigykedtek. Behunytam a szemem, áthelyeztem a testsúlyomat a másik lábamra. Még mindig táncoltunk.

Ez volt minden, amit akartam. Ajkunk érintése nyomán perzselő hullám söpört végig rajtam, ami minden egyes érintésétől csak fokozódott. Még sosem csókolt így senki, még lélegezni sem mertem, nehogy megtörjem a varázst. Erősebben húztam magam felé a derekát, amikor gyengéden - mintha attól félne, összetörök - megfogta az államot. A csókja íze akár a fa füstje. Többet akartam, de öregem... bölcsebb is lehettem volna.

Mély hang tört elő belőle, lágyabb, mint a távoli mennydörgés. Kezei megfeszültek, rajtam adrenalin söpört végig. A csókja megváltozott.

Riadtan húzódtam el, izgatott és eufórikus voltam, a szemeim tágra nyíltak. Seth pillantása élvezettel fúródott az enyémbe, ahogy elhúzódtam tőle.

- Ez csak játék - mondta. - Most már bölcsebb lett. Ahogy te is. Nem éri meg, hogy fájdalmat érezz miatta.

Pislogtam, ahogy a fények őrjítő forgásban villódzdtek, a zene tovább szólt, hangosan és a csókunkra érzéketlenül. Minden más volt, de csak én változtam. Levettem Sethről a tekintetem, kezem még mindig a derekán keresett egyensúlyt. Josh arca kipirult dühében.

Megemeltem a szemöldököm.

- Menjünk! - mondtam Sethbe karolva. Már nem gondoltam, hogy feltűnhet valaki, aki megkérdőjelezne. Egy ilyen csók után képtelenség.

Magabiztosan lépdeltam előre Sethtel az oldalamon. A tömeg megnyílt előttünk. Királynőnek éreztem magam. Bár a fülsértő zene tovább dübörgött, mindenki minket figyelt, míg akadálytalanul lépdeltünk a kétszárnyú ajtó felé, amit barna papírral takartak le, hogy egy kastély kapujának benyomását keltse.

Pórnép! - gondoltam magamban, ahogy Seth kilökte az ajtót, és a *folynosó* hűvös levegője mellbe vágott. Az ajtó becsukódott mögöttünk, a zene eltompult. Lassan megálltam, cipősarkaim koppantak a padlón. A fal

mellett papírterítővel letakart asztal állt, közelében fáradt kinézetű jegyszedő. Lejjebb a folyosón három kölyök lebzselt a bejárati ajtó előtt. A csók emléke újra elhatalmasodott rajtam, amitől ideges lettem. *Ez a srác irtó helyes. Mit keres itt velem?*

- Köszönöm! – motyogtam felnézve, de tartottam tőle, hogy azt hiszi, a csókra értem, ezért lesütöttem a szemem. - Mármint hogy sértetlen büszkeséggel sétálhattam ki onnan – tettem hozzá, még jobban elpirulva.

- Láttam, mit csinált – indult el a folyosón a parkoló felé, messzire a kíváncsi pillantások elől. - Vagy ez a megoldás kínálkozott, vagy az, hogy képen öntöd a punccsal. De te... - hezitált, amíg rá nem néztem - ennél körmönfontabb bosszút kívántál.

Érzelmösen elmosolyodtam. Nem tehettem róla. – Gondolod?

Elgondolkodva hajtotta le a fejét, sokkal idősebbnek tűnt így. – Van, aki hazavigyen?

Megtorpantam, ő pedig tett még egy lépést, mielőtt hátrafordult volna. Szürkés-kék szemei aggodalommal tele. *Hűvös van idekint, biztosan csak azért borzongtam meg* - bizonygattam magamnak.

- Sajnálom! - magyarázta pislogva, mozdulatlanul. - Nem úgy értettem... Veled maradok, amíg érted nem jön valaki. Hisz alig ismersz.

- Nem, nem erről van szó! - hadartam, zavarban, hirtelen támadt bizalmatlanságom miatt. Visszapillantottam a tornateremnél álló nőre, aki hanyagul szemlélt bennünket. - Fel kéne hívnom apámat, ennyi az egész. Hogy tudja, mi a helyzet.

Seth elmosolyodott, fehér fogai elővillantak. - Ez csak természetes!

Beletúrtam a ruhámhoz illő kis táskába. Seth elhúzódott pár méterre, amikor idegesen pötyögni kezdtem a telefonon, próbálva felidézni az otthoni számunkat. Nem vették fel. A tornaterem ajtaja felől érkező hangra mindketten megfordultunk. Josh viharzott ki. Összeszorítottam a számam.

Az üzenetrögzítő vette fel, én pedig hadarva *fecsegetem*: – Szia apa! Itt Madison! - *Fenébe!*- Seth... – kérdően néztem rá, a vezetékneve után érdeklődve.

- Adamson – mondta lágyan, eközben szeme végig Joshra tapadt. A francba is! Gyönyörű szeme van! És hosszú, érzéki szempillája.

- Seth Adamson visz majd haza – mondtam. - Joshról kiderült, hogy egy szemétláda. Pár percen belül otthon leszek, rendben? – De mivel a vonal túlsó felén senki sem volt, nem sok *minden* volt, amit apám válaszolhatott volna. Vártam, mintha őt hallgatnám, majd bólítottam. -

Peeersze, jól vagyok! Csak bunkó volt, ennyi az egész. Nemsokára találkozunk!

Elégedetten csuktam össze, és raktam el a telefont, majd Seth-be karoltam, és a hátsó ajtó felé fordítottam magunkat, amikor Josh utánunk indult. Cipői hangosan csattogtak a padlón.

-Madison... - Bosszús volt, de ez csak az örömet növelte.

- Szia Josh! - köszöntem elragadóan, nőtt bennem a feszültség, ahogy a másik oldalra lépett. Nem néztem rá, de éreztem, hogy előnt a forróság. - Van, aki hazavigyen, kösz! – *A nagy büdös semmit!* Tettem hozzá magamban, még mindig dühös voltam rá. Vagy az apámra, amiért ilyen helyzetbe hozott.

- Madison, várj!

Elkapta a könyököm, mire én megpördültem. Josh megdermedt, majd hátrahúzódott.

- Egy gennyláda vagy! - A jelmezét elnézve most már inkább bénának tűnt. - Én meg nem vagyok senki „muszáj randija"! Tudod mit? Tehetsz egy szívességet! – sikerült hangnemet váltanom, nem akartam, hogy Seth azt gondolja, úgy káromkodom, mint egy kocsis.

Felém kapott, megragadta a csuklómat és elrántott.

- Hallgass meg! - kérlelt, a félelem a szemében megállásra kényszerített. - Még sosem *láttam ezt* az alakot *azelőtt*. Ne légy hülye! Engedd, hogy hazavigyelek! Mondj a barátaidnak, amit csak akarsz! Megbirkózom veled!

Próbáltam sértetten felhorkanni, de a fűzőm nem engedte, így az államat emeltem meg helyette. Tisztában volt vele, hogy nincsenek barátaim.

- Már szóltam apának. Nem lesz gond! - feleltem, és a válla felett felfigyeltem a Josht követő matrózruhas fiúra.

Josh továbbra sem engedett el. Felbőszülve csavartam meg a karom, amikor pedig egy önvédelmi fogással a csuklója felé nyúltam, elengedett, mintha megértette volna, mire készülök. Tágra nyílt szemekkel hátrált egy lépést.

- Ez esetben hazáig követlek benneteket! - közölte, majd Sethre pillantott.

- Tőlem aztán! - dobtam hátra a hajamat, titkon örvendve és tünődve azon, hogy Josh talán mégsem annyira szar alak. - Seth, a hátsó parkolóban állsz?

Seth előrelépett. Joshhoz képest kifinomultan, könnyed eleganciával mozgott.

- Erre, Madison! - Úgy tűnt, mintha diadal csillant volna a szemében, amikor rám nézett. Nem csoda. Valószínűleg egyedül jött a bálba, de most Josh lesz az, aki magányosan tér haza.

Megbizonyosodtam róla, hogy a cipőm nőiesen, elegánsan, tipegve kopog a betonon a hátsó ajtó felé. Elegánsnak éreztem magam a ruhámban, Seth pedig fantasztikusan nézett ki. Josh és a csendes haverja úgy követtek minket, mint sztárokat a mellékszereplők egy hollywoodi filmben.

Seth előreengedett, és hagyta, hogy a két fiú maga birkózzon meg a visszacsapódó ajtóval. A levegő hűvös volt, már bántam, hogy nem könyörögtem ki apámból még egy ötvenest a ruhához tartozó stólára. Eltűnődtem, hogy ha panaszkodnék, Seth felajánlaná-e nekem a kabátját. A hold csupán homályos folt volt a felhők mögött. Seth lekísért a lépcsőn, hallottam Josht, ahogy halkán, gúnyos hangnemben társalog barátjával a hátunk mögött. Az állam megfeszült, de követtem Sethet a fényes fekete kocsijáig, ami szabálytalanul parkolt a járdaszegélynél.

A kabrió lenyitott tetővel állt a felhős ég alatt, nekem pedig még szélesebb mosolyra húzódott a szám. Talán még kocsikázunk is egy kicsit, mielőtt hazavisz. Hideg vagy sem, azt akartam, hogy lássák, ahogy Seth mellett ülök ebben az autóban, ahogy lobog a hajam a szélben, a zene pedig hangosan dübörög. Lefogadom, hogy nagyszerű zenei ízlése van.

- Madison... - invitált a kocsijába a nyitott ajtó mellett. Egyszerre éreztem magam kényelmetlenül, ugyanakkor különlegesnek is. Beültem az alacsony első ülésre, a ruhám kellemesen csúszott a puha bőrön. Seth megvárta, amíg a szoknyám maradékát is helyreigazítom, majd óvatosan becsukta az ajtót. Bekötöttem magam, míg ő hátulról megkerülte a kocsit.

A fekete fényezés csak úgy csillogott a felvillanó biztonsági lámpák fényében. Végigsimítottam a puha bőrön, majd önelégülten néztem, ahogy Josh kocog a kocsija felé.

Seth riasztott fel, ahogy a kormány mögé csusszant. Még csak nem is hallottam, hogy kinyitotta az ajtót. Beindította a motort, aminek kellemes dorombolása nagyon is elnyerte tetszésemet. Mikor a lejátszó bekapcsolt, agresszív zene zendült fel. A szöveg nem angolul szólt, de ez csak hab volt a tortán. Josh kocsijának fényei felragyogtak, mi pedig elindultunk. Seth fél kézzel kezelte a volánt. Felgyorsult a pulzusom, amikor ránéztem a félhomályban. A hűvös levegő csípte az arcom, amikor pedig felgyorsultunk, a szél a hajamba is belekapott.

- Dél felé lakom - mondtam, amikor elértük a főutat, és a megfelelő irányba fordult. Josh fényszórói villantak fel mögöttünk, én pedig kényelembe helyeztem magam, azt kívánva, bárcsak Seth felajánlotta volna a kabátját. De ő nem nézett rám, és egyetlen szót sem szólt

hozzám, mióta beszálltam a kocsiba. Korábban még csupa kedvesség volt. Most pedig... várakozó? És bár fogalmam sincs, miért, aggodalom ütötte fel bennem a fejét.

Mintha csak megérezte volna, Seth felém fordult. Fekete autóját anélkül vezette, hogy az útra nézett volna.

- Túl késő! - közölte kedvesen, és éreztem, hogy kifut a vér az arcomból. - Könnyű volt. Megmondtam nekik, hogy könnyű lesz, amíg ennyire fiatal vagy és ostoba. Szinte meg sem éred a fáradságot. Persze ez azért nem akármilyen élvezet. A szám teljesen kiszáradt. - Tessék?

Seth az útra nézett, majd vissza rám. Az autó gyorsulni kezdett, megmarkoltam az ajtó kapaszkodóját, és elhúzódtam tőle.

- Semmi személyes, Madison. Csak egy név vagy a listán. Vagy mondjam inkább, a lelked megérett a kaszálásra? Fontos név, de csak egy név. Azt mondták, lehetetlen megcsinálni, most pedig te leszel a belépőm egy magasabb szintre. Te és a szájalmas kis életed, ami most véget ér.

Mi a fene?

- Josh! - kiáltottam hátrafordulva, a mögöttünk távolodó fények felé. Seth a gázra lépett. - Követ minket. Apám pedig tudja, hogy hol vagyok.

Seth vigyorgott. Kirázott a hideg a fogain megcsillanó holdfény láttán. Minden más elveszett a sápadt holdfényben és a szél fütyülésében.

- Mintha ez bármit is számítana!

Édes istenem! Nyakig benne vagyok! A gyomrom összeszűkül.

-Állj meg! - mondtam erélyesen, egyik kezem az ajtón, a másik pedig a szememből próbálta kivadászni a szél borzolta hajamat. - Állítsd meg a kocsit, és engedj kiszállni! Ezt nem teheted! Az emberek tudják, hol vagyok. Állítsd meg a kocsit!

- Álljak meg? - kérdezte vigyorogva. - Jó, megállok!

Seth felemelte a lábát a gázpedálról és a fékre taposott, miközben a kormányt hirtelen elrántotta. Sikoltottam, kétségbeesetten próbáltam megkapaszkodni valamiben. A világ megfordult. Visítva hagyta el a levegő a tudómet, amint hangos robajtól kísérve maradt abba a rángatózás. Letértünk az útról. A gravitáció nem a megfelelő irányban hatott. Pánik tört rám, amikor ráeszméltem, hogy az autó felborul. *A francba! Ez egy kabrió!*

Imádkozva a tarkómra tettem a kezem, majd összehúztam magam. Erős ütést kaptam, majd minden elsötétült. Az ütés következtében a levegő kiszakadt a tudómból. Úgy éreztem, fejjel lefelé vagyok. Aztán újra éreztem a rántást. Az ég szürkén villant fel, én pedig mély levegőt vettem, ahogy az autó a töltés oldalán csúszott tovább, és újra fordulni kezdett.

Az ég újra elsötétült, a kocsi teteje pedig hozzácsapódott a földhöz.

- Ne! - sikoltottam tehetetlenül, majd felnyögtem, mikor az autó végül megállt. Nekifeszültem a biztonsági övnek, fájdalom nyilallt végig a gerincemen, ahogy előrecsapódtam.

Minden csendes. Fájt a lélegzés. Istenem, mindenem fájt! Lihegve néztem kifelé a törött szélvédőn át. A törés vonalai tompán csillogtak a holdfényben. Követtem tekintetemmel a vonalakat, majd észrevettem, hogy Sethnek nyoma veszett. Fájt a bensőm. Vért nem láttam sehol, úgy gondoltam, valami eltört odabent. *Életben vagyok?*

- Madison! - hallottam tompán reszelős lélegzetemen át. – Madison!

Josh volt az, erőt kellett vennem magamon, hogy felnézzek a töltés tetején lévő fények felé. Egy árnyék csúszott lefelé hozzám. Josh.

Mély levegőt vettem, hogy szóljak neki, de nyögésbe fúlt, amikor valaki megragadta a fejem, és megfordította.

- Seth? - suttogtam. Sértetlennek tűnt, ahogy ott állt fekete selyem kalózruhájában az összetört autó felém eső oldalán. Holdfény csillant a szemében és a nyakában függő kövön.

- Még élsz - jelentette ki. Könnyek csordultak le az arcomon. Képtelen voltam megmozdulni, de mindenütt erős fájdalmaim voltak, ezért nem hittem, hogy megbénultam volna. A francba is, ez a születésnap egy szívás. Apa meg fog ölni.

- Megsérültem - mondtam vékony hangon, majd ezt gondoltam: *Ekkora hülyeséget mondani!*

- Nincs nekem erre időm! - felelte idegesen.

Kimeredt a szemem, de nem mozdultam. A jelmeze redői közül rövid pengét húzott elő. Próbáltam kiáltani, de benn rekedt a levegő, mikor visszarántotta a karját, mintha meg akarna ütni. Fény csillant a pengén, ami valaki más véréből vöröslött.

Csodás! Egy elmebeteg Egy késelő pszichopátával jöttem el a bálról. Vonzom őket vagy mi?

- Ne! - visítottam. Sikerült valahogy felemelnem a karomat, a penge jéghidegen suhant rajtam keresztül, sértetlenül hagyva engem. Lenéztem, egyszerűen nem hittem el, hogy nem sebesültem meg. A ruhám nem szakadt fel, és vér sem szivárgott belőlem, de tudtam, hogy a penge átment rajtam. Rajtam és a kocsin is.

Értetlenül bámultam fel Sethre, aki most már mozdulatlanul állt és engem figyelt.

- Mit... - próbáltam kérdezni, mikor ráébredtem, hogy már semmim sem fáj. A hangom azonban teljesen eltűnt. Gúnyosan húzta fel szemöldökét.

Nem tudtam megszólalni, amikor betöltött a teljes üresség, ami egyszerre volt új és ismerős, mint egy rég kifakult emlék.

Minden gondolatomat elnyomó, rémisztő hiányérzet söpört rajtam végig. A semmi takarója lágyan és ködösen borult a világra körülöttem. Először a holdat fedte be, majd az éjszakát, aztán a testemet és végül az autót. Josh kiáltásait elnyelte a néma csend, míg végül csak Seth ezüstszelei maradtak. Végül sarkon fordult, és elsétált.

- Madison! – hallottam tompán, amit egy rövid érintés követett az arcomon. Aztán végül az is elmosódott, és csak a semmi maradt.

MÁSODIK FEJEZET

A semmi köde lassan visszahúzódott, amit egy sor fájdalmas szűrés és vitatkozó emberek hangja követett. Rosszul éreztem magam, de nem azért, mert az egész hátam annyira sajgott, hogy még a levegővétel is fájt, hanem mert tehetetlen voltam a múltamból visszatérő, majd újra eltűnő emlékek keltette félelem ellen. Erezni véltem a régi plüssnyuszim bundájának dohos szagát, ahogy labdává gömbölyödve hallgattam azt a két embert, akik a világot jelentették számomra, és most halálra rémítettek. A tény, hogy azt mondták, nem az én hibám, mit sem csillapított fájdalmamon. Ezt a fájdalmat addig hordoztam magamban, amíg részemmé nem vált. Fájdalom, ami erősen a bensőmhöz tapadt. Ha anyu karjaiban sírtam volna, azt jelenti, hogy őt szeretem jobban. Ha apám vállán sírtam volna ki magam, akkor az azt, őt szeretem a legjobban. Pocsék dolog volt így felnőni.

De ez..., nem a szüleim vitatkoztak felettem. Olyan volt, mintha két kölyök veszekedett volna.

Fellélegeztem, ráeszmélve, hogy most már sokkal könnyebben megy.

A szűrésok hatására a homály maradéka is apadni látszott, a tudóm mozgás közben úgy fájt, mintha a mellkasomon ülne valaki. Rádöbbenve, hogy a szemem még mindig csukva van, felnéztem. Az orrom előtt elmosódott feketeséget találtam. Erős műanyagzag terjengett körülöttem.

-Tizenhat éves volt, amikor beszállt abba a kocsiba. A te hibád! - Fialat, de férfias hang volt, ami ingerülten és érdekesen tompán hangzott. Az a homályos benyomásom támadt, hogy ez a vita már jó ideje folyhat, de csak foszlányokat kaptam el belőle, míg a semmiben lebegő, kellemetlen gondolatok között vergődtem.

- Ezt nem fogod rám kenni! - felelte egy lány, az ő hangja is ugyanolyan halk és elszánt volt. - Tizenhét volt, amikor feldobta az érmét. Ezt te

cseszted el, nem én! Az Isten áldjon meg, ott volt az orrod előtt! Hogy tudtad így elbaltázni?

- Úgy, hogy nem volt még tizenhét – vágott vissza. – Tizenhat volt, amikor felszedte. Honnan a fenéből tudhattam volna, hogy követi őt? Hogy lehet, hogy te nem voltál ott? Hatalmasat hibáztál!

A lány sértetten horkantott. Fáztam. Ahogy mélyebb levegőt vettem, erőt éreztem szétáradni magamban. Kevesebb szűrés, több fájdalom. Fülledt volt a levegő, a leheletem forrón csapódott vissza rám. Nem volt sötét, valamin *belül* voltam.

- Te kis hülye! - csattant fel a lány. - Te csak ne mondd nekem, hogy hibáztam! Tizenhét éves volt, amikor meghalt. Ezért nem voltam ott. Nem értesítettek.

- De én nem foglalkozom tizenhat évesekkel! – felelte a fiú, most már mérgesen. – Azt hittem, a fiút szúrta ki magának.

Hirtelen felismertem, mi az a fekete homály, amiről visszacsapódik a lélegzetem. Egy fekete műanyag zsák. Felemeltem a kezemet, a körmeimmel halálra váltan estem neki. Szinte pánikban ültem fel.

Egy asztalon vagyok? Elég keménynek tűnt, hogy az legyen. Kimásztam a zsákból. Két kölyök álldogált egy sor piszkosfehér ajtó előtt, csodálkozva megfordultak. A lány sápadt arca elvörösödött, a fiú pedig mintha vele együtt jött volna zavarba, hogy veszekedésen érték őket.

- Ó! - mondta a lány, hosszú sötét copfját hátradobva. - Felkeltél? Ohm, szia. A nevem Lucy, ő pedig Barnabás.

A fiú lesütötte a szemét, és félénken felém intett.

- Szia - mondta hogy vagy?

- Te voltál Joshsal! - mondtam, ujjaim remegtek, ahogy felé mutattam. Bólintott, de továbbra sem nézett rám. A jelmeze furán mutatott a lány sortja és ujjatlan felsője mellett. Mindketten fekete köves medált viseltek a nyakukban. Mindkettő fakó volt és jelentéktelen, és csak azért tűnt fel nekem, mert ez volt az egyeden közös bennük. Nem számítva az egymás iránti haragjukat és az általam okozott meglepetést persze.

- Hol vagyok? – kérdeztem. Barnabás megmozdult: a lábával csiszatolta a padlót. – Hol van Josh? – haboztam kissé, mikor felfogtam, hogy kórházban vagyok, de... *Várjunk csak egy percet! Ugye nem egy francos hullaszákban vagyok?* – A hullaházban vagyok? Mit keresek én a hullaházban?

Vadul húztam ki a lábaimat a zsákból, majd lecsúsztam az asztalról, a magas sarkak furán kopogtak, míg visszanyertem az egyensúlyomat. Egy gumiszalagra erősített címke volt a csuklómon, amit néhány szőrszállal egyetemben letéptem. Piszok és fűtapadt hozzám, föld- és

fertőtlenítőszag áradt belőlem. A ruhámon egy hosszú szakadás és egy nagy olajfolt éktelenkedett. Sose kapom vissza a kauciót a jelmezkölcsönzőtől!

- Itt valaki hatalmasat hibázott! - mondtam, egyik zsebembe téve a cetlit. Lucy felhorkant.

- Barnabás – mondta, a fiú erre megfeszült.

- Nem az én hibám! - magyarázta a lány felé fordulva. - Tizenhat éves volt, amikor beszállt a kocsiba. Én nem foglalkozom tizenhat évesekkel! Mégis honnan a csudából tudhattam volna, hogy akkor van a születésnapja?

- Ó igen? Hát márpedig tizenhét volt, amikor meghalt, így ez már a te problémád!

Halott? Ezek vakok, vagy mi?

- Tudjátok mit? - Egyre erősebbnek éreztem magam. – Ti ketten vitatkozzatok csak az idők végezetéig, de nekem most meg kell keresnem pár embert, hogy elmondjam, jól vagyok. – Kopogó sarkakkal indultam a kétszárnyú, piszkosfehér ajtók felé.

- Madison, várj! - szólt utánam a srác. – Nem teheted!

- Figyelj csak! – mondtam. – Az apám baromira ki lesz akadva!

Elmasíroztam mellettük, de úgy hat méter után a világ egyszeriben forogni kezdett körülöttem. Szédelegve kapaszkodtam meg egy üres asztalban, amint ez a különös érzés rám tört. A kezem görcsbe rándult az asztalon. Olyan gyorsan rántottam el onnan, mintha megégettem volna, ahogy a fém hidege elérte a csontomat. Olyan volt, mintha... egy szivacs lennék. Elvékonyodott. A szellőző lágy zümmögése eltompult. Még a saját szívverésem is távolinak tűnt. Kezemet a mellkasomhoz kapva fordultam meg, mintha az segítene újra normálisan érezni magam.

-Mi...

A terem túlsó felén Barnabás megvonta vékony vállát.

- Meghaltál, Madison. Sajnálom. Túl messzire mentél az amulettjeinktől, ezért veszítet el lassan a szilárdságodat.

Rámutatott egy kerek hordágyra, én pedig odanéztem.

Belém szorult a szusz. A térdeim remegtek, félig az üres asz-tálnak estem. Még mindig ott voltam. Úgy értem, még mindig a hordágyon voltam. Ott feküdtem a kocsin, kicsi, sápadt test egy szakadt hullazsákban. A finom ruha egy elfeledett kor eleganciájával csavarodott körém.

Halott vagyok? De hát ver a szívem!

A végtagjaim erőtlenné váltak, a lábamból minden erő elszállt.

- Pompás! Egy ájulós! - szólt a lány szárazon.

Barnabás előrelépett, hogy elkapjon. Karjai körém csúsztak, a fejem erőtlenül hanyatlott hátra. Érintésére minden azonnal vissz-szatért: hangok, szagok még a pulzusom is. Megrebbent a szemhéjam. Pár centire tőlem Barnabás összeszorított ajkai. Nagyon közel volt, és mintha napraforgó illatát éreztem volna.

- Miért nem fogod már be? - kérdezte Lucytól, ahogy leengedett a padlóra. - Mutass egy kis együttérzést! Ez a munkád, ha nem tudnád!

A padló hidege belém nyilallt, amitől oszlani kezdett a szemem előtt táncoló szürkeség. *Hogy lehetnék halott? A halottak is elájulnak?*

- Nem haltam meg! - mondtam bizonytalanul. Barnabás segített felülni, majd nekitámasztott a hordágy lábának.

- De igen! - Lekuporodott mellém, tágra nyílt barna szemei megteltek aggodalommal. Őszinte volt.

- Nagyon sajnálom! Azt hittem, Josh érméjét dobta fel. Általában nem hagynak maguk után nyomot, mint ahogy azt az autóval tette. Te aztán nagyon bökheted a csőrüket!

Gondolataim a balesethez kanyarodtak, kezem a hasamra tévedt. Josh is ott volt. Erre emlékszem.

- Azt hiszi, meghaltam. Mármint Josh.

A terem túlsó feléről Lucy flegma hangja jött felém: - Meg is haltál! A hordágy felé néztem, de Barnabás elém dőlt, hogy takarja a látványt.

- Kik vagytok? - kérdeztem, amint elmúlt a szédülésem. Barnabás felállt.

- Mi, hát a Kutatási, Alkalmazási, Szerzeményezési és Átsegítő Segélyegylettől vagyunk.

Végiggondoltam a dolgot. Kutatási, Alkalmazási, Szerzeményezési... K.A.SZ.Á.S.?

Szent szar! Nagy adag adrenalin áradt végig a testemben. Felkászálódtam, szemeim a hordágyon fekvő testemre tapadtak. Itt vagyok! Életben vagyok! Az ott talán tényleg én vagyok, de hát itt állok.

- Ti a Nagy Kaszás vagytok! - kiáltottam az asztalt megkerülve, úgy, hogy az közénk ékelődjön. A lábujjaim zsibbadni kezdtek, erre megálltam a Barnabás nyakában lévő amulettel szemezve.

- Édes istenem, halott vagyok! - suttogtam. - Nem halhattam meg! Még nem készültem fel rá! Még nem végeztem! Még csak tizenhét éves vagyok!

- Mi nem vagyunk nagy kaszások! - fonta össze a mellkasán a karjait Lucy. Védekezőn, mintha érzékeny pontra tapintottam volna. — Mi fehér kaszások vagyunk. A fekete kaszások még azelőtt megölik az embert, mielőtt feldobnák az érméjüket. A fehér kaszások megpróbálják

megmenteni őket, a nagy kaszások meg hűtlen árulók, akik túl sokat hencegnek, és nem fogják megérni, hogy a nap hamujába porladjon.

Barnabás zavartan álldogált egyik lábáról a másikra.

- A nagy kaszások olyan fehér kaszások, akiket átcsábított a... másik oldal. Nem válogathatnak túl sokat, mivel a fekete kaszások nem engedik meg nekik, de ha hirtelen súlyos haláleset történik, akkor néhány lelket korábban ragadnak el, a lehető legdrámaibb módon. Ők csupán bérencek. Nem tartoznak a kasztba!

Az utóbbit metsző hangsúllyal mondta, én pedig eltűnődtem azon, hogy nem lehet-e köztük némi rivalizálás, amikor újra szivacsosnak kezdtem érezni magam. Tekintetem az amulettjükön tartva araszoltam előre, amíg el nem múlt ez az érzés.

- Embereket öltök! Ezt mondta Seth. Mondott valamit a lelkem lekaszásáról. Igenis embereket öltök!

Barnabás egyik kezével végigsimított a tarkóján.

- Mi nem teszünk olyat. Általában. – Lucyra nézett. – Seth egy fekete kaszás, egy sötét kaszás. Mi akkor lépünk közbe, amikor túl korán szemelnek ki valakit, vagy ha valami tévedés történt.

- Tévedés? – Reménykedve kaptam fel a fejem. Ez azt jelenti, hogy vissza tudnának vinni? Lucy előrelépett.

- Tudod, neked még nem kellett volna meghalnod. Egy sötét kaszás még azelőtt vitt el, hogy feldobták volna az érmédet. A mi feladatunk, hogy megállítsuk őket, de van, hogy ez nem sikerül. Azért vagyunk itt, hogy hivatalosan is elnézésedet kérjük, aztán tovább vigyünk, oda, ahová menned kell. – Homlokát ráncolva Barnabásra pillantott. - És amint beismeri, hogy az ő hibája volt, én már itt sem vagyok.

Megdermedtem. Ellenálltam a kísértésnek, hogy a hordágyon fekvő magamra nézzek.

- Én ugyan sehova nem megyek! Ha hibáztatok, rendben. Csak tegyetek vissza! Ott a testem. - Aggódva tettem egy lépést előre. -Meg tudjátok csinálni, ugye?

Barnabás megrezzent.

- Már túl késő. Mindenki tudja, hogy halott vagy.

- Nem érdekel! - kiáltottam. Aztán hirtelen lehullt az arcom. Apa. Azt hiszi,.. - Apa... - suttogtam kétségbeesetten. Mély levegőt vettem, majd a lengőajtók felé kezdtem rohanni.

- Várj! Madison! - kiáltotta Barnabás, de nekimentem az ajtóknak, majd átbotorkáltam rajtuk, annak ellenére, hogy csak tíz centire voltak nyitva. Es máris a másik szobában voltam. Én átjutottam, az ajtó pedig meg sem mozdult. Mintha ott se lettem volna.

Egy kövér férfi ült ott egy asztalnál, aki az ajtó halk nyikorgására felkapta a fejét. Apró malacszemei tágra nyíltak, és hatalmas levegőt vett. Tátott szájjal rám mutatott.

- Félreértés történt! - hadartam, miközben a boltíves folyosó és a gyéren megvilágított előcsarnok felé igyekeztem. – Nem vagyok halott!

Csakhogy újra furán kezdtem érezni magam. Ködösnek és vékonynak. Kinyúltnak. Semmi sem hallatszott tisztán, szürkeség keretezte látóteremet, mintha alagútban futottam volna.

Mögöttem Barnabás lépett át az ajtón. A világ azon nyomban normálissá vált. Az amulettje tartott szilárdan. Szereznem kell egyet.

- De igen, meghalt. - Nem lassított, amíg meg nem ragadta a csuklómat. – Maga csak hallucinál. Ő igazából nincs itt. Ahogy én sem.

- Honnan jöttek? - bökte ki a fickó leesett állal. - Hogy jutottak be?

Lucy, a lengőajtót a falnak csapva, betoppant. A hangtól én is meg az íróasztalos fickó is nagyot ugrottunk,

- Madison, ne légy már ilyen makacs! Menned kell!

Seth rám mosolygott, amitől kirázott a hideg.

– Örülök, hogy látlak, Madison, most hogy már igazán... látlak. Levette és eldobta a maszkját. Gyönyörű arca volt. Akár egy finomra csiszolt márványszobor.

Megnyaltam az ajkamat, majd menten kővé dermedtem, amikor eszembe jutott, ahogy csókolta. Egyik kezemet magamhoz szorítva hátrálni kezdtem, hogy Lucy és Barnabás erejétől távol kerülve, át tudjak menni a falon. Hé, ha Misztér Frászhozó úgy gondolja, hogy képes vagyok rá, akkor bizonyára így is van.

Seth lépésről lépésre követett.

– Együtt megyünk. Senki sem fogja elhinni, hogy lekaszáltalak, ha nem doblak oda a lábaik elé.

Kopogott a cipőm. A padlón heverő Barnabásra és Lucyra néztem.

– Kösz, de inkább maradok! – A szívem hevesen vert, hátam a falnak ütközött. Nyöszörgés szakadt ki belőlem. Elég messze voltam tőlük ahhoz, hogy mostanra már áttetsző legyek, mégsem voltam az. Sethre bámultam, majd a nyakában függő fekete kőre. Ugyanolyan volt. *A francba!*

– Nincs más választásod. Én öltelek meg. Az enyém vagy! Kinyúlt és megragadta a csuklómat. Rám tört az adrenalin és megrántottam magam.

– Egy fenét vagyok! - mondtam, majd sípcsonton rúgtam. Nyilvánvalóan megérezte, felnyögött, ahogy fájdalmában összegörnyedt, de nem engedett el. Elérhető magasságba került a feje, így megragadtam a

hajánál fogva, és felrántott térddel orrba rúgtam. Ereztem, ahogy a porc megreccsen, és a gyomrom felkavarodott.

Káromkodni kezdett egy ismeretlen nyelven – amitől megfájdult a fejem –, végül elengedett és hanyatt esett.

Ki kell jutnom innen! Szilárdnak kell maradnom, vagy nem fog sikerülni.

Dobogó szívvel ragadtam meg a nyakában lógó követ, és áthúztam a fején. Parázsként égette a markomat, de összeszorítottam az ujjaimat.

Kész voltam túrni a fájdalmat, hogy egyben maradhassak.

Seth szájtátva zuhant a padlóra, az arca csupa vér volt. Legalább olyan döbbenetesen nézett rám, mintha üvegajtónak rohant volna.

- Madison... - szólt a padlóról, recsegő hangon Barnabás. Felé fordultam. Fájdalmasan nézett fel.

- Rohanj! - nyögte.

Seth amulettjével a kezemben kifordultam az előtérbe és... rohantam.

HARMADIK FEJEZET

- Apa! - Dobogó szívvel álltam a bejárati ajtó előtt. A tiszta, rendben tartott házban csend honolt. Valahol mögöttem fűnyíró zúgott a korai napsütésben. A fény ragyogott a keményfa padlón és a lépcsőkörláton. Az egész utat futva tettem meg a magas sarkúban és a gyűlöletes ruhában. Az emberek megbámultak, ráadásul attól, hogy egy cseppet sem fáradtam el, kivert a víz. A szívverésem a félelemtől volt gyors, nem pedig a megerőltetéstől. -Apa?

Beléptem, könnyek égették a szemem, mikor apám hitetlenkedve, remegő hangon leszólt az emeletről.

- Te vagy, Madison?

Kettesével szedtem a lépcsőfokokat, a tetejénél megbotlottam a szoknyámban, a korlátba kapaszkodva másztam meg az utolsó fokokat.

Elszorult torokkal megtorpantam a szobám nyitott ajtajánál. Apám a költözés után kinyitott, de még ki nem pakolt dobozok között ült a padlón. Öregnek tűnt, vékony arca beesett a fájdalomtól. Képtelen voltam megmozdulni. Fogalmam sem volt, mitévő legyek.

Tágra nyílt szemekkel bámult rám, mintha valójában ott sem lennék.

- Ki sem csomagolhattál – suttogta.

Egy forró könnycsepp tört elő a szememből, és végigfutott az arcomon. Ráébredtem, hogy apának szüksége van rám, és arra, hogy emlékeztessem a jó dolgokra. Még soha, senkinek sem volt szüksége rám azelőtt.

-Apa... sajnálom - préseltem ki magamból, tehetetlenül ácsorogva.

Vett egy mély levegőt, majd gyorsan ki is fújta. Érzelmek öntötték el az arcát. Kapkodó mozdulatokkal állt fel.

-Te élsz? - lehelte, majd a köztünk lévő három lépés távolságot átszelve magához szorított, hogy alig kaptam levegőt.

- Azt mondták, meghaltál! Életben vagy?

- Jól vagyok - hüppögtem a mellkasának, olyan hevesen söpört rajtam végig a megkönnyebbülés, hogy szinte már fáj. Munkahelyi laborjának illata áradt belőle – olaj és tinta –, még soha nem éreztem ilyen finom illatot. Nem tudtam megálljt parancsolni a könnyeimnek. Halott voltam, azt hiszem. Velem volt az amulett, de fogalmam sem volt róla, hogy maradhatok-e. Az ettől való félelem erőt adott, hogy úrrá legyek a tehetetlenségemen.

- Jól vagyok – mondtam, sírástól elcsukló hangon. – Tévedés történt. Félig nevetve tolt el magától, épp csak annyira, hogy meg tudjon nézni magának. Könnyek csillogtak a szemében, és mosolygott, mintha sosem akarná abbahagyni.

- Ott voltam a kórházban. Láttalak. – Az emlék fájdalma felvillant a szemében, remegő kezekkel érintette meg a hajamat, mint aki biztos akar lenni abban, hogy valóság vagyok. – De jól vagy? Próbáltam hívni anyádat. Azt fogja hinni, megbolondultam. Még a szokásosnál is jobban. Képtelen voltam megüzenni neki, hogy baleset ért. így aztán letettem a kagylót. Tényleg jól vagy?

Gombóc volt a torkomban, hangosan szipogtam. Nem fogok lemondani az amuletról. Soha!

– Sajnálom, apa! - mondtam, még mindig zokogva. - Nem ellett volna azzal a fiúval mennem. Nem lett volna szabad! Sajnálom. Annyira sajnálom!

– Csitt... - Újra a karjaiba zárt, és ringatott, de ettől csak jobban zokogtam. - Minden rendben! Nincs semmi baj! - csitítgatott, miközben a hajam simogatta. Nem tudta, hogy valóban halott vagyok.

Apám levegő után kapva dermedt meg hirtelen. Karnyújtásnyira eltolt magától, majd végigmért, amitől lecsillapodtam, sírásom pedig szipogássá szelídült.

– Tényleg jól vagy! - mondta csodálkozva. - Egyetlen karcolás sincs rajtad!

Idegesen mosolyogtam, egyik karja lecsusszant rólam.

– Apa, el kell mondanom valamit. Én...

Halk léptek hallatszottak az ajtó felől. Apám szeme a vállam fölé tévedt, megfordulva Barnabást láttam félszegen álldogálni az ajtóban. Egy alacsony fickóval volt, akin lezser katonaruha-szerűség lógott. A ruha

egyáltalán nem volt praktikus. A férfi nyúlánk volt és vékony, éles vonásokkal és sötét bőrrel. Szarkalábas szemei sötétbarnák voltak. A haja is elárulta, hogy idős, a halántékán vastag tincsekben őszült.

– Elnézést – mondta apám, maga mellé húzva -, önök hozták haza a lányomat? Köszönöm!

Nem tetszett Barnabás fintora. Erősen koncentráltam, hogy ne bújjak apám háta mögé. Karjai még mindig átöleltek, én pedig nem akartam elmozdulni. *A fenébe!* Az volt az érzésem, Barnabás elhozta magával a főnökét is. Maradni akartam. *A francba is, nem akarok halott lenni. Ez nem igazság!*

A sötét férfi bánatos arcot vágott.

- Nem - felelte. A hangja kellemesen határozott volt. - Teljesen egyedül csinálta, csak Isten a megmondhatója, hogyan.

Ijedten töröltem le a könnyeimet.

- Nem ők hoztak haza – húzódtam el kissé idegesen. – Nem ismerem őket. A srácot már láttam – tettem hozzá –, de az öreget még soha.

Ennek ellenére apám közömbösen mosolygott, próbálta összerakni a képet.

-A kórházból jöttek? - kérdezte, és az arca megkeményedett. – Ki a felelős azért, hogy a lányomat halottnak nyilvánították? Ezért fejek fognak hullani!

Barnabás alázatosan meghajolt, a főnöke egyetértően szipákolt.

- Ennél nagyobb igazságot nem is mondhatott volna.

A tekintete végigfutott a szobámon, a rózsaszín falakon, a fehér bútorokon és a kicsomagolatlan dobozokon. Végül rajtam pihent meg a pillantása, én pedig azon töprengtem, milyen konzekvenciát vonhatott le. Pont olyan volt a hirtelen véget ért életem, mint a dobozok: minden ott volt, de semmi sem került ki belőle. Most pedig mindet visszaragasztják, és szekrénybe teszik, anélkül, hogy a jó dolgokat látták vagy megismerték volna. Még nem végeztem.

Megrezzentem, amikor az idős ember egyik kezét békítően felemelve lépett beljebb a szobámba.

- Beszélünk kell, gyermekem! – mondta, amitől kivert a hideg veríték. Istenem, azt akarja, hogy menjek vele!

Megmarkoltam az amulettet, apám szorosabban ölelt. Riadt arcom láttán végre megértette, hogy valami nem stimmel. Egy mozdulattal közém és az ajtóban álló férfiak közé lépett.

- Madison, hívd a rendőrséget! - mondta apám, mire én az éjjeliszekrényen lévő telefon felé nyúltam. Azt már kicsomagoltam.

- Ó, csak egy perc az egész – mondta az idős ember.

Színpadias kézmozdulata, amivel egy sci-fi film másodosztályú színészenek is beillett volna, magára vonta a figyelmem. A telefonvonal és a kint lévő fűnyíró bugása abbamaradt. Sokkolva néztem a telefonra, majd a köztem és a férfiak közt álló apámra. Nem mozdult.

A térdeim cseppfolyóssá váltak. A kagylót a helyére téve bámultam apámra. Úgy tűnt, jól van. Eltekintve a „nem-mozdul“-dologtól.

Az öreg felsóhajtott, a figyelmem pedig ráterelődött. A rohadt életbe, gondoltam hidegglelősen. Nem állt szándékomban harc nélkül megadni magam.

- Engedjétek el! - mondtam remegő hangon. – Vagy én... én...

Barnabás ajkai gúnyos mosolyra húzódtak, a férfi pedig felvonta a szemöldökét. Szeme szürkéskéken figyelt. Meg mertem volna esküdni rá, hogy az előbb még barna volt.

- Mit fogsz tenni? - kérdezte, merevebb pozíciót felvéve, karjait keresztbe fonva mellkasán.

Bénultan néztem apámra.

- Sikítok vagy valami - fenyegetőztem.

- Csak rajta! Senki sem fog hallani. Csak egy légyfing lesz, túl gyors, hogy meghallják.

Mély levegőt vettem, hogy megkockáztassam, de megcsóválta a fejét. Lélegzetem robbanásszerűen tört ki belőlem, amikor belépett a szobába. Hátrálni kezdtem. De nem értem jött. Elrántotta a fehér széket a fésülködőasztalom mellől, majd leereszkedett a szélére. A pipereasztalra könyökölt, és fáradtan a tenyerébe hajtotta a fejét. Furán *festett* a zenedoboz meg a csajos cuccaim mellett.

- Miért nem mehet semmi sem könnyen? - motyogta, közben a porcelánzebrámat babrálta. - Ez valami vicc? - szólt hangosabban a mennyezet felé. - Nevetsz rajta? Jókat röhögsz, ugye?

Az ajtó felé néztem, de Barnabás figyelmeztetően csóválta a fejét. Úgy is jó! Még mindig ott az ablak, bár ebben a ruhában simán leesem, és akkor tutira kinyíffanak. Ja, bocs! Már halott vagyok!

-Jól van az apám? - kérdeztem, merészen megérintettem a könyökét.

Barnabás bólintott, az idős férfi pedig újra rám emelte tekintetét. Fintorogva, mint aki épp döntést hozott magában, kinyújtotta kezét. Ráméredtem, de nem nyúltam felé.

- Megtiszteltetés, hogy az ismerőseim között üdvözölhetlek! - mondta kimérten -, Madison, ugye? Engem mindenki csak Ronnak szólít!

Ráméredtem, ő pedig lassan leengedte karját. A szeme újra barna volt.

- Barnabás elmondta, hogy mit tettél. Megnézhetem?

Meglepetten, de nyugtalankodva csúsztak le ujjaim apám karjáról. Öregem! Ez aztán... ijesztő. Olyan volt, mintha az egész világ megállt volna, de mivel én élőhalott voltam, az apám meg lefagyott a szoba közepén, úgy éreztem, hogy ez szinte semmiség.

- Megnézni? Mit?

- A követ - közölte Ron. A hangjában lévő szorongás tűzként csapott rám.

A követ akarta. A követ akarta, pedig ez volt az egyetlen dolog, ami életben tarthatott. Legalábbis nem voltam *annyira* halott.

- Nem hinném! - feleltem. Amint végigsimítottam a kő hűvös felszínén, Ron arcán aggodalom tükröződött. Így hirtelen tisztában lettem az amulett valódi értékével.

- Ugyan, Madison - csillapított, miközben felállt. – Egyszerűen csak meg szeretném nézni!

- El akarja venni! - kiáltottam vadul dobogó szívvel. - Ez az egyetlen dolog, ami összetart. Nem akarok meghalni! Maguk cseszték el! Nem kéne halottnak lennem! A maguk hibája!

- Igen, de attól még halott vagy! – mondta Ron, majd felém nyúlt, mire felszisszenve szívtam be a levegőt. – Csak hadd nézzem meg!

- Nem mondok le róla! – ordítottam, mire Ron szemébe félelem költözött.

- Ne, Madison! Ne mondj ilyet! – kiáltotta felém nyúlva. Elhátráltam apám megkérdőjelezhető védelme elől, miközben a követ magamhoz ütöttem. - Az enyém! – visítottam. A hátam a falhoz ért.

Ron inogva megállt, öreg arcát mélységes aggodalom felhőzte. Leejtette a karját. Úgy tűnt, helyreáll a világ egyensúlya.

-Jaj, Madison! - sóhajtott. - Ezt tényleg nem kellett volna!

Nem tudván, mi állította meg, meredten bámultam rá, majd megrándultam, mikor borzongás futott rajtam végig. Jeges szorítás húzódott felfelé a tenyeremből és az amulettből, majd áthatotta az egész testemet. Megmerevedtem. Olyan volt, akár egy áramütés. A pulzusomat visszahangzani hallottam, az ütések visszacsapódtak a bőrömről, még mielőtt kitölthették volna az űrt. Ettől már majdnem... egészen éreztem magam. A következő pillanatban kihagyott, olyan érzést keltve, mintha hővel ellensúlyozná a hideget, aztán... elmúlt.

A levegő kiszakadt belőlem, én pedig mereven álltam a fal mellett. Dobogó szívvel néztem Ronra. Nyomorultul nézett ki, letörten ácsorgott az egyenruhájában. Félttem megmozdulni. A kezemben tartott medál megváltozott. Apró érzék-szikrák még mindig lövelltek belőle, én pedig

egyszerűen képtelen voltam ellenállni, és kinyitottam a tenyerem, hogy megnézzem. Leesett állal meredtem rá. Egészen másként nézett ki.

- Nézze! - mondtam bambán. - Megváltozott!

Ron a bajsza alatt motyogva, görnyedten lerogyott a székre. Döbbenet tartottam a medált a zsinórjánál fogva. Amikor elvettem a fekete kaszástól, akkor még egy szimpla, szürke folyami kő volt. Most totál fekete volt, akárcsak egy kis zsinóron lógó fekete lyuk. A fekete sodort zsinór ezüstté vált, és szétszórta a rávetülő fényt a szobában. *A fenébe! Talán elrontottam.* De gyönyörű volt. Hogy romolhatott el?

- Nem úgy néz ki, mint amikor elvettem tőle – mondtam, majd dermedten pillantottam Ronra. Az arcán száanalom tükröződött. Mögötte Barnabás majdhogynem rémült volt, fehér arccal és tágra nyílt szemekkel nézett.

- Fején találtad a szöget! – mondta Ron keserűen. - Egészen a követelésedig volt rá esély, hogy mindezt a megfelelő módon fogjuk elintézni. De neeeeeem, most már a tiéd! – Undorodó arckifejezéssel nézett a szemembe. – Gratulálok!

Lassan leengedtem a kezem, és idegesen megmozdultam. Az enyém! Azt mondta, az enyém.

- De az egy fekete kaszás köve volt! – Megriadtam a Barnabás hangjából áradó félelemtől. – Az a dolog nem kaszás volt, de egy kaszás köve volt nála. A lány már fekete kaszás.

Szólásra nyitottam a számat. – Várjunk csak egy pillanatra!

- Fekete kaszás lett! – kiáltotta Barnabás, majd leesett állal figyeltem, ahogy az ingéből egy, a Sethéhez hasonló kis kézi kaszát kapott elő. A következő pillanatban Ron és közém ugrott.

- Barnabás! – bömbölte Ron, majd visszapofozta az ajtó felé.

- Ő nem fekete kaszás, te idiótái Még csak nem is fehér. Nem lehet az. Ember, még ha meg is halt. Tedd el azt a micsodát, mielőtt megetetem a rozsdával!

- De az egy fekete kaszás köve! - hebegte Barnabás, keskeny vállalai megroggyantak. – Láttam, hogy elvette.

- És az kinek a hibája, hogy megtudta, mi az, Barney? - kérdezte a fiútól, aki zavarában visszavonulót fújt.

Dübörgő szívvel álltam a sarokban, és markoltam a medált olyan szorosán, hogy az már fájt. Ron becsmérőlően nézett rajtunk végig.

- Ez a kő csak annyira a fekete kaszás köve, mint amennyire egy fekete kaszás képes fizikai nyomot hagyni maga után, vagy... - egyik kezét felemelve folytatta, hogy megállítsa Barnabás közbeszólását - amennyire oka van arra, hogy visszajöjjön egy lélekért, amit már lekaszált. Sokkal

jelentősebb dolog van nála egy kaszás kövénél, amit majd garantáltan vissza akarnak szerezni. Erre aztán mérget vehetsz.

Nagyszerű! Igazán pompás!

Úgy tűnt, Barnabás összeszedi magát, egyszerre tűnt aggódónak és ijedtnak.

- Azt mondta, hogy nem kaszás, de azt hittem, csak át akar verni minket. De akkor micsoda, ha nem kaszás?

- Még nem tudom. De akad néhány ötletem.

Ron tanácsalansága rosszabb volt, mintha bármit is mondott volna. A félelem szinte gúzsba kötött. Megremegtem, Ron sóhajtva nyugtázta, mikor észrevette.

- Előre láthattam volna! - motyogta. Majd az ég felé nézett, és elordította magát. - Azért egy emlékeztető igazán jói jött volna!

Kiáltása visszhangja elmélyítette a világ csendjét.

Észbe kapva, hogy ez a két személy nem is ember, apámra néztem, aki próbababaként állt mozdulatlanul. - Nem bántanak, ugye? Csak hogy eltussolják a velem kapcsolatos hibájukat.

- Hamuból gyémánt – mondta Ron lágyan. – Alkalmazkodunk, ahogy csak tőlünk telik.

Az idős ember nagy sóhajjal állt fel. Látva, hogy megmozdul, közé és apám közé álltam. Ron úgy nézett felemelt kezemre, mint a kutya, akit feltartóztat egy macska, holott csak azért áll meg, mert nem is érdeklő a dolog.

- Nem megyek el! – mondtam, úgy állva az apám előtt, mintha bármit is tehetnék. - Az apámhoz pedig egy ujjal se érjenek! Van egy kövem. Szilárd vagyok. Élek!

Ron egyenesen a szemembe nézett.

- Van egy köved, de fogalmad sincs, hogyan használd. És ami azt illeti, nem is vagy életben. Ez a szemfényvesztés, hogy úgy teszel, mintha, nem vezet jóra. Akárhogy is, nálad van egy kő, de náluk van a tested...

Figyelmem Barnabásra siklott. Látva, mennyire kényelmetlenül érzi magát, elhittem.

- Seth? Nála van a tested? - kérdeztem újra feltörő rémülettel. - Miért?

Ron felém nyújtotta a kezét. Összereztem, amikor a tenyere a vállamhoz ért. A keze meleg volt, és éreztem a belőle áradó támogatást – nem mintha bíztam volna abban, hogy igazán tud rajtam segíteni.

- Mondjuk azért, hogy meggátolják az átkelésed, megelőzve ezzel azt, hogy átadd nekünk a követ? - Találgatott, sötét szeme megtelt sajnálattal.

- Amíg náluk van a tested, itt ragadtál. A kő, amit elvettél, kétségtelenül nagy jelentőséggel bír. Átváltozott, hogy halandó képességeidhez

alkalmazkodjon. Nagyon kevés kő képes erre. Általában, mikor egy ilyen kő az ember tulajdonába kerül, az egyszerűen elporlasztja őt, mert túltölti az energiájával. Tátva maradt a szám, Ron pedig józanul bólintott.

- Kihívod magad ellen a sorsot, a lelked pedig könnyen porrá morzsolódhat.

Becsuktam a szám. Elnyomtam a borzongásomat.

- Most, hogy a kő nálunk van - folytatta Ron -, elég nagy valószínűséggel hátrányban vannak. Most mi is a pokol tornácán limbózunk, akárcsak te - az érméd a szegélyén pörög.

Elhúzta a kezét. Hirtelen kicsinek és jelentéktelennek éreztem magam, pedig magasabb voltam nála.

- Amíg a testi valódban maradsz, nagyobb az esély, hogy rád találjanak. - Az ablak felé fordult. Odakint állni látszott a világ.

- De Seth tudja, hogy hol vagyok! - mondtam csalódottan, Ron erre lassan felém fordult.

- Fizikailag igen, de elég hirtelen tűnt el a testeddel. Kő nélkül kelt át, anélkül pedig nem emlékszik majd pontosan, hol talál meg téged az időben. Nehéz lesz számára újra megtalálni. Különösen, ha nem teszel semmi olyat, ami magára vonhatja a figyelmet.

Mimikri Kisasszony.

Igen, ez menni fog! Okézsoké. Megfájdult a fejem. Összefontam a karjaimat, és próbáltam értelmet adni Ron szavainak.

- Ennek ellenére meg fog találni. Megtalál és a kővel együtt visszavisz. És hogy aztán mi történik? - Fejcsóválva fordult vissza az ablak felé, a beragyogó fény aranyló aurát vont köré. - Gondolkodás nélkül elkövetnek bármi szörnyűséget, hogy előrébb jussanak.

Sethnél van a testem. Éreztem, hogy elsápadok. Barnabás észrevette ezt, ezért megköszöri a torkát, hogy Ron figyelmét visszaterelje. Az öregember pillantása visszatért hozzám, majd pislogott párat, mikor ráébredt, hogy mit is mondott az előbb.

- Á, lehet, hogy tévedek! - mondta, nem sokat segítve ezzel. -Előfordul néha.

A pulzusom szaporábban kezdett verni, éreztem, ahogy elönt a pánik. A baleset előtt azt mondta Seth, hogy én vagyok a belépőjegy a felsőbb körökbe. Nem csak a halálomat akarta. Engem akart! Nem a követ, amit elloptam tőle. Engem. Szólásra nyitottam a számot, hogy elmondjam Ronnak, de végül berezeltem, és meggondoltam magam. Barnabás a hirtelen támadt rémületemből rögtön kiszúrta, hogy elhallgatok valamit, de Ron már mozgásba lendült, határozott léptekkel szelte át a szobát.

Kihessegette Barnabást a szobából. A fiú a gondolataiba merülve, némán és lehajtott fejjel vonult vissza a folyosóra. Valószínűleg arra a következtetésre jutott, hogy bármit is hallgatok el előle, az neki még több gondot jelent. Aggodalom nyilallt belém. - Nem mennek el, ugye?

- Az egyetlen dolog, amit most tehetünk - mondta Ron -, hogy vigyázunk rád, amíg rájövünk, hogyan szakíthatjuk meg a kapcsolatot közted és a kő között, anélkül, hogy elporladna a lelked.

- De hát az előbb azt mondta, hogy nem halhatok meg - mondtam. *Mégis mit gondol, hova megy? Seth vissza fog jönni!*

Ron megállt a küszöbön. Barnabás mögötte ácsorgott, a vállán egy alig tizenhét éves problémáival.

- Nem halhatsz meg, mert már halott vagy – mondta az öregember. - De vannak rosszabb dolgok a halálnál.

Nagyszerű – gondoltam felhevülve, mikor eszembe jutott a tánc Sethtel, a csók, az érzés, mikor a térdem eltörte az orrát, és a gyűlölettel teli pillantása. *Hajrá, Madison!* Nem csupán a hírneveket vágtam haza az új suliban, de vérig sértettem a halál angyalát is. Így aztán tuti az első hely a halállistán.

- Barnabás! - szólt Ron. Összerezzenem, és Barnabás is meglepettnek tűnt.

- Uram?

- Gratulálok! Ezennel őrangyallá léptél elő! Barnabás ledermedt, majd döbbenetesen rám nézett.

- Ez nem előléptetés! Hanem büntetés!

- Ez az egész részben a te hibád! – Ron hangja nyers volt a mosolyához képest, amivel rám tekintett, de Barnabás ezt nem láthatta. - Helyesbíték: a legnagyobb része a te hibád - komolyodott el. - Vedd tudomásul! És ne rajta vezesd le!

- De hát Lucy! Az ő felelőssége volt! – tiltakozott a fiú. Annyira fiatalnak látszott, mikor sopánkodott.

- Madison tizenhét éves - mondta Ron, ellentmondást nem tűrő hangon. - Te viseled gondját a tizenhét éveseknek. Ennek magától értetődőnek kéne lennie! - Csípőre tette a kezét. – Mindamellet, hogy ellátod a szokásos fehér kaszási teendőidet, Madison őrangyala is lesz. Úgy gondolom, egy éven belül meg tudjuk oldani a helyzetet - tekintete elhomályosult –, vagy így, vagy úgy.

- De uram! - Barnabás a falnak tántorodott, mikor Ron elhaladt mellette, útban a lépcső felé. Hitetlenkedve követtem őket. *Van egy őrangyalom?*

- Uram, én erre képtelen vagyok! – mondta Barnabás. Nem kívánt plusz tehernek éreztem magam. - Nem tudom egyszerre elvégezni a munkám és vigyázni Madisonra! Ha túl soká vagyok távol, elkaphatják.

-Akkor tartsd magad mellett, amikor dolgozol. - Ron elindult lefelé. - Meg kell tanulnia, hogy kell azt a micsodát használni.

Taníts neki valamit a *bőséges* szabadidőben. Amúgy meg nem *életben* kéne tartanod. Csak tegyél róla, hogy az érdeme tovább pörögjön. Ezúttal próbálj meg jobb munkát végezni! - A végén majdnem morgott.

Barnabás szemei szikrát hánytak, Ron pedig aggódó mosollyal fordult felém.

- Madison - mondta búcsúzóul –, mindig tartsd magadnál a talizmánt! Ad némi védelmet. Ha leveszed, a fekete szárnyak rád találnak, a fekete kaszások pedig soha nem járnak messze tőlük.

Fekete szárnyak. Megint ez az intelem. Már a név is baljós képeket idézett bennem.

- Fekete szárnyak? - A szavak ocsmányul hangzottak a számból. Ron megállt az első lépcsőfokon.

- Teremtésből visszamaradt, koszos keselyűk. Messziről kiszagolják a tévedésből történő halált, és megpróbálnak elcsenni maguknak néhány elfeledett lelket. Ne hagyd, hogy hozzád érjenek! Mivel halott vagy, érzékelnek téged, de a kő miatt azt hiszik, kaszás vagy, ezért békén hagynak.

Bólogattam. Távol maradni a fekete szárnyaktól. Értettem!

- Cronus! - esdekelt Barnabás, ahogy Ron továbbindult lefelé. - Kérlek! Ne tedd ezt velem!

- Próbáld a legtöbbet kihozni belőle – mormolta Ron, mikor leért a lépcső aljára, és a bejárati ajtó felé tartott. – Egy év az egész!

Amint kilépett a napfénybe, eltűnt. Nem egyszerre. Ahogy a fény felé lépdelt, a lábától felfelé haladva halványult el. A beáramló napfény felragyogni látszott, a távoli fűnyíró pedig életre kelt. Fellelegeztem, ahogy a világ újra megtelt madárcsicsergéssel, a széllel és egy rádió hangjával. Zavartan álltam Barnabás mellett.

- Hogy értette azt az egy évet? - suttogtam. - Csak ennyi jut? Barnabás durcásan mért végig.

- Honnan tudjam? Ijedt hang jött a szobámból.

- Madison? Te vagy az?

- Apa! - kiáltottam, majd beleütköztem, amikor kijött. Boldogan megölelt, karjait körém fonva mosolygott Barnabásra.

- Biztos te vagy az a fiú, aki hazahozta tegnap Madisont. Seth, ugye?

Mi van? – gondoltam elképedten. Hisz már találkozott Barnabással! És hogy a fenébe váltott át ilyen gyorsan a védelmező haragból csupa búbájba? És mi van a balesetemmel? Vagy a kórházzal? Az összetört kocsival? *Azzal, hogy halott vagyok?*

Barnabás egyik lábáról a másikra álldogált, ami inkább zavartságot sugallt. Tátott szájjal bámultam. „Hagyd ezt abba!” – lövellt felém Barnabás pillantása.

- Nem, uram! A nevem Barnabás. Madison egyik barátja vagyok. Én is vele voltam tegnap este, miután Josh elment. Örülök, hogy találkoztunk! Csak azért jöttem át, hogy Madisonnak nincs-e kedve elmenni valahova. Apámon látszott, büszke rá, hogy nélküle is tudok barátkozni, én meg leginkább zavarban voltam. Torkát köszörülve fogadta el Barnabás kinyújtott jobbát, és láthatóan azon töprengett, hogyan is kezelje első udvarlómát, akivel alkalma volt találkozni. Szájtátva álltam mellettük, miközben kezet ráztak. Barnabás vállat vont, amitől jobban kezdtem érezni magam. Úgy tűnt, mindent kisöpörtek apám emlékeiből, és egy eseménytelen estét ültettek a helyére. Viszlát, kínos pillanatok! Minden tinédzser álma.

Most már csak arra kell rájönnöm, hogy csinálta Ron. Csak a jövőre vonatkozóan persze.

- Akad esetleg valami ennivaló? – kérdezte Barnabás egyik ezét a tarkójára téve. - Úgy érzem, mintha évek óta nem ettem volna.

Apám varázsütésre kedélyes-szülő módba kapcsol, és holmi palacsintáról fecsegve csattogott le a lépcsőn. Barnabás követte, majd megtorpant, amikor megragadtam a könyökénél fogva.

- Szóval az a sztori, hogy miután Seth hazahozott, egész este tévéztem? - kérdeztem, mert tudni akartam, mennyi igazítás történt, és mennyit kell majd magamnak megkreálnom. – Nem is zuhantam le a töltésen? - kérdeztem, miután bólintott. - Ki fog emlékezni a tegnap estére? Emlékszik egyáltalán valaki?

- Senki élő - mondta. – Ron alapos munkát végzett. Biztosan nagyon kedvel téged!

Pillantása a nyakamban lévő kőre tévedt. - Vagy csak nagyon odavan a helyes kis kövedért.

Újra ideges lettem. Elengedtem Barnabás ingét, erre ő apám után bandukolt, aki kiszólt a konyhából, hogy Barnabás nem maradna-e reggelire. Megigazítottam a ruhámat, végigsimítottam zilált hajamon, majd óvatos léptekkel utánamentem. Nagyon furán éreztem magam. Egy év. Legalább van még egy évem. Lehet, hogy nem vagyok életben,

de esküszöm, hogy nem is szándékozom meghalni. Ki fogom találni, hogyan kell a követ használni, és maradok, ahol vagyok. Ahová tartozom. Itt, apuval. Csak figyeljete!

NEGYEDIK FEJEZET

Nyugtalanul üldögéltem a tetőn, és kavicsokat pöckölgettem a sötétbe. Próbáltam összeszedni a gondolataimat. Nem voltam élő, de végső soron halott sem. Pont, ahogy gyanítottam, apám egész napos óvatos kérdegetése után egyértelművé vált, hogy nem csupán arról nem volt fogalma, hogy kórházban voltam, de a baleset is teljesen kitörlődött az emlékezetéből. Úgy gondolja, hogy miután rájöttem, hogy kényszerrandira vitt, dobtam Josht, Barnabás és Seth pedig hazahozott, majd egész éjjel duzzogva tévét néztem a jelmezemben. Nem tapsikolt örömeiben, hogy tönkretettem a kölcsönzői ruhát. Nem díjaztam, hogy ennek a költségét a zsebpénzemből vonja le, de nem panaszkodtam. Itt voltam, majdhogynem élve, és csakis ez számított. Büntetésem alázatos elfogadása meglepte apámat, és megállapította, hogy kezdek felnőni végre. Ha tudná!

Míg a dobozokból a fiókokba, polcokra rakosgattam a holmimat, figyeltem őt. Egyértelműen feltűnt neki, hogy valami nem stimmel, bár nem tudott rájönni, mi az. Alig engedett el a szeme elől, annyiszor jött fel a szobámba csipsszel meg üdítővel, hogy sikítani tudtam volna. Többször is rajtakaptam, hogy rémült arckifejezéssel figyel, majd amikor viszonztam a pillantását, leplezi. Ebéd közben döcögős beszélgetést folytattunk a sertésbordáról, majd jó húsz percnyi ételpiszkálás után az előző esti bálról maradt fáradtságra hivatkozva kimentettem magam.

Ja! Fáradtnak kéne lennem, de nem vagyok az! Most hajnali két óra van, én pedig itt csücsülök a tetőn és köveket pöccintgetek, miközben a világra csípős, hideg éjszaka száll, én pedig alvást tettetek. Lehet, hogy soha többé nincs szükségem alvásra. Roggyant vállakkal újabb kátránydarabot kaptam fel a zsindelyről, majd a kémény felé pöcköltem. Koppánva csapódott a fémtetőhöz, majd gellert kapva eltűnt a sötétségben. Felmásztam a tető alacsony gerincére, majd visszarángattam a farmerom derekát oda, ahol lennie kellett. Kellemetlen érzés uralkodott el rajtam. Halvány zsibbadás indult ki az ujjaim végéből, majd beljebb hatolt, mintha egy csorba végű karó lenne. Az érzés, hogy valaki figyel, kézzelfoghatóvá vált, amikor Barnabás huppant mellém a tető fölé nyúló faágról. Levegőért kapva pördültem meg.

- Hé! - kiáltottam zakatoló szívvel, amikor macskamód lekuporodva landolt a tetőn. - Figyelmeztethetnél volna!

Csípőre tett kézzel egyenesedett fel a holdfényes éjszakában. Halovány fény és felháborodás tükröződött rajta.

- Ha fekete kaszás lennék, már nem élnél!

- Nos, már amúgy is halott vagyok, nem igaz? - mondtam, és megdobtam egy kővel. Meg sem rezzent, amikor az elhúzott a válla fölött. - Mi a csudát akarsz? - kérdeztem barátságtalanul.

Válasz helyett vállat vont, és kelet felé nézett.

- Tudni akarom, mit nem mondtál el Ronnak.

- Tessék?

Úgy állt ott keresztbe font karral, mint egy szikla, és merőn bámult rám.

- Seth mondott neked valami a kocsiban. Csak akkor nem voltál a szemem előtt. Tudni akarom, mi volt az! Ez lehet a kulcsa annak, hogy épségben kitáncolj ebből az életszínlelésből vagy abból, hogy kijátsszanak egy fekete törvényszéknek. - Megmoccant, immár durván és dühösen. - Nem áll szándékomban újra felsülni, főleg nem miattad! Már azelőtt fontos voltál Sethnek, mielőtt elloptad volna azt a követ. Ezért ment érted a hullaházba. Tudni akarom, miért!

Lenéztem a holdfényben ragyogó kőre, majd a lábamra pillantottam. Megfájdult a bokám a tető kényelmetlen dőlésszöge miatt.

– Azt mondta, hogy túl sokszor merült fel a nevem valakik körében, és hogy le kell kaszálnia a lelkemet. – Barnabás megmozdult, majd nagy helyet hagyva köztünk, mellém telepedett.

– Megtette. Most, hogy már halott vagy, nem jelenthetsz fenyegetést a számára. Miért jött vissza érted?

Most, hogy lazább pózt vett fel, megnyugodtam. Ahogy ránéztem, úgy tűnt, mintha a szeme ezüstösen ragyogna a hold fényében.

– Nem mondd el senkinek? – kérdeztem. Bízni akartam benne. Beszélnem kellett valakinek erről, de ez nem az a szitu, hogy felhívom a barátaimat, és csak úgy megszellőztetem, hogy menyinyire klassz dolog halottnak lenni.

Barnabás tétovázott.

– Nem, de talán megpróbállak rávenni, hogy te magad mondd el valakinek.

Ezzel meg tudok birkózni – gondoltam, úgyhogy lassan beszívtam a levegőt.

– Azt mondta, hogy szánalmas kis életem bevégezése lesz az ő belépője a magasabb körökbe. Azért jött vissza, hogy bebizonyítsa, hogy... lekaszált.

Vártam, hogy reagáljon valamit, de hallgatott. Végül nem bírtam tovább, és felemeltem a fejem, hogy a szemébe nézzek. Úgy nézett rám, mint aki azt próbálja kitalálni, mit is jelenthet ez az egész. Láthatóan fogalma sem volt róla. Lassan ennyit mondott:

- Azt hiszem, ezt az infót megtarthatnád magadnak még egy ideig. Lehet, hogy semmi különöset nem értett ez alatt. Felejtsd el! Inkább arra szánj időt, hogy megtanulj beilleszkedni.

- Na ja! - tört ki belőlem a szarkasztikus nevetés. - Egy új iskola csupa kacagás és móka.

- Úgy értem, hogy az élők közé.

- Ó! - Rendben, megtanulom, hogyan illeszkedjek be, de nem egy új iskolába, hanem az élők közé. Pompás! Emlékezve a katasztrofális vacsorára apámmal, az ajkamba haraptam. – Ohm. Barnabás. Ennem is kell?

- Persze! Ha szeretnél. Én nem szoktam. Legalábbis nem sokat. - Hangja már-már sóvárgó volt. - De ha olyan vagy, mint én, akkor soha nem leszel éhes.

Rövid hajam a fülem mögé simítottam.

- És mi a helyzet az alvással? Erre már elmosolyodott.

- Megpróbálhatod! Én képtelen vagyok rá, hacsak nem kapcsolom ki az agyam.

Újabb adag kátrányt kaptam fel a zsindegyről, amit ismét a kéményhez pöccintettem.

- Miért nem kell ennem? - kérdeztem. Barnabás felém fordult.

- A kő energiát ad le, te pedig felhasználod. De ha már itt tartunk. Vigyázz a médiumokkal! Azt hihetik, hogy megszállott vagy.

- Mmmm - hümmögtem, miközben azon filóztam, tudnék-e bárminemű hasznos infót szerezni a templomban. Mivel azonban tévedtek a kaszásokat illetően, ezért az az érzésem, hogy többre tartják a tudásukat, mint amennyit valójában ér.

Felsőhajtottam, itt ülök a sötétben a tetőn egy fehér kaszással, az őrangyalommal. *Ez aztán szépen alakul, Madison!* – gondoltam, míg azon tanakodtam, hogy lehetne-e még ennél is elcseszettebb az életem – jobban mondva a halálom. Lassan babráltam a medált, ami életben tartott, vagy mi, és azon töprengtem, hogy most mit is kéne tennem. Iskolába menni. Megírni a leckét. Apámmal lenni. Megérteni, hogy ki vagyok és mik a feladataim. Igaziból nem sok minden változott, eltekintve persze az evéstől és az alvástól. Szóval van annál rosszabb is, mint egy fekete kaszás célkeresztje a fejemben. És van egy őrangyalom is.

Az élet kétségtelenül megy tovább, még akkor is, ha nem vagy közvetlen résztvevője.

Barnabás, legnagyobb meglepetésemre, hirtelen felállt, én pedig hátrahajoltam, hogy felnézhessek a csillagok elé tornyosuló alakjára,

– Menjünk! – mondta, és felém nyújtotta a kezét. – Ma este nincs semmi tennivalóm, és unatkozom. Nem vagy sikítós típus, ugye?

Első gondolatom ez volt: „sikítós?” Aztán pedig, hogy: "Hová?" Ehelyett azonban csak mindenféle sületlenséget kezdtem hadoválni

- Nem lehet! Szobafogságon vagyok. A sulin kívül sehova sem tehetem be a lábam, amíg ki nem fizettem a ruhát. – De mosolyogva fogtam meg a kezét, és hagytam, hogy segítsen felállni. Ha Ron képes volt elfeledtetni apámmal, hogy meghaltam, lefogadom, hogy Barnabás is képes fedezni pár órányi szökést.

– Nos, a szobafogságon nem tudok segíteni, de ahova megyünk, ott garantáltan nem teszed le a lábad.

- Heh?- hebegtem, majd lemerevedtem, mikor a tető dőlésszöge miatt jócskán fölém magasodva mögém lépett. – Hé! - szóltam rá, mert a karjait körém fonta. Tiltakozásom hamar ijedtségbe csapott át, amikor egy szürke árnyék vett körül minket. Valóságos volt, illata édesanyám tollpárnájára emlékeztetett. Barnabás szorítása erősebbé vált - levegő után kellett kapnom –, és a gravitáció vonzásában lábunk elrugaszkodott a tetőtől.

– Szent szar! – kiáltottam, ahogy ezüst és fekete színekben terült szét a holdfényes világ odalent. – Szárnyak?

Barnabás felnevetett, majd csiklandó érzést keltve a gyomromban, egyre magasabbra emelt kettőnket.

Talán... talán mégsem lesz ez annyira rossz.

MICHELE JAFFE

Csók és ármány

ELSŐ FEJEZET

- Sajnálom, de ez nem több az előre megírt forgatókönyv végénél - mondta a férfi mosolyogva, miközben a lány torkát szorította. Egy pillanatra sem vette le szemét a szeméről, míg fojtogatta.

- Ha meg akarsz ölni, nem lehetne egyszerűen túlesni rajta? Ez elég kényelmetlen.

- Mi? A kezem? Vagy az érzés, hogy elbuktál...

- Nem buktam el! *m ...újra?*

A lány a férfi arcába köpött.

- Még mindig lobog benned a tűz. Ezt szeretem benned. Azt hiszem, te és én szép pár lettünk volna. Igazán sajnálatos, hogy nincs rá idő.

A lány még egyszer, utoljára próbált küzdeni, karmolászni kezdte a nyakát szorító kezeket, a karjait, bármit, de a férfi még csak fel sem szisszent.

Olyan közel hajolt a lányhoz, hogy érezte a leheletét.

- Utolsó szó?

- Kettő: Tic Tac! Igazán rád férne!

Felnevetett, és erősebben kezdte szorítani a nyakát, egészen addig, míg ujjai nem keresztezték egymást.

- Viszlát!

Pillantásuk egy másodperc erejéig egybefonódott. A következő pillanatban hangos reccsenés hallatszott, majd a lány a padlóra csúszott, és minden elsötétült körülötte.

MÁSODIK FEJEZET

Nyolc órával korábban...

- *Az okos lányok tudják, hogy hallgatni arany, de csupán négy másodpercig. Ha tovább tart, akkor máris kínos pillanatok elé nézel*

- olvasta Miranda a könyvre fintorgva —> *ha úgy érzed, hogy kezd visszavonulni, tégy neki ajánlatot! Egy egyszerű, mosolyogva feltett „Kérsz*

mogyorót?" pillanatok alatt megtöri a stagnáló csendet. Ne feledd! Az okos lányok okos lányok módjára cselekednek!

Miranda kezdett erősen kételkedni a *Hogyan szerezd meg és csókd a fiúdat* című könyvben. Júniusi este volt, a Santa Barbara Városi Repülőtér parkolójában álldogált, egy fekete Lincoln oldalának dőlve, és azon mészázott, mennyire megörült, mikor a könyvesboltban rátalált erre a könyvre. Akkor úgy tűnt, ez egy álom megvalósulása könyv formájában: boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Ki ne akarná megismerni *Az öt arckifejezést, ami megváltoztatja az életedet* vagy *A nyelvtanira titkos tudományát, amit csak a profik ismernek?* De az összes gyakorlat elvégzése sem győzte meg az elbűvölő mosoly vagy a napi fél óra szőlőszopogatás eredményességéről. Nem ez volt az első alkalom, hogy egy önsegítő könyv csalódást okozott neki. A *Nincs több halogatás!* és a *Szerezz barátokat!* totál kiábrándítóak voltak, a mostani azonban ezeknél is nagyobb csalódás volt, mert ezúttal igen nagy reményekkel vágott bele. És mert - ahogy legjobb barátja, Kenzi is rámutatott legutóbb, az olyan végzősök, akik úgy viselkednek, mint Miranda, és kerülik a kiszemeltjüket, azoknak igazán nagy segítségre van szükségük.

Megpróbálkozott egy másik résszel is.

- *Tegyél rejtett célzást: a saját kérdésével kérdezz vissza, és vond fel az egyik szemöldököt! Vagy kezd a beszélgetést egy pasizás dumával!* Te: A porcelánrészlegen vagyunk? Fiú: Nem, miért? Te: Mert olyan finom vagy! *Ha a porcelán nem a te asztalod, a következő mindig bejön.* Te: Úrnadrág van rajtad? Fiú: Nem, miért? Te: Mert a segged...

- Hello, Miss Kiss!

Ahogy Miranda felnézett, Caleb Reynolds őrmester gödrös álla és napbarnított bőre ötlött a szemébe. Nagyon elvonhatta a figyelmét a könyv, hogy nem hallotta a közeledő férfi szívdobogását. Másmilyen volt, mint a többségé, minden dobbanás végén kis visszhang keletkezett, olyan volt, mint ha egy-két-há cha-cha ritmust hallana (a cha-cha ritmusról a *Te is tudsz táncolni!* című könyvben olvasott, ami egy újabb szerencsétlen önsegítő tapasztalat volt). Ez a szívritmusszavar valószínűséggel gondot okoz majd neki idős korára, de huszonkét évesen nem gátolja meg abban, hogy edzőterembe járjon, legalábbis ezt gondolta a mellizmáról, a bicepszéről, a válláról, az alkarjáról, a csuklójáról. - *Ne bámuld már!*

Amikor csak megpróbál egy helyes fiúval szóba állni, Lepcses Száj mindig beledumál, pláne ha Santa Barbara legfiatalabb rendőre az, aki alig négy évvel idősebb nála, munka előtt minden reggel szörfözik, és

elég menő ahhoz, hogy az este nyolc órás időpont ellenére is napszemüveget viseljen. Ennyit mondott:

- Hello, biztos úr! Gyakran jár ide?

Ez már elég volt ahhoz, hogy az őrmester összevonja a szemöldökét.

- Nem.

- Nem, miért is tenné?! Én sem. Vagyis nem túl gyakran. Talán egyszer egy héten. Nem elég gyakran ahhoz, hogy tudjam, merre van a mosdó. Ha-ha! – mondta már nem először gondolván, hogy az élet mellé igazán járhatna automatikusan egy süllyesztő is Csak egy kis menekülő nyílás, amin rögtön azután átzuhanhatna az ember, miután totálisan lejáratta magát. Vagy ha pattanások rügyeznek az arcán.

- Jó könyv? - kérdezte a férfi, majd elvette tőle és hangosan felolvasta a címét. – *Jó tanácsok jó lányoknak, akik (néha) rosszkodni akarnak.*

De hát az életben nincs süllyesztő.

- Iskolai kutatómunkához kell. Házi. A... öhm... a párosodási rituálékhoz.

- Azt hittem, a krimi testhez állóbb. – Féloldalas mosolyt villantott a lányra. Túl menő ahhoz, hogy rendesen elmosolyodjon. - Nem tervezi mostanában újabb rablás megghiúsítását?

Az csak egy tévedés volt. Nem állította meg a fiúkat, akik kirabolták Ron 3-as számú éjjel-nappaliját, csak elég sokáig ténfergett ott ahhoz, hogy kiszúrják a rendőrök. Valamiért nehezen hitték el, hogy ő épp csak nekitámaszkodott a lámpaoszlopnak, ami a fiúk kocsijára zuhant, akik épp sietősen készültek távozni az útkereszteződésből. Szomorú, hogy az emberek mennyire gyanakvóak, főleg a rendőrség kötelékében. És az iskolaigazgatói irodában. De rengeteget tanult azóta.

- Próbálom tartani a havi egy rablást. – Miranda remélte, hogy könnyed, „az-okos-lányok-okosan-cselekszenek”- stílusban mondta mindezt. - Ma csak a szokásos munkát végzem. VIP utasfelvétel a repülőtérrel.

Miranda hallotta, ahogy a cha-cha dobbanás kissé erősödik. Talán csak arra gondol, hogy a VIP-ek igazán menők.

- A Chatsworth Akadémia internátusába jár, ugye? Bármikor elengedik, vagy csak bizonyos napokon?

- Végzősöket szerda és szombat délutánokon. Akkor nincsenek óráink - mondta, és hallotta, ahogy az őrmester szívverése felgyorsul.

- A szerda és szombat délutánok szabadok. Hogy szokott kikapcsolódni? Randira akar hívni? Nem. Lehetetlen. NEMLEHETNEMLEHETNEMLEHET! *Flörtölj!* parancsolt magára. *Megnyerő mosoly! Mondj valamit! Bármit! Légy okos! Most!*

- És maga? Hogy szokott kikapcsolódni? - ismételte vissza a kérdést, egyik szemöldökét felemelve, rejtett értelmet adva ezzel.

A férfi egy pillanatra visszavonulót fűjt, majd hivatalos hangon ezt mondta:

- Én dolgozom, Miss Kiss.

Kérem, fogadják szeretettel Miss Miranda Kisst, az év idiótáját! - gondolta. Majd így szólt:

- Hát persze! Akárcsak én! Úgy értem, vagy a klienseket fuvarozom vagy csapattréningen vagyok. Egyike vagyok Tony Bosun Méheinek. A görkori derbycsapat. Ezért csinálom ezt – mutatott a limóra, vagyis inkább belevágta a kezét – Tony cégénél, az 5L-nél kell soförködni ahhoz, hogy bekerülhessen valaki a csapatba. Általában csak hétvégén van versenyünk, de szerdánként edzünk, néha más napokon... - Lepcses Száj befogta.

- Láttam már a Méheket játszani. Az egy hivatásos csapat, ugye? Középiskolásokat is engednek játszani?

Miranda nyelt egyet. – O, persze! Természetesen. A férfi ránézett a napszemüvege fölé.

- Rendben! Hazudnom kellett, hogy bekerüljek. Tony azt hiszi, húszéves vagyok. De ugye nem mondja el neki?

- Elhitte, hogy húszéves?

- Nagy szüksége volt egy új pontszerzőre.

Reynolds rendőr felkuncogott.

- Szóval maga az? Jól csinálja! Már értem, miért tett kivételt Tony! - mérte végig Mirandát. – Nem ismertem volna fel.

- Hát ja, hisz páróka van rajtunk, meg az aranyozott maszk a szemünk előtt, így aztán tök egyformák vagyunk. – Ez volt az egyik dolog, amit annyira szeretett a görkori derbyben: az anonimitás. A tény, hogy senki sem tudta, ki is az ember valójában, hogy mik az adottságai. Ezáltal biztonságban volt, és kevésbé érezte törékenynek magát. Senki sem tudta kiszúrni... semmilyen okból.

Reynolds rendőr levette a napszemüvegét, hogy jobban megnézhesse magának.

- Szóval felveszi azt a piros-fehér-kék szaténszerelést? Azzal a rövid szoknyával és a helyes kis köpennyel? Azt megnézném egyszer!

Mosolyogva nézett egyenesen a lány szemébe, amitől Miranda térdei remegőre fogták, agya pedig egyből fantáziálni kezdett. Képzeletében nem volt a férfin ing, csak egy adag juharszirup és egy nagy...

- Hát itt az én hölgyem! – mondta. – Megvagy! – Majd elsétált. ...rakás palacsinta. Miranda végignézte, ahogy egy húszas éve elején járó, sűrű szőke hajkoronájú, karcsú, izmos lányhoz lép, megölelte és a nyakába csókolt. Olyan típusú nő volt, aki 80C-S melltartót hord, és

azt tutira nem az olcsóságáról híres Sanrioban vette. Hallotta, ahogy a férfi lelkesen azt mondja:

- Várj csak, amíg a házhoz érünk! Szereztem néhány új játékszert, valami igazán spécit, csak neked!

Hangja rekedt volt, szíve hevesen vert. Amint Miranda mellé értek, biccentett és annyit mondott:

- Ne keveredjen bajba!

- Ja, maga se! - felelte neki Lepcses Száj. Miranda legszívesebben lefejelte volna a motorháztetőt. Micsoda idióta! Egy laza nevetést próbált kicsiholni (négyes számú kifejezés a könyvben), de csak csuklásra tellett tőle.

Mikor a parkoló túloldalára értek, hallotta, ahogy a nő megkérdi, ki volt ő, majd azt is, ahogy Reynolds rendőr azt mondta: -A helyi limósofőr.

- O a sofőr? - kérdezte a nő. - Hasonlít arra a *Hawaiian Airlines* légi utaskísérőre, akivel régebben randiztál, csak fiatalabb. És csinosabb. És ugye tudod, hogy a csinos nők közelében elég megbízhatatlan vagy. Biztosan nem kell aggódnom?

Miranda hallotta, ahogy a férfi felnevet, majd őszinte hangon ezt mondja:

- Miatta? Bébi, ő csak egy középiskolás kiscsaj, akinek bejövök. Higgy nekem, nincs okod aggodalomra!

Csapóajtót! Most! Könyörgöm!

Van, hogy a szuperhallás szuperszívás.

HARMADIK FEJEZET

Miranda szerette a Santa Barbara Repülőteret. Vályogra emlékeztető falaival, hűvös terrakotta padlójával, bugyikékkal vegyes aranycsempéjével és a falon futó bougainvilleával inkább hasonlított egy acapulcói strandbárra, mint egy hivatali épületre. Kicsi volt, ezért a repülőek ott parkoltak le, ahol landoltak, saját lépcsőt engedtek le, és csak egy lánc választotta el a várakozókat az utasoktól.

Miranda kivette az autóból az üdvözlőtáblát, és ellenőrizte a rajta lévő nevet: CUMEAN, majd a kiszálló utasok irányába fordult vele. Amíg várakozott, egy négy kocsival mögötte parkoló, aranyszínű Lexus kombiban telefonáló nőt hallgatott.

- Ha leszáll a gépről, már tudni fogom. Jobban teszi, ha készenlétben tartja a csekkfüzetét! - Aztán fejét oldalra fordítva hallgatta a mély sluurp, sluurp, sluurp hangokat, amelyek kíséretében egy csiga tartott a

langyos betonon át a borostyán felé. Még mindig emlékezett a pillanatra, amikor rádöbbsent, nem mindenki hallja úgy a dolgokat, ahogy ő, és hogy ő nem átlagos. A Szent Bartolomeo Általános Iskola hetedik osztályának első félévét taposta éppen, mikor lejátszották nekik a *Változik a tested: A női lét* című videót, és tanácstalanul állt azon dolgok előtt, amiket nem említettek a filmben. Úgyis mint az irányíthatatlan sebességkitörések, vagy hogy összetöri a tárgyakat, amelyeket csak fel akar emelni, hogy magasugrás közben beveri a fejét a mennyezetbe, vagy az, hogy hirtelen meglátja az emberek ruháján a porszemet.

Miután azonban Anna nővér minden kérdésére csak egy „Ne butáskodj, gyermekem!”-mel válaszolt, Miranda úgy érezte, ezek a dolgok annyira maguktól értetődőek, hogy nem érezték szükségét megemlíteni a filmben. Csak akkor döbbsent rá, mennyire más adottságokkal rendelkezik, mikor megpróbálta Johnnie Voight vonzalmát elnyerni azzal, hogy figyelmeztette, ne lessen többet Cynthia Riley-ről, mert a tőle öt székkel odébb ülő lány ceruzájának sercegéséből ítélve mindig rosszul válaszol a kérdésekre. A fiú ahelyett, hogy térdre borult volna előtte, és kinyilatkozta volna, hogy Miranda az ő sportmelltartós, skót kockás szoknyájú istennője, dilinyósnak bélyegezte, majd leribancozta, végül pedig megpróbálta megverni.

Akkor tanulta meg egy életre, hogy mennyire veszélyes, ha felfedezik az adottságait, és ezáltal kiközösítik őt.

Erősebb is volt a korabeli fiúknál, akik egyáltalán nem tartották ezt menő vagy klassz dolognak. Az iskolában is osztották ezt a nézetet.

Mára már profi módon játszott a normálist, és mindig óvatos volt. Megtanult uralkodni az erején. Legalábbis azt hitte, hogy képes rá, egészen hét hónappal ezelőttig, amikor...

Miranda elhessegette az emlékeket, és visszaterelte figyelmét a repülőtéren lévő emberek felé. A munkájára koncentrált. Egy szőke, göndör hajú kislányt figyelt, aki az út mellett álldogáló apukája vállán ült, és egy a repülőtől feléjük tartó nőnek integetett, és ezt kiabálta:

- Anyuci, anyuci, úgy hiányoztál!

Elnézte a boldog családi ölelést, és úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. Az egyik előnye annak, ha valaki internátusba jár az, hogy nem hívnak meg más családok házába, és nem kell végignézni, hogy hogyan viselkednek reggelizés közben a normális családok.

Ráadásul azok, akiknek normális családjuk volt, nem a Chatsworth Akadémiára jártak.

„Elsőrangú internátusi élmények Dél-Kaliforniában!” Vagy, ahogy Miranda gondolta előszeretettel „Gyerekraktár”, ahol addig tárolták a

szülők (vagy az ő esetében gondviselők) a gyermekeiket, amíg valami oknál fogva szükségük nem volt rájuk.

Az egyeden lehetséges kivétel a szobatársa, Kenzi volt.

Ő és Kenzi Chin már négy éve, elsőéves koruk óta laktak együtt, több ideje, mint amennyit Miranda bárki mással együtt töltött. Kenzi egy tökéletes együtt-reggeliző családból jött, tökéletes bőre volt, tökéletes osztályzatai voltak, és úgy egyáltalán mindene tökéletes volt, amiért Miranda akár gyűlölhette is volna, ha Kenzi nem lett volna olyan kedves és hű barát. És egy egész icipicit hibbant.

Aznap délután, mikor a szobájukba lépett, Kenzit fejen állva találta, egy szál bugyiban, tetőtől talpig bekenve halványzöld, száradó sárral.

- Életem hátralévő részében pszichiáterhez kell járnom, hogy kiheverjem ezt a látványt! – mondta neki Miranda.

- Amúgy is elég sokáig kell majd pszichiáterhez járnod az elcseszett családot miatt! Én csak némi LTK anyaggal szolgállok neked. - Kenzi többet tudott Miranda családjának történetéről, mint bárki más a Chatsworthben, a legnagyobb része persze ennek is kitaláció volt. A szerencsétlensége azonban valódi.

Kenzi nagyon szerette a rövidítéseket, és folyamatosan újakat talált ki. Miközben az ágyra hajított táskája után dőlt, Miranda megkérdezte:

- Mi az az LTK?

– Legeslegelőkelőbb Társadalmi Kör - majd így folytatta: -Nem hiszem el, hogy nem jössz el a bálra! Mindig úgy képzeltem, hogy együtt megyünk!

– Nem hiszem, hogy Beth repesne az örömtől! Tudod, én lennék a felesleges harmadik! - Beth Kenzi csaja volt.

– Ne is emlegesd azt a... létformát! - játszotta el az iszonyodást. - A Beth és Kenzi Showt hivatalosan is törölték.

– És mégis mikor?

– Mennyi az idő?

– Három óra harminckettő.

– Két órája és hat perce.

– Ó, tehát a bálra visszaáll a rend!

– Hogyan!

Kenzi „törlései” egy héten egyszer ütötték fel fejüket, és sosem tartottak négy óránál tovább. Úgy gondolta, hogy a szakítás drámája és a kibékülés izgalma tart frissen egy kapcsolatot. És bármily beteges is volt, úgy tűnt, hogy működik, mert ő és Beth volt a legboldogabb pár, akit ismert. Még több tökéletesség!

– Ne próbálj meg témát váltani! Szerintem súlyos hibát követsz el, ha kihagyod a bált!

– Ja, az tuti! Sosem bocsátom meg magamnak!

– Komolyan gondoltam!

– Miért? Mi ebben a nagy szám? Nagy táncmulatság, hülye mottóval! Nagyon jól tudod, hogy két bal lábam van, és nem lenne szabad a többiek közelébe, a táncparketre engedni!

– A „Tisztelgés a Piros, Fehér és Kék előtt” egyáltalán nem hülye, hanem hazafias! Különben is, a Hustle-t elég jól táncolod!

- Szerintem Libby Geer nem értene veled egyet! Már ha persze a szája nem lenne még mindig összefércelve!

- Akárhogy is, a végzősbál nem csak egy tánc! Az átkelés rítusa, amikor hátrahagyjuk azt az énünket, akik voltunk, és belépünk a felnőttek mérhetetlenül nagy világába, ledobva magunkról fiatalságunk instabilitását azzal...

- ...hogyan berúgunk, és talán szerencsénk lesz! Bár ez azon is múlik, ki mit nevez szerencsének.

- Megbánod, ha nem jössz el! Tényleg nyomorultul akarsz felnőni, tele lemondással?

- Igen. Amúgy is dolgoznom kell.

-Na, helyben vagyunk! Már megint a munkáddal takarózol! Ki is vehetnél egy vasárnapot! Legalább mondd meg őszintén, hogy miért nem akarsz jönni!

Miranda, a csókos könyv kettes számú kifejezésével élve, ártatlan bocsizemeket meresztett Kenzire.

- Nem értem, mire gondolsz!

- Ne nézz úgy rám, mint az én kicsi pónim! Négy betűt mondok neked: W-I-L-L.

- Nekem is van számodra három betűm: N-E-M. Ó, van még négy: T-A-S-

Kenzi azonban, Mirandát figyelmen kívül hagyva, tovább folytatta. Ezt már szinte hivatásszerűen űzte.

- Való igaz, hogy Willt nagy eséllyel be kell majd oltatni, de minimum szűrővizsgálatnak kell alávetni azok után, hogy Ariellel járt, de képtelen vagyok elhinni, hogy ilyen könnyen feladod!

Will Javelin töltötte ki Miranda álmának 98 százalékát. Nagy erőfeszítéssel próbálta száműzni a fejéből, amióta megtudta, hogy azzal az Ariel Westtel megy a bálba, aki a „West-cukor-a-legjobb-cukor”-vagyon örököse: „A vidéki házaink után neveztem el az új melleimet, a te családodnak van vidéki háza, Miranda? Ó persze, el is felejtettem,

hogy te *fogadott gyerek* vagy!" Hogy kerülje a rossz karmát, csak ennyit mondott:

- Ariellel semmi gond!

-Ja, semmi, amit ne lehetne egy kis ördögűzéssel orvosolni, – Kenzi letérdelt a fejenállásából, majd a törülközőjéért nyúlt. – Legalább azt ígérd meg, hogy az after partira eljössz! Sean szüleinek a házában tartjuk, lent a parton. Ugye eljössz? Mind odamegyünk lógni egy kicsit, és megnézzük a napfelkeltét. Lesz egy kis időd, hogy az iskolán kívül beszélhess Will-lel. Különben is, mikor leszel hajlandó végre elárulni, hogy mi történt köztetek azon az estén? Mi ez a LASZ?

Miranda ezt már ismerte.

- Nincs Lakat A Számon! – mondta, majd felkapott egy köteg papírt az ágyak között lévő könyvespolcra, és összerendezte őket.

- Már megint ezt csinálod! Megint játszod a Háztartásbeli Helént, csak hogy ne kelljen beszélgetned!

- Talán! - Miranda a papírokba merült, amelyek újságkivágások másolatai voltak.

„Zsebtolvajt fogott egy ismeretlen jótevő, majd a kerítéshez kötözte egy jójóval” - hirdette a legfelső és legfrissebb lap. Majd egy másik pár hónappal korábbról: – *„Lenyugodtak a kedélyek: fegyveres rablás hiúsult meg, amikor a rabló elvesztette uralmát a fegyver felett. Szentanúk állítása szerint a Pez cukorkaadagoló, ami kiütötte a rabló kezéből a fegyvert, a semmiből került elő.”*

– És végül hét hónappal korábbról: - *„Az éjjel-nappali üzlet rablásából menekülő tetteseket állította meg a kidőlő villanypózna, két embert letartóztattak.”*

A gyomra kezdett összeszűkülni. Végül is csak ez a három került napvilágra a tucatból – biztatta magát. De ez nem igazán nyugtatta meg. Soha senki nem kapcsolhatja össze ezeket az eseményeket. Soha!

Az éjjel-nappali közért volt az első. Alkonyodott, köd szállt az óceán felől, a lámpák homályos glóriákként ragyogtak. Egy Santa Barbara-i mellékutcában hajtott végig, görkori derby edzésre igyekezett éppen, amikor meghallotta a fenyegetéseket Ron 3-as Számú Éjjel-Nappalijából és csak... cselekedett. Nem volt ura a tettének, olyan volt, mintha álmodna, a teste pontosan tudta, mit kell csinálnia, hogy merre mennek a rablók, és hogyan lehet megállítani őket. Úgy talált vissza hozzá, mint ahogy egy rég nem hallott kedves dallam. Csak neki fogalma sem volt róla, hogy honnan tért vissza.

A kisbolt kirablását követő három napot az ágyában töltötte, reszkető labdává gömbölyödve. Kenzinek azt mondta, hogy az influenza döntötte

le a lábáról, csakhogy ami valójában ledöntötte, az a rettegés volt. Megrémült az erőtől, amit nem bírt kordában tartani.

Megrémült, mert amíg használta, nagyon jó érzés volt. Olyan... helyénvaló. Mintha először érezte volna, hogy él.

Megrémült, mert pontosan tudta, mi történne, ha az emberek rájönnének. Hogy mi történne övele. És...

Vádlón lobogtatta a cikkeket Kenzi előtt.

- Ezek meg minek?

- Húha, Kiss Kiképző Örmester a körletben! – kiáltott Kenzi, majd tisztelgett. - Minden tisztelem az öné, asszonyom, de ahogy a seregben mondják, MISZR. Nem úszód meg annyival, hogy ijesztő hangon témát váltasz!

A MÍSZR a Magas ívben Szarok Rá kifejezést takarta. Miranda képtelen volt nem nevetni.

- Ha témát akarnék váltani, közlegény, akkor rámutatnék arra, hogy a bőröd minden sejtjéről pereg ez az ízé, pontosan arra a szőnyegre, amit három kontinensen át hajszolt anyád dekorátőre, csak azért, mert feltételezhetően egyszer Lucy Lawless nappalijában volt kiterítve. Komolyan tudni szeretném, mióta érdekelnek téged Santa Barbara utcai bűntényei. Kenzi a szőnyegről a padlóra lépett.

– Nem Santa Barbara utcai bűntényei, hanem azok meghiúsításai érdekelnek! A záró projektemhez kell újságírásból. Néhányan azt állítják, hogy misztikus erők működnek közre. Sőt, lehet, hogy maga Szent Barbara tért vissza!

– Nem lehet, hogy ezek pusztán véletlen egybeesések? A bűnözők néha egyszerűen elszúrják.

– Az emberek nem szeretik a véletleneket. Ahogy az sem véletlen, hogy megpróbálsz engem másik témáról beszéltetni, semmint hogy válaszolj a kérdésekre, hogy mi történt közted és Will között. Néha úgy tűnik, hogy ti ketten totálisan - és szerény véleményem szerint végre-valahára – összejöttetek, a következő pillanatban pedig már itt vagy megint a szobánkban. Totálisan elrontva ezzel az én – szerintem tökéletes – romantikus estémet!

– Már elmondtam! – nyögte Miranda. – Semmiség volt. Semmi sem történt!

Most, hogy a nap utolsó sugarai is eltűntek, Miranda a limónak dőlve azon elmélkedett, hogy a semmi enyhe kifejezés. Rosszabb volt, mint a semmi. Az a kifejezés Will arcán, ami a „van-valami-zöld-a-fogad-között és az „ó-hello-őrült-professzor" között, vagyis a horror és a... nos, a

horror között ingadozott, mikor összeszedte minden bátorságát és végre...

Ekkor ugrott be neki. Kenzi összes újságkivágása csütörtöki megjelenésű volt, ami a szerdai cselekedeteit taglalta.

- A szerda és szombat délutánok szabadok - hallotta Caleb hangját, amint elismételte szavait.

Ez rossz hír. Ez nagyon rossz hír. Ezentúl meg kell húznia magát.

A mögötte álló aranyszínű Lexus kombi elhúzott a járdaszegélytől, de Miranda még a légkondicionáló hangján keresztül is hallotta a pár veszekedését. A kormányon ülő nőt, aki a férje felé fordulva ordibált:

- *Ne hazudj! Tudom, hogy veled voltál!* – Majd pont akkor taposott a gázra, amikor a göndör, szőke kislány családja a zebrára lépett a kocsi előtt...

Senki sem volt biztos benne, hogy mi is történt ezek után.

Az egyik pillanatban az autó épp elindult a család felé, a másikban pedig megjelent egy homályos folt, és az egész család zavartan, de épségben állt a járdán.

Míg Miranda a távolodó arany kombit nézte, elöntötte az ilyenkor szokásosan terjedő adrenalin, ami mindig azután jelentkezett, hogy gondolkodás nélkül megmentette egy ember életét. Függséget okozott, akárcsak a drog.

És veszélyes is, akárcsak a drog, emlékeztette magát. Azt hiszem, keresned kéne egy értelmező szótárt. A „meghúzza magát” kifejezés nem éppen ezt jelenti – hallotta a fejében.

Pofa be! Csak egy kis kézrántás és lökés volt. Nem valami nagy taktikai manőver.

Nem lett volna szabad megtenned! Túl kockázatos! Nem vagy láthatatlan, ha nem tudnád!

Semmi gond! Nem láttak meg!

Kivételesen.

Miranda azon gondolkodott, vajon másnak is van-e rádióhang a fejében, amin folyamatosan a Nagy Szívás Show megy?

Amúgy mi a szándékod? Gondolod, hogy mindenkit meg tudsz menteni? Amikor még a saját... – felelt a hang. Fogd be!

- Tessék? - kérdezte egy kislányos hang, mire Miranda döbbenetesen vette észre, hogy hangosan beszélt, míg valaki mellette áll.

Körülbelül egyforma magasak voltak, de a lány fiatalabb volt nála, úgy tizennégy éves lehetett. Úgy öltözködött, mintha korai Madonna videókat tanulmányozott volna, hogy ne érhesse meglepetés, amikor a melltartó felett viselt hálószerű póló, az ujjatlan kesztyű, a tupírozott haj,

a feketével vastagon kihúzott szem, a gumi karkötő, a kockás szoknya, a neccharisnya és a bokacsizma esetleg újra divatba jön.

- Elnézést! - mondta Miranda. – Magamban beszéltem. - Nem épp az a megfontolt személyiség, ahogy az egy sofőrtői elvárható.

- Ó! - A lány Miranda felé nyújtotta a CUMEAN jelzésű táblát. - Ez a tiéd. Es ez is – mondta, majd átnyújtott neki egy kis szögletes dobozt. Miranda átvette a táblát, de fejét csóválta a doboz felé.

- Ez nem az enyém.

- Másé nem lehet. Ahogy én sem. Úgy értem, én vagyok Sibby Cumean - mutatott a feliratra.

Miranda zsebre vágta a dobozt, hogy ki tudja nyitni a hátsó ajtót a lánynak, míg azon töprengett, hogy milyen szülő engedi a tizennégy éves gyereket egy tök ismeretlen által felvenni este nyolc órakor.

- Ülhetek előre?

- Az ügyfelek jobb szeretik hátul – mondta Miranda hivatalos hangon.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy te szereted jobban, ha az utasok hátul ülnek. De mi van, ha én elöl akarok utazni? Az ügyfelek nem tehetik azt, amit szeretnének?

Az 5L Luxus Transport az alapító, Tony Bosun öt alapelve után kapta a nevét. Ezek pedig a következők: Légy pontos! Légy udvarias! Légy előzékeny! Légy diszkrét! Legyél biztos benne, hogy fizetnek! Mirandának gyanús volt, hogy ezeket egyik késő esti piálás közben találta ki, de követte a szabályokat, és elég biztos volt benne, hogy a jelen beszélgetés a *Légy előzékeny!* kategóriába tartozik. Az első ajtóhoz lépett, hogy kinyissa.

A lány megrázta a fejét.

- Nem fontos! Maradok hátul.

Miranda felragasztott magának egy mosolyt. Milyen frankó kis nap! A VIP utasa egy tinidémon, az álompasija mással megy a bálba, rástartolt egy zsarura, aki nem csupán észrevette ezt, de még viccelődött is róla a barátnőjének! Fantasztikus!

Legalább ennél nem lehet már rosszabb, gondolta magában.

Most aztán megcsináltad! - így a kommentár.

Kuss legyen!

NEGYESIK FEJEZET

Amint elhagyták a repülőteret, Sibby Cumean elkezdett beszélni.

- Mióta furikázod az embereket? - kérdezte Mirandától.

- Egy éve.
- Itt nőttél fel?
- Nem.
- Vannak fiútestvéreid?
- Nincsenek.
- És lányok?
- N-nincsenek.
- Szeretsz vezetni?
- Igen.
- Muszáj ezt az uncsi hacukát hordanod?
- Muszáj.
- Hány éves vagy?
- Húsz.
- Nem hiszem.
- Akkor tizenennyolc.
- Szexeltél már?

Miranda megköszöri a torkát.

- Nem hiszem, hogy ez a kérdés helyénvaló lenne!

Ez úgy hangzott, mint ha Dr. Trope, az igazgatóhelyettes mondta volna. Akkor beszélt így, ha nem fogadott el semmilyen kifogást arra, hogy miért érkezett késve az iskolába.

A szabályokat okkal alkották - csengett a fülében az igazgatóhelyettes hangja azokkal pedig nem lehet viccelni. Ha már a késésnél tartunk nem kellene eldöntenie, mit is akar csinálni a következő évben? Vagy inkább felelőtlenül eljártssa az esélyét a főiskolákon, ahol számítanak rá, és rossz színben tünteti fel a Chatswortht, nem beszélve saját magáról? Fogalma sem volt róla, mi ütött belé mostanában. Hova tűnt az a Miranda Kiss, aki orvos akart lenni, és meg akarta váltani a világot? Mi lett azzal a Mirandával, akire az iskola és saját maga is büszke lehetett? Most pedig kis híján kirúgják?

Tényleg ezt akarja, ifjú hölgy?

Kívülről fújta ezt a lemezt, hiszen november óta legalább heti egyszer végig kellett hallgatnia.

- Tehát még szűz vagy – jelentette ki Sibby, mintha régi gyanúja igazolódott volna be.
- Ez nem...
- Legalább van barátod?
- Nem monda...
- Csajod?
- Nincs.

- Vannak egyáltalán barátaid? Nem vagy valami jó társalkodó partner. Miranda kezdte kapizsgálni, miért nem a lány rokonai jöttek érte.

- Sok barátom van.

- Persze. Hiszek neked. Mit csinálsz kikapcsolódásképpen?

- Kérdésekre válaszolok.

- Kérlek, ne erőltess a viccelődést! – hajolt Sibby előre. – Sosem gondoltál még arra, hogy kihúzd a szemed? Szerintem az eredményezne némi javulást.

Légy udvarias!

- Kösz!

- Előrébb gurulnál egy kicsit?

- Ohm. Piros a lámpa.

- Csak egy picit. Az oldaltükörbe nézve Miranda azt látta, hogy Sibby letekeri az

ablakát és kihajol, hogy átszóljon a melléjük álló kocsiba.

- Hova mentek, fiúk? A srácok válaszoltak.

- Egy kis holdfényes szörfözésre. Akarsz jönni, istennőm?

- Nem vagyok istennő. Úgy nézek ki?

- Nem is tudom. Talán, ha levennéd a pólódat.

- Talán, ha megcsókolnál!

Miranda lenyomta az ablakemelő gombot.

- Mit művelsz? - méltatlankodott Sibby. – Majdnem eltörted a kezemet!

- Kösd be magad, légy szíves!

- Kösd be magad, légy szíves! – utánozta Sibby, miközben visszahuppant az ülésre. – Istenkéim, én csak barátkozni próbáltam!

- Amíg az úti célhoz nem érünk, nincs több barátkozás!

- Hallottad magad mostanában? Úgy beszélsz, mint aki nyolcvanéves, nem pedig tizenhét.

Haragosan nézett Mirandára a tükörben.

- Azt hittem, sofőr vagy, nem börtönőr.

- Az a dolgom, hogy épségben és időben oda juss, ahova kell. Egyébként ezt nyomtatott formában is megtalálod az ülésen lévő zsebben elhelyezett kártyán.

- Mióta veszélyes megcsókolni egy srácot?

- Régóta. Mi van, ha gombás fertőzés van a szájukban? És ha halálcsókjuk van?

- A halálcsók nem létezik!

- Biztos vagy benne?

- Csak féltékeny vagy, mert én tudom, hogy kell szórakozni, te pedig nem. Szüzike.

Miranda némán forgatta a szemét. A mögöttük haladó autókból hallatszó telefonbeszélgetéseket figyelte. Egy nő azt mondta valakinek, hogy a kertész már úton van, egy férfi pedig misztikus hangon közölte: „Egy különös idegent látok érted jönni, nem vagyok benne biztos, hogy nő vagy férfi az illető.” Egy másik férfi pedig épp azt ecsetelte, hogy mennyire ki akarja vetetni azt a szukát a végrendeletéből, még ha az édesanyja kedvenc kutyája is...

Sibby kiabálása zavarta meg.

- Inn-Out Burger! Meg kell állnunk! *Légy előzékeny!*

Miranda engedte, hogy a lány maga rendeljen a drive-inben, de rögtön meg is bánta, amikor odaszólt a rendelést felvevő srácnak:

- Kapok kedvezményt, ha megcsókollak?

- Oké, most komolyan! Téged istállóban neveltek? Miért akarsz megcsókolni az összes vadidegen pasit? – kérdezte Miranda.

- Ahonnan én jövök, nincs túl sok fiú. Nem számít, hogy ismerem-e őket. A csókolózás klassz! Négy fiút csókoltam meg a repülön. Remélem, hogy ez a szám a nap végére huszonötre emelkedik!

Adott egyet-egyet a drive-inben dolgozó srácoknak, mikor megkapta a hamburgerét.

- Minden hamburger ennyire finom? - kérdezte, mikor visszatértek az útra. Miranda ránézett a visszapillantóban.

- Még sosem ettél hamburgert? Hol élsz te?

-A hegyekben - felelte Sibby gyorsan, Miranda pedig meghallotta, hogy kissé felgyorsult a szívverése. Feltételezte, hogy a lány nincs hozzászokva, hogy hazudjon. Na jó, ez a „nincs hozzászokva” azért eléggé valószínűtlen valakitől, aki heveny csókörületben szenved, mint ez a lány is. A szülei valószínűleg nem engedték...

„Jaj, Miranda, ez nem tartozik rád!” - Emlékeztette saját magát. – »Légy diszkrét!”

Útközben Sibby még négy fiúból próbált meg csókot kicsikarni. Egy mérföldnyire voltak még a célponttól, Miranda pedig úgy érezte, ennek az útnak nem lehet elég hamar vége. Sibby felsikkantott.

– Istenkéim, egy fátkos! A fátkot mindig is ki akartam próbálni! Megállhatunk? Légyszílegyszílegyszílegyszílegyszíli!

Már majd' egyórás késésben voltak, de képtelen volt megtagadni tőle a fátkot. Még olyantól sem, aki azt mondja, *istenkéim*. Amikor félreállt, egy csapat srácot pillantott meg az egyik benti asztalnál üldögélni. Úgy gondolta, hogy ha negyven percen belül akar kijutni az üzletből, nem kockáztathatja meg, hogy Sibby a közelükbe menjen.

– Bemegyek és hozok fátkot. Itt maradsz! Sibby is kiszúrta a fiúkat.

- Szó sem lehet róla! Bemegyek!
- Vagy te maradsz itt a seggeden, vagy a fánk marad az üzletben, Csókbandita!
- Nem hinném, hogy szép dolog így beszélni az ügyfelekkel!
- Bátran tegyél panaszt, amíg odabent vagyok. Használhatod a mobilomat. Megegyeztünk?
- Rendben! De legalább az ablakot húzd le! - Miranda hezitált.
- Figyelj, nagyfi, ígérem, hogy a seggem a kocsiban marad, csak nem akarok megfulladni. Istenkéim!

Mire Miranda kijött, Sibby vadul smárolt egy szőke fiúval. Az ablakkeretbe szorulva. A felsőteste és a lába odakint volt, a hátsója viszont belül.

- Elnézést! - ütögette meg Miranda a fiú vállát. A fiú párás tekintettel fordult meg, és végigmérte őt.

- Hello, álomlány! Te is akarsz egy csókot? Egy olyan szájjal, mint a tiéd, igazán spéci dolgokat tudnék művelni! És még egy dollárt sem kéne fizetned érte.

- Kösz, de nem - majd Sibby felé fordult. – Azt hittem megállapodtunk abban, hogy...

- ...a seggem a kocsiban marad. Ha vennéd a fáradságot és megnéznéd, akkor láthatnád, hogy ott is van.

Miranda elfordult, hogy Sibby ne láthassa, amint szép csendben összeomlik.

Átadta Sibbynek a fánkokat, és becsúszott a vezetőülésre. Sibby visszamászott az ablakból. Miranda elkapta a tekintetét a visszapillantó tükörben.

- Fizetsz a fiúknak, hogy megcsókoljanak?

- Es akkor mi van? - meresztette rá a szemét Sibby. – Nem mindenkit csókolnak meg ingyen! – Újabb szemmeresztés. – Alig van cicid. Az én cicim nagyobb. Nem értem!

Sibby elhallgatott. Még a fánkját sem ette meg. Időről időre drámaian felsóhajtott.

Miranda kezdte megsajnálni. Lehet, hogy tényleg nagymamaként viselkedett. Ránézett a mellette lévő ülésen heverő *Hogyan szerezd meg és csókold a fiúdat* című könyvre.

Lehet, hogy csak féltékeny vagy rá, mert négy évvel fiatalabb nálad, és máris több fiút csókolt meg egyetlen nap alatt, mint ahány randid lesz egész életedben, még ha megcsináltatod a cickód és elélsz kétmilliárd évig is.

Kussolj!

Kedvesnek kéne lennie, és beszélgetést kezdeményeznie.

- Hány smacinál tartasz? Sibby pillantását az ölen pihentette.
- Tíz. - Majd felpillantva hozzátette. – De csak hatért fizettem. Egyiküknek pedig csak negyed dollárt adtam.

- Szép munka!

Mi randa látta, hogy Sibby kételkedően pillant rá, mintha azt gondolná, hogy kinevetik, majd megértette, hogy nem, és falatozni kezdett a fánkból. Egy idő után azt mondta:

- Kérdezhetek valamit?

- Hogyhogy most *engedélyt* kérsz rá?

- Komolyan! Kérlek, hogy ne erőltess a viccelődést, mert fáj!

- Kösz a tippet! Kérdezni is akartál valamit, vagy csak...

- Miért nem akartad azt a fiút megcsókolni? Azt, aki álomlánynak nevezett.

- Mert nem az esetem.

- Mi az eseted?

Miranda Reynolds rendőrré gondolt: kék szem, gödröcskés áll és bozontos szőke haj, na és a hajnali szörfözés. Egy olyan srácrá gondolt, aki mindig napszemüveget visel, és félig lehunyt szemmel néz az emberre. Aki túl menő ahhoz, hogy egy félmosolynál többet adjon. Majd maga elé képzelte Will sötét, juharszirup színű bőrét, rövid, göndör haját, széles, kislányos mosolyát. Látta maga előtt félmeztelenül a többi lacrosse-játékoskal edzés után. Amikor beszél, megfeszül a hasizma... A bőre csillog a napfényben... Felidézte a gyöngyöző nevetést, amitől úgy érezte magát, mint a belga palacsintán olvadozó vaj.

Persze azért nem mászik fel rendszeresen a tengerbiológia labor tetejére, hogy mindezt láthassa. (Csak hetente.)

- Nem is tudom, ez inkább érzélem, mint ízlés kérdése - mondta végül Miranda.

- Hány fiút csókoltál meg? Százat?

- Dehogyan!

- Kétszázat?

Miranda érezte, hogy elpirul, és remélte, hogy Sibby nem veszi észre.

- Találgass csak!

Egy órával és tizenöt perccel a megadott idő után érkeztek a megadott címre. Ez volt az első alkalom, hogy késve tett ki egy ügyfelet. Mikor Miranda kinyitotta neki az ajtót, Sibby megkérdezte:

- Tényleg másmilyen, ha olyan fiút csókolsz meg, aki tetszik, mint bármelyik másikat?

- Ez bonyolult. - Miranda meglepődött, mennyire megkönnyebbült, hogy nem kell jobban belemerülni a témába, és beismernie, hogy valójában fogalma sincs róla.

Míg Sibbyt az ajtóhoz kísérte, arra gondolt, hogy a ház inkább hasonlít a tanúvédelmi programban résztvevők lakóhelyére, mint egy otthonra. A szótárban található *nehezen körülírható* szócikk megtestesülése volt. Az egyik szomszéd gyepén Hófehérke és a hét törpe díszelgett a jászolban pihenő Jézuska körül. A másik szomszéd kertjében rózsaszín-narancs színű hinta állt. A legszembeötlőbb vonás a vastag függöny, amelyen lehetetlen volt átlátni, és a két méter magas, erős fakerítés volt, ami elzárta a hátsó kertbe vezető utat. Az utca tele volt hangokkal – kerti grillsütők sercegésével, beszédhangokkal, valaki spanyolul nézte a *Szépség és a Szörnyeteget* ez a ház azonban csendes volt, mintha hangszigetelték volna. Miranda felfigyelt egy halk zümmögésre - talán légkondicionáló. Az utcai villanypóznára pillantva látta, hogy sem az áram, sem a telefon nincs bevezetve a házba. Miranda rájött, hogy egy áramfejlesztő hangját hallja. Bárki lakott is itt, nem volt rákötve a hálózatra. Mindent összevetve a hely igen meghitt volt, már ha a meghitt egyenlő a hátborzongatóval és a szektással. És a nő, aki kinyitotta a bejárati ajtót!

Pont ilyenre számít olyantól valaki, aki hátborzongató és szektatag – gondolta Miranda. Őszülő haját laza kontyba fogta össze, hosszú szoknyát és kinyúlt melegítőfelsőt viselt. Harminc és hatvan között bármilyen idős lehetett, a korát nehéz lett volna megállapítani. Hatalmas, nem túl előnyös, szögletes, bifokális szemüveget viselt, amely a szemét és arca felső felét felnagyította. Totál értelmetlannak látszott, akár egy általános iskolai tanítónő, aki idős rokona ápolásának szenteli az életét, s egyetlen bűne, hogy titokban Mr. Rochesterről ábrándozik a Jane Eyre-ből.

Valami ilyesmi. Legalábbis úgy nézett ki. De volt egy kis bibi. Volt valami, ami nem igazán passzolt, egy kis apróság, ami nem illett oda.

Annyira. Nem. Rád. Tartozik.

Miranda búcsút intett, elvette az 1,00 \$ borravalót: – Mert nagyon elkésett, drágám... - Majd elhajtott. Már fél háztömbnyire járt, mikor beletaposott a fékbe, és visszatépett a házhoz.

ÖTÖDIK FEJEZET

Mégis mit képzelsz, mit csinálsz? - kérdezte saját magát. A hét törpés-jézuskás szomszéd kertjében álló fán kuksolt, és figyelte a házat, ahol Sibbyt hagyta.

Már alig várom, hogy magyarázkodj a zsaruknak! – „Igen, biztos úr, tisztában voltam vele, hogy birtokháborítást követek el, de az a nő annyira gyanús volt a műszempillája miatt!”

Abban a hátborzongató szektás kosztümjében. Egyszerűen nem stimmelt. Ráadásul egy piercing nyomát látta az orrcimpáján. És francia manikűrje volt. *Lehet, hogy csak tágpórusú a bőre! És szereti az elavult manikürt!* Nem az volt, aminek mutatta magát.

Ez most egy bajbajutottnak való segítségnyújtásról szól, vagy csak arról, hogy ellóghass a bárról, és megúszd a látványt, amint Will befúrja fejét Ariel dús, puha...

Befejezhetnéd a Nagy Szívátás Show-t!

...hajába.

De vicces vagy!

De beszari vagy!

A hátsó kertben két fickó üldögélt, egymással szemben, egy piknikasztal mellett. Közöttük egy könyv hevert. Mindketten pólót, khakiszínű nadrágot és Teva szandált viseltek. Az egyikük vastag, fekete keretes szemüveget hordott, a másiknak durva szakálla volt. Úgy néztek ki, mint két pancser főiskolás, akik épp *Dungeons and Dragonst* játszanak. Úgy is hangzott, mikor a szemüveges megszólalt:

- Ez nem így működik! A szabálykönyv azt írja, hogy a saját érdekében nem teheti, csak másoknak! Ez olyan, mint a dzsinneknél a kívánság, nem teljesíthetik a sajátjukat.

A különbség persze, hogy automata fegyver hevert mellettük az asztalon, Miranda pedig céltáblákat látott a kerítésen.

És akkor mi van? Felfegyverkezettpancserek. Lehet, hogy pont Sibbyre vigyáznak. Menj haza! Sibbynek nincs szüksége rád. Kutya baja.

De ha tényleg kutya baja, akkor miért nincs idekint, és próbálja lesmárolni a két fiút?

Miranda feszülten figyelt, hátha kihallatszik valami a házból, de az kétségtelenül hangszigetelt volt. Egy pár lépett ki a tolóajtón a teraszra, távol a pancserektől: egy cigarettázó nő rövid, intenzív slukkokat szívva, és egy férfi. Miranda majd leesett a fáról, mikor felismerte a szektás nőt, aki most a szemüveg, a szoknya és a melegítőfölső nélkül, leeresztett hajjal jelent meg. *Ami nem jelent semmit.* A nő ezt suttogta:

- Még szükségünk van a lányra, hogy elárulja az útirányt, Byron.

- El fogja mondani.

- Eddig még nem tette.
- Mondtam, hogy ha én nem tudom szóra bírni, a Kertésznek majd sikerül- Nagyon jó ebben.
Aztán megint a nő:
- Nem tetszik, hogy hozott magával valakit. Ez nem volt része a tervnek.
Ha valamit megsejt...
A Byron nevű férfi közbevágott:
- Dobd el a cigit, és csitulj el! Társaságunk van - mutatott rá a pancserekre, akik feléjük bandukoltak.
A nő eltaposta a csikket, és arrébb rúgta.
-Jól van a Lány? - kérdezte izgatottan a szakállas pancser, mint ha az „L” betűt naggyal kéne írni.
- Igen - biztosította a férfi. - Éppen kipiheni a megpróbáltatásokat.
Nem lehet, hogy Sibbyről beszélnek! Megpróbáltatás? Lehetetlen.
- Mondott valamit? – kérdezte Szemüveges Pancser. A férfi válaszolt:
- Csak kifejezte a háláját, hogy itt lehet. Miranda majdnem felhorkantott.
Szakállas Pancser reagált:
- Láthatjuk?
- Majd az Átalakuláskor.
A pancserek üdvözült arckifejezéssel vándoroltak odébb, Miranda pedig úgy döntött, ez a legfurább dolog, amit életében látott.
De bebizonyosodott, hogy Sibby nincs veszélyben. Ezek az emberek egyértelműen imádták őt. Ami azt eredményezi, hogy ideje...
- Egyébként, miért hívják Kertésznek? - kérdezte a műszem-pillás nő a férfit.
- Azt hiszem, azért, mert ügyesen gyomlál ki dolgokat.
- Dolgokat?
- Fogak, körmök, ízületek. így veszi rá az embereket, hogy beszéljenek.
... kihozni onnan Sibbyt. Miranda a fáról a *szomszéd* udvarára huppant, ahol egy automata géppisztoly csövével találta szemben magát.

HATODIK FEJEZET

– Emeld fel! - mondta Szemüveges Pancser. – Ugy értem, a mancsodat.
Miranda tette, amire utasították, mert annyira reszketett a fiú keze, hogy attól félt, hogy a végén még véletlenül lelövi.
– Ki vagy? Mit keresel itt? – követelte a választ, kezéhez hasonló remegő hangon.

– Csak egy pillantást akarok vetni Órá. – Miranda remélte, hogy meggyőző, amit mond.

A fiú összevonta szemöldökét.

– Honnan tudod, hogy itt van?

– A Kertész árulta el, de nem tudtam, hogy hol tartják őt, így aztán felmásztam a fára, hogy körülnézzek.

– Melyik csoporthoz tartozol?

Tudtam, hogy sírás lesz a vége! És most mi lesz, okostojás? Miranda felvonta a jobb szemöldökét, és visszakérdezett:

– Te melyik csoporthoz tartozol? – toldotta meg. – Csak emlékeznék egy ilyen srácre, ha láttam volna azelőtt.

Működött! Láta, hogy a fiú hatalmasat nyel, ádámcsutkája fel-le szökkent. Soha többé nem kételkedik a *Hogyan szerezd meg és csókold a fiúdatban!* Szemüveges így válaszolt:

– Én is emlékeznék rád!

A fiúra villantott a készletből egy zsáknyi megnyerő mosolyt, amelyre újabb heves ádámcsutka-liftezészt kapott válaszul.

- Lelősz, ha kezet nyújtok? – kérdezte Miranda.

A fiú felkuncogott, majd leeresztette a fegyvert.

- Nem. - Még mindig vihogott. Kezet nyújtott: - Craig vagyok.

- Szia Craig, én Miranda vagyok - mondta és kezet fogott vele. Aztán megpenderítette, és egyetlen, hangtalan mozdulattal leütötte.

Aztán rámeredt a kezére. Még soha nem csinált ilyet azelőtt. Nagyon baró!

Ha már mindenáron kockára óhajtasz tenni mindent, és idióta móájára akarsz viselkedni, akkor akár el is végezhetnéd azt, amiért idejöttél. Tudod, ahelyett, hogy bámulod a pasit, akit leütöttél! Odahajolt hozzá, és a fülébe súgta:

-Sajnálom! Vegyél be három aszpirint, amikor magadhoz térsz, attól jobban fogod érezni magad.

Megfordult, és a ház sarkához sétált. Nyitva lehetett egy ablak, mert hangokat hallott, a férfi, aki az előbb kint volt, így szólt:

- Kényelmesen ülsz?

- Nem. Nem tetszik ez a kanapé - így Sibby. - Nem hiszem el, hogy ez a ház legszebb szobája! Olyan ez a hely, mintha egy nagy lakna itt.

Hah!

Sibby hangját követve Miranda az egyik utcára néző ablak előtt találta magát, ahol a sötétkék függönyszárnyak között beleshetett a nappaliba. Egy keskeny kanapét, egy széket és egy dohányzóasztalt látott. Sibby a székben ült, oldalt fordulva Mirandának, egy tál Oreó keksszel az ölében. Úgy tűnt, hogy jól van.

A férfi Sibbyre mosolyogva letelepedett a kanapéra, majd megszólalt.

- Nos, hova is kéne vinnünk téged? Sibby elvette a legfelső kekszet a tányérról, és elrágcsálta.

- Majd később elmondom.

A férfi tovább mosolygott.

- Tudnom kell, hogy megtervezzem az útvonalat. Nem lehetünk elég óvatosak!

- Ó, istenkéim, csak órák múlva indulunk! Tévét akarok nézni! Miranda hallotta, ahogy a férfi szívverése felgyorsul, a keze pedig megfeszül, de könnyed hangon beszélt hozzá:

- Természetesen! – Majd hozzátette: – Amint elmondod, hova vigyünk! Sibby összeráncolta a homlokát.

- Süket vagy, vagy mi? Megmondtam, hogy később!

- Jobban jársz, ha elmondod! Máskülönben attól félek, kénytelen leszek mást is bevonni. Valakit, aki sokkal... erélyesebb.

- Rendben, de amíg várunk, nem nézhetném a tévét? Kérem, mondja, hogy van kábeltévénk! Istenkéim, ha nincs *MTV-jük*, nagyon pipa leszek!

A férfi olyan arckifejezéssel állt fel, mint aki azon nyomban összetör valamit, majd hirtelen az ajtó felé fordult. Miranda lépéseket hallott a folyosó felől. Egy ismerős cha-cha szívdobbanást. Két pillanattal később Caleb Reynolds rendőr viharzott be a szobába.

Látod? Sibby nincs veszélyben! Itt a rendőrség. Tűnés!

Reynolds rendőr odaszólt a férfinak.

- Mi tart ilyen sokáig?

- Nem beszél.

- Biztos vagyok benne, hogy meggondolja magát! – Felgyorsult a szívverése.

Sibby rábámult.

- Ki maga?

Caleb válaszolt.

- Én vagyok a Kertész.

Ez egyáltalán nem jelent jót, döntötte el Miranda.

- Nem vagyok elragadtatva a gyeptől odakint – felelte Sibby.

- Én nem olyan kertész vagyok! Ez egy becenév. Azért hívnak így, mert...

- Ez engem totál hidegen hagy! Nézd, Parkőr, nem tudom, mit tervezel ...

- Kertész! - igazította ki amaz, elvörösödve.

- ...de ha azt akarod megtudni, hogy hol vesz fel a Tengerentúli, akkor életben kell hagynod, nem igaz? Halállal hiába is fenyegetsz.

- Halállal valóban hiába. De fájdalommal... – Majd odaszólt a férfinak.
– Hozd be a szerszámaimat, Byron!
Amikor a férfi elhagyta a szobát, Sibby megszólalt.
- Semmit sem fogok elárulni!
Reynolds rendőr megkerülte a széket, és háttal az ablaknak a lány fölé hajolt.
- Ide hallgass... – mondta. A szívverése hirtelen lelassult. Miranda nem hagyta, hogy befejezze, lábbal előre átrobbant az üvegen, majd még mielőtt a rendőr megfordulhatott volna, egy oldalrúgással nyakon találta, az pedig eszméletlenül esett össze. Lehajolt és a fülébe súgta:
- Sajnálom! – Úgy döntött, büntetésképp nem szól az aszpirinről, megragadta Sibby grabancát. A kocsihoz futott vele, és a gázra taposott.

HETEDIK FEJEZET

- Észre sem vett! - mondta Sibby. - Sohasem tudja meg, hogy ki ütötte le!
- Ez volt a terv. - Egy elhagyatott vasúti karbantartó épület mellett parkoltak. Egy régi sínen álltak, amelyet nem lehetett látni az utcáról. Miranda két hónapja kezdett el ide kijárni, hogy kihajtsa magából az újonnan jött, tébolyult energiákat, és kipróbálja azokat a dolgokat, amiket máshol nem lehet. A görkori derby nagyszerű lehetőséget adott, hogy kihasználja a képességeit, a gyorsaságát, de nem verekedhetett. És fegyvert sem használhatott.
Az épület oldalán kivehetőek voltak legutóbbi számszerű gyakorlatának nyomai, és ott volt még a földön a síndarab is, amelyre akkor kötött csomót, amikor Will visszautasította. Senkit nem látott még erre járni, így biztosra vette, hogy ő és Sibby láthatatlanok lesznek, amíg itt parkolnak.
- Hol tanultad meg így leütni az embereket? - kérdezte Sibby, a hátsó ülésről előremászva. – Megtanítasz?
- Nem.
- Miért nem? Csak egyetlen mozdulatot!
- Esélytelen.
- Miért mondtad, hogy sajnálok, miután megütötted? Miranda odafordult hozzá.
- Most én kérdezek! Ki akar megölni és miért?
- Istenkéim! Nem tudom! Egy csomó ember jöhet szóba. Ez nem az, amire gondolsz!

- Akkor mi a helyzet?
- Bonyolult. De ha akad egy hely, ahol ellehetünk hajnali négyig, utána már lesz hova mennem.
- Az még hat óra!
- Az legalább még tíz csók!
- Hát persze! Mégis mi mást csinálhatnál, mint hogy annyi vadidegennel nyelvtangózz, amennyivel csak lehetséges, miközben megpróbálnak megölni?!
- Nem akartak megölni, hanem el akartak rabolni. Az teljesen más. Ugyan már! Szórakozni akarok! Fiúkkal!
- De nem fogsz.
- Nézd, csak azért, mert alapító tagja vagy a Le a Bulizással Rt.-nek, még nem jelenti azt, hogy én is be akarok lépni!
- Nem vagyok alapító tagja a Le a Bulizással Rt.-nek! Szeretek szórakozni! De...
- Ünneprontó!
- .. a gondolat, hogy összevissza kószáljunk, míg téged „egy csomó ember” próbál elrabolni, valahogy nem tűnik jó mókának. Viszont jó módja annak, hogy „A világ leghülyébb terve” címszó alatt bekerülj a *Guinness Rekordok Könyvébe*. Ráadásul ártatlan áldozatok is belekeveredhetnek, mikor az „egy csomó ember” rád talál.
- *Ha!* És nem *mikor!* Őket nem érdekli más, csak én! Miranda a szemét forgatva megfordult.
- Ezért hívják őket ártatlan áldozatoknak. Mert melletted állnak, és ártatlanok, de véletlenül megsérülnek.
- Akkor elég nyilvánvaló, hogy el kell tűnnöd a közelemből. Most komolyan, nincs örömtelibb dolog számomra az életben, mint hogy hat órán át itt parkoljak egy hajléktalan fürdőszobájában, a te társaságodban. De azt hiszem, mindkettőnknek biztonságosabb lenne, ha másfelé próbálnék szerencsét. Mint az a fagyizó például, ami mellett idefelé elhaladtunk. Láttad a pult mögött álló srác száját? Igéző volt. Tegyé ki ott, majd elleszek valahogy.
- Baromira nem mész sehova!
- Igazán? Hallod ezt a hangot? Ez én vagyok, ahogy a kilincs felé nyúlok.
- Igazán? Hallod ezt a hangot? Ez én vagyok, ahogy bekapcsolom a gyerekszárat.
- A visszapillantóban Miranda szikrázni látta Sibby szemét.
- Olyan gonosz vagy! – mondta Sibby. – Valami szörnyű történhetett veled, hogy ennyire gonosz lettél!
- Nem vagyok gonosz! Csak megpróbálok vigyázni rád!

– Biztos vagy benne, hogy rólam van szó? Nem inkább valami csontváz a szekrényedben? Mint mikor...

Miranda bekapcsolta a rádiót.

– Kapcsold ki! Épp beszéltem, és én vagyok az ügyfél!

– Már nem! - Sibby ordított.

– Mi történt a nővéreddel?

– Fogalmam sincs, miről hadoválsz! – ordította vissza Miranda.

- Ez hazugság! Miranda nem válaszolt.

- Korábban megkérdeztem, hogy van-e lánytestvéred, és könnybe lábadt a szemed – ordította Sibby a fülébe. – Miért nem mondd el?

Miranda kikapcsolta a rádiót.

- Csak három jó okot mondj, hogy miért kéne elmondanom!

- Lehet, hogy jobban érzed magad tőle. Lenne miről beszélgetni, amíg itt ücsörgünk. És ha nem mondd el, akkor találgatni fogok.

Miranda visszafordult, és az órájára nézett, majd kibámult az ablakon.

- Parancsolj!

- Addig buzeráltad, amíg le nem lépett? Annyira untattad, hogy lelépett? Vagy elkergetted a seprűnyéllel, amit a seggedben hordasz?

- Ó kérlek, ne légy már ekkora tekintettel az érzéseimre! Gyerünk, csak rajta! Mondd el, hogy mit is gondolsz igazán!

- Ez gonoszság volt. Ne haragudj! Miranda nem felelt semmit.

- Nincs is seprűnyél a seggedben. Akkor nem tudnál vezetni, nem igaz? Ha-ha!

Csend.

- Úgy értem, te kezdted. Azzal a gyerekzárás dologgal. Nem vagyok gyerek! Tizennégy éves vagyok!

Még nagyobb csend.

- Mondtam, hogy sajnálom! - Sibby hátravetette magát és felsóhajtott. - Rendben. Ahogy akarod!

Csend. Amíg aztán, bármiféle megmagyarázható ok nélkül, Miranda megszólalt.

- Meghaltak.

Sibby felült, gyorsan az első ülés felé hajolva.

- Kik? A nővéreid?

- Mindenki. Az egész családom.

- Valami olyan miatt, amit tettél?

- Igen. És valami olyan miatt, amit nem tettem meg. Azt hiszem.

- Öhm, Morcos Nagyi! Ennek nincs értelme! Hogy tehet olyat valaki, amit nem... várjunk csak! Gondolod? Nem is tudod, mi történt?

- Nem igazán emlékszem az életemnek arra a szakaszára.

- Úgy érted, arra a napra?

- Nem. Arra az évre. És az utána következőre. Ajig emlékszem valamire tízéves koromtól egészen tizenkét éves koromig. És vannak más fekete lyukak is,

- Úgy érted, hogy ez a dolog túl fájdalmas, hogy emlékezz rá?

- Nem, hanem egyszerűen... eltűnt. Csak benyomások maradtak. És a rossz álmok. Nagyon-nagyon rémes álmok.

- Mint például?

- Mint, amikor úgy érzem, hogy nem vagyok ott, ahol lennem kéne, hogy történt valami, és cserbenhagytam mindenkit... – elhallgatott és legyintett.

- Várj csak! Úgy gondolod, hogy képes lettél volna közbelépni, bármi is történt velük? Egymagad? Amikor négy évvel voltál nálam fiatalabb?

Miranda toroka összeszorult. Senkinek sem mesélt még ennyit a valódi életéről, soha nem beszélt róla, még Kenzinek sem. Soha. Nagyot nyelt.

- Megpróbálhattam volna! Ott lehettem volna, és megpróbálhattam volna!

- Istenkéim, ez aztán egy jó kis önsajnálát-party! Ásítanom kell! Ébressz fel, ha végeztél!

Miranda tátott szájjal nézett rá a visszapillantó tükörben.

- Megmondtam, hogy nem akarok beszélni erről, de te csak tovább faggattál, most pedig hirtelen te vagy Mondjadcsak-ügyseérdekel City polgármestere!? – Nyelt egy nagyot. – Te kis...

- Még csak nem is tudod, mi történt! Hogy érezheted magad ennyire rosszul miatta? Ráadásul nem értem, hogy lehetne az egész a te hibád! Még csak ott sem voltál! És még csak tízéves voltál! Szerintem le kéne állnod ezzel a titokzatos megszállottsággal, és hajítsd az egészet a Missouriba!

- Elnézést, de mintha azt mondtad volna az előbb, hogy „hajítsd a Missouriba”?!

- Igen! Jól hallottad! Felejtsd el a múltat, és koncentrálj a mostra! Mint a dalban, ami az előbb a rádióban szólt. Szívás! És itt van egy egész város, tele helyes fiúkkal, akikkel most éppen nem csókolózok!

Miranda vett egy mély levegőt, de mielőtt bármit is mondhatott volna, Sibby folytatta.

- Tudom, tudom, hogy azért mondd a lecsapott paliknak, hogy sajnálod, mert nem volt alkalmad ezt elmondani a családnak, és azért kell rám vigyáznod, mert rájuk nem tudtál vigyázni. Most már értem!

- Nem erről van szó. Én...

- Blablabla, ide kérjük a kifogásokat! Amúgy meg a „biztonságban lenni” miért jelenti azt, hogy itt csücsülök veled a kocsiban egész éjjel? Nincs egy hely, ahol el tudunk vegyülni? Ahelyett, hogy bujkálnánk? Elvegyülésben nagyon jó vagyok! Láthatatlan leszek!

- Ó igen, láthatatlan! Ebben a „*Madonna-telefonált-mert-vissza-akarja kapni-a-Borderline-klipben-viselt-cuccát*” gyakorlatilag észrevétlen vagy!

-Ez jó volt, Ünneprontó! Rajta, menjünk valahova! Miranda hátrafordult az ülésében, és így szólt:

- Olvass a számról! Valaki. Meg. Akar. Ölni!

- Nem. Nem. Akarnak. Folyton csak ezt hajtogatod, pedig már megmondtam! Nem ölhetnek meg! Komolyan kezeltetned kéne ezt a mániádat, hogy mindenkit meg akarnak ölni. És, hogy őszinte legyek, kezdem unni. Mire hangoltad a rádióállomást? S.Z.A.R 98.9? Szó sem lehet róla, hogy itt fogunk üldögélni ebben a kocsiban hat órán át!

Mirandának egyet kellett értenie vele. Tisztában volt vele, hogy ha mégis maradnak, akkor saját kezűleg nyírja ki Sibbyt.

Ekkor jutott eszébe a legmegfelelőbb hely, ahova mehetnének.

- El akarsz vegyülni?

- Igen! Fiúkkal!

- Pasikkal! – mondta Miranda.

- Tessék?

- Normális amerikai lányok ebben az évszázadban pasinak hívják őket, nem pedig fiúknak! Már ha el akarsz vegyülni.

Sibby egy pillanatra sokkot kapott. Majd elmosolyodott.

- Ó, igen. Pasik!

- Ja. Es nem azt mondjuk: igen, hanem azt, hogy: ja. Hacsak nem egy felnőttel beszélsz!

- Ja!

- Es *Te jó ég!* vagy *jesszus!*, nem pedig Istenkéim!

- Én tényleg...?

- Ja! Es soha senki nem mondott és nem is fog olyat mondani, hogy *hajítsd a Missouriba!*

- Várd ki a végét!

- Nem! Soha! Ó, és ne fizess a fiúknak a csókért! Nincs szükséged rá! Tartsák szerencséjüknek, ha megcsókolhatnak!

Sibby összevonta a szemöldökét.

- Miért vagy ilyen kedves hozzám? Miért segítesz?

- Mert tudom, milyen érzés távol lenni az otthontól, egyedül, és megpróbálni beilleszkedni. Tudom, milyen, ha soha nem mondhatod el, hogy ki is vagy valójában.

Miután némán kocsikáztak pár percig, Sibby megszólalt:

- Öltél már puszta kézzel? Miranda ránézett a visszapillantóban.

- Még nem.

- Ha, ha!

NYOLCADIK FEJEZET

- Te megőrültél! - kiáltott Sibby, ahogy besétáltak. Szeme akkorára kerekedett, mint egy fánk. - Azt mondtad, hogy szívás lesz. De ez nem szívás! Ez fantasztikus!

Miranda megborzongott. A vészkijáraton surrantak be a Santa Barbara-i Történelmi Szervezet nagytermébe, amit a piálni kiszökdöső hallgatók támasztottak ki. Az ivászat nagyon vonzó tud lenni. A terem falait fehér csillagokkal hímzett kék szatén takarta, a közepén négy nagy oszlop állt, amiket piros és fehér szalagokkal díszítettek. A félretolt asztalokat amerikai zászló mintás drapériákkal takarták le, az asztaldíszként szolgáló gömbölyű akváriumokban pirosra meg kékre festett halak úszkáltak. A terem szélein az Amerikai Egyesült Államok fő látványosságai kaptak teret, mint a Rushmore-hegy, a Fehér Ház, a Szabadság-szobor, a Liberty Bell vagy az Old Faithful Gejzír. Kockacukorból. Ariel West édesapjának figyelmes gesztusa. Ariel az előző nap jelentette be az egybegyűlteknek, hogy a dekorációt a bál után a „Santa Barbara-i szegény éhező embereknek adományozzák, akiknek cukorra van szükségük”. Miranda émelvegni kezdett, és nem tudta, hogy a mennyezetről alácsüngő léggömbök lusta himbálózása vagy a rossz előérzet okozza.

Sibby a fellegekben járt.

- Ne feledd! A pasik többsége barátnővel érkezett, szóval légy óvatos a csókbandítás dologgal! - mondta Miranda.

- Ja, oké!

- És ha hívlak, jössz!

– Kutyának látszom?

Miranda élesen ránézett. Mire Sibby megszólalt.

– Oké, rendben, Ünneprontó!

– Ha pedig úgy érzed, hogy valami furcsaság történik...

– .. szólok neked. Értettem! Most pedig menj, és érezd jól magad! Ja, persze! Valószínűleg azt sem tudod, hogyan kell! Nos, ha kétséged támadna, tedd fel magadnak a kérdést: „Mit tenne Sibby?”

– Leszállnál rólam?

Sibby nem felelt. Elmélyülten pásztázta a termet.

– Wow, ki az a cukorfalat ott a sarokban? – kérdezte. - A szemüveges fickó!

Miranda kutatva nézett körül a cukorfalat után, de csak Phil Emoryt látta.

– Phillipnek hívják.

– Hello, Phillip! – mondta Sibby, miközben a sráchoz vezető legrövidebb utat latolgatta.

Miranda egy asztal alá rejtette a táskáját, majd a Fehér Ház és az Old Faithful közé húzódott, részben azért, hogy szemmel tartsa Sibbyt, másrészt meg azért, hogy elkerülje a tantestület tagjainak figyelmét. A személyzeti WC-t használva öltözött át munkaruhájából az egyetlen olyan hacukába, ami épp nála volt, és bár piros volt, fehér és kék, nem hitte, hogy a görkori derby egyenruha megfelelő báli öltözék lenne. Két váltás ruha volt a tatyójában, egy hazai egyenruha, fehér szatén, nyakbakötős felsővel, kék köpennyel és piros-fehér-kék csíkos szoknyával (már ha szoknyának nevezhető egy 15 cm-es textildarab, amihez hozzá kell erősíteni a bugyit), és egy másik ugyanilyen egyenruha, csak kékben. Úgy döntött, a fehér elegánsabb, bár elég biztos volt benne, hogy a kék véraláfutások nem emelik az eleganciáját.

Álldogált ott egy darabig, és a többieket nézte, azon töprengve, hogy lehet az, hogy rajta kívül senki más nem amortizálja le a másikat a táncparketten, amikor ismerős szívdobbanásokra lett figyelmes. Kenzi és Beth igyekezett felé a tömegben át.

- Eljöttél! - kiáltott Kenzi, és lelkesen átölelte. Ez volt az egyik dolog, amit annyira bírt Kenziben Miranda, hogy mindig úgy viselkedett, mint aki ecstasy hatása alatt áll, még akkor is, ha nem. Mindenkit megölelt és elmondta, hogy szereti őket, és soha nem jött zavarba emiatt.

- Annyira örülök, hogy itt vagy! Nem volt jó nélküled! Szóval készen állsz arra, hogy ledobd instabil fiatalságod láncait? Készen állsz a jövődre?

Kenzi és Beth úgy néztek ki, mint akik készek rá, gondolta Miranda. Kenzi szűk, hát nélküli, kék ruhát viselt, a hátára pedig egy zafírkék szemű fekete párducot festetett. Bethen vörös szatén miniruha volt és rubinszemű arany kígyókarkötő tekeredett a felkarjára (legalábbis azt gondolta Miranda, hogy rubinból készültek, minekután Beth szülei Bollywood legünnepeltebb filmsztárjai voltak). Ha az ember rájuk nézett, úgy tűnt, a felnőttkor egy totál baró és izgalmas parti, egy olyan klassz DJ előadásában, ahova csak a VIP-listások nyernek bebocsátást. Miranda lenézett görkori derby egyenruhájára.

- Tudhattam volna, hogy mikor elérkezik az a pillanat, hogy felkészüljek a jövőmre, úgy fogok kinézni, mint egy jégrevütáncos.

- Nem is igaz! Fantasztikusan nézel ki! – mondta Beth, amiből Miranda akár azt is feltételezhette volna, hogy szarkasztikus akart lenni, ha nem tudta volna, hogy Beth egyike azon embereknek, akik a szarkazmusra való képesség nélkül születtek.

- Igazán - erősítette meg Kenzi -, jócskán beléptél a SZÉ-k territóriumára!

- Az SZÉ a szexre éhes megfelelője volt. - Nagyszerű dolgokat látok feltűnni a jövődben!

- Én meg téged látlak, ahogy feltűnsz a szemorvosnál! – jövendölte Miranda. A távolból láthatta, amint Sibby épp Phillip Emoryt rángatja a táncparkettre.

Miranda visszafordult Kenzihez.

- Szerinted én tudok szórakozni? Nem vagyok Morcos Nagyi? Ünneprontó?

- Morcos Nagyi? Ünneprontó? - ismételte Kenzi. – Mi a csudáról beszélsz? Megint beütötted a fejed edzésen?

- Nem, most komolyan! Vicces vagyok?

- Igen! - felelte Kenzi ünnepélyesen.

- Igen! - értett egyet Beth.

- Kivéve dolgozatosztáskor – módosított Kenzi. – Es amikor megjön. Es a születésnapod környékén. Ja, és amikor egyszer...

- Felejtsd el! - Miranda figyelmét most Sibbyre összpontosította, aki mintha vonatozni hívta volna a táncolókat.

- Viccelek! - mondta Kenzi, Miranda fejét maga felé fordítva. - Igen! Tényleg úgy gondolom, hogy vicces vagy! Mármost, ki más lenne képes Thomas Magnumnak öltözni Halloweenkor?!

- Vagy gondoldj arra, amikor a rákos gyerekeket szórakoztattad a kórházban a *Dawson és a haverok* szép pillanatainak kifigurázásával! – tette hozzá Beth.

Kenzi bólintott.

- Így van! Még a rákkal küzdő gyerekek is úgy gondolják, hogy vicces vagy! És nem ám csak egyedül ők!

Kenzi hanglejtése aggodalommal töltötte el Mirandát.

- Mit műveltél?

- Briliáns volt! - mondta Beth. Miranda erre még jobban bepánikolt.

- Ki veled!

- Semmiség, csak egy kis kutatómunka! - felelte Kenzi.

- Miféle kutatómunka? - Csak most vette észre, hogy Kenzi karjára írva van valami.

Kenzi szólalt meg.

- Willről és Ariéről. Nem járnak!

- Megkérdezted tőle?

- Interjúnak hívják! - felelte Kenzi.

-Ne! Nem! Mondd, hogy csak viccelsz! – Egy újságírónak készülő szobatárs meglehetősen veszélyes tud lenni.

- Nyugi, nem sejt semmit. Úgy tettem, mintha kötetlen beszélgetés lenne - mondta Kenzi.

- Nagyszerűen csinálta! - erősítette meg Beth. Miranda megint csak a csapóajtó után áhítozott.

- Mindegy, a lényeg, hogy megkérdeztem tőle, hogy miért vette komolyan, hogy Ariel elhívta a bálba, erre pedig azt felelte, hogy... - Kenzi itt rápillantott az írásra - ...hogy féltékennyé tegyen valakit. Hát nem vall éles szemre? Főleg egy pasinál!?

-Okos - tette hozzá Beth. – És kedves.

Miranda szórakozottan bólintott. Sibbyt kereste a táncolók között. Először nem talált rá, de később kiszúrta, ahogy egy sötét sarokban álldogál Phillippel. Beszélgettek és nem csókolóztak. Valami miatt mosolyra készítette a látvány.

- Nézd, felvidítettuk! - mondta Kenzi, aki őszintén elégedettnek hangzott, így Miranda nem árulta el az igazságot.

- Kösz, hogy mindezt kiderítetted – mondta Miranda – Ez...

- Még nem is hallottad a legjobb részt! – mondta Kenzi. – Megkérdeztem, hogy miért egyezett bele, hogy eljön a bálba Ariellel, ha nem alkotnak egy párt, és azt mondta: - a karjára nézett – „Mert nem kaptam jobb ajánlatot”.

- Azzal a cuki mosolyával - emlékeztette Beth.

- Úgy van! Cuki mosollyal az arcán. Egyenesen rám nézett, amikor ezt mondta, és annyira nyilvánvaló volt, hogy rád gondolt!

- Nyilván! - Miranda szerette a barátait. Még akkor is, ha naivak voltak.

- Ne nézz úgy rám, mintha a Lobotómia Boltban jártam volna, Miranda! - szólt Kenzi. - Totál igazam van! Tetszel neki, és nem jár senkivel. Hagyd abba az agyalást, és mozdulj rá! Menj, és HAM, ami elmúlt!

- HAM?

- Hajítsd a Missouriiba! Miranda szájtátva figyelt rá.

- Ilyen. Nincs.

- Mi? – kérdezte Kenzi.

- Semmi - rázta meg Miranda a fejét. - Még ha facér is, miből gondolod, hogy Will járni akar velem?

Kenzi rásandított.

- Most söpörjük félre a sok baromságot arról, hogy mennyire okos és kedves vagy, és ezt most azért mondom, mert a legjobb barátod vagyok: néztél te mostanában tükörbe?

- Ha-ha! Hidd el nekem...

- Na csá! - szakította félbe Beth, és vonszolni kezdte Kenzit. – Viszlát később!

- Ne feledd: HAM! - tette hozzá Kenzi a válla felett. - Fald a férfiakat!

- Hova... - kezdte volna mondani, de ekkor ismerős szívdobogást hallott meg szorosan a háta mögött, és gyorsan megpördült.

A válla majdnem Will mellkasának ütközött.

KILENCEDIK FEJEZET

Azt mondta: - Szia!

Ő pedig: - Csá! - Istenem! ISTENEM! Tud még egyáltalán normálisan beszélni? „Kösz, Lepcses Száj!” Felvonta az egyik szemöldökét.

- Nem tudtam, hogy eljössz a bálba. -Ohm... az utolsó pillanatban meggondoltam magam.

- Jól nézel ki!

- Te is! - Az nem is kifejezés! Úgy nézett ki, mint egy dupla adag fahéjas-almás palacsinta, sült szalonnával és extra ropogós burgonyakrokettel. A legjobb dolog, amire Miranda valaha is szemet vetett.

Azon kapta magát, hogy bámulja a srácot, majd lesütötte szemét és pirulva elfordult. Egy másodperc csend. Majd még egy másodperc. „Nem tarthat négy másodpercnél tovább!” – emlékeztette magát. Ez úgy egy másodperc lehetett, most már kettő, mondj valamit! Mondj...

- Űrnadrág van rajtad?

- Hogy?

Hogy is végződik? Ó, meg is van!

- Mert fincsi a hátsód.

Will úgy meredt a lányra, mintha muszájdzsekihez venne méretet. - Szerintem... - kezdett bele Will, majd félbehagyta a mondatot, mintha képtelen lenne folytatni. Háromszor köszörülte meg a torkát, mielőtt végre kimondta volna.

– Azt hiszem, a szöveg úgy hangzik: Mert földöntúli hátsód van.

– Ha csak úgy nem! Már értem! Tudod, ezt egy könyvben olvastam, amiben leírják, hogy érheti el az ember lánya, hogy kedveljék a fiúk, és azt írták benne, hogy van egy szöveg, ami mindig beválik, de a kellős

közepén megzavartak, előtte pedig a porcelánról volt szó, és ott volt valami finom rész, és összekeverhettem.

A fiú csak bámult. Miranda emlékezett a könyv másik tanácsára is. „Kétséges helyzetben tégy ajánlatot!” Kinyúlt, és felkapta az első keze ügyébe kerülő dolgot, majd a fiú orra elé tartotta:

– Mogyorót?

Úgy tűnt, hogy a fiú mindjárt megfullad az elfojtott nevetéstől. Meg kellett köszörülnie néhányszor a torkát, mielőtt elvette tőle a mogyorót, visszatette a tálat az asztalra, majd közelebb lépett hozzá, úgy, hogy az orruk majdnem összeért, majd megszólalt:

– Ezt is a könyvben olvastad?

Miranda szíve olyan hangosan dörömbölt, hogy a fiúét már meg sem hallotta.

– Igen. Mert nyilvánvaló volt, hogy valamit nem csinálok jól. Mármint, ha megcsókolsz egy fiút, aki ezután elhúzódik tőled, és úgy néz rád, mintha a bőröd hirtelen bíborszínű nyálkává változott volna, akkor egyértelmű, hogy el kell töltened némi időt a könyvesbolt „Önsegítő kiadványok” feliratú polcánál...

– Sokat beszélsz, amikor ideges vagy – mondta a fiú, még mindig közel állva hozzá.

– Nem, nem is! Ez teljesen abszurd. Csak próbálok elmagyarázni neked...

– Miattam vagy ideges?

- Nem. Nem vagyok ideges.

- Reszketsz!

- Fázom! Gyakorlatilag nincs rajtam ruha. Will pillantása Miranda szájára tévedt, majd visszatért az arcára.

- Észrevettem! Miranda nyelt egy nagyot.

- Nézd, nekem most...

Még azelőtt elkapta a lány csuklóját, mielőtt elemelhette volna.

- Az volt életem legforróbb csókja! Azért húzódtam el tőled, mert nem voltam biztos benne, hogy képes leszek uralkodni magamon, és nem tépem le a ruhádat ott helyben. Az pedig nem tűnt az első randink megfelelő befejezésének. Nem akartam, hogy azt hidd, csak az érdekel.

Miranda rábámult. Újra csend telepedett rájuk, ezúttal azonban nem aggódott, hogy hány másodpercig tart majd.

- Miért nem mondtad el? - kérdezte végül.

- Próbáltam, de akárhányszor megláttalak, te eltűntél. Az volt az érzésem, hogy kerülsz engem.

- Nem akartam kínos pillanatoknak kitenni magunkat.

- Na ja, semmi kínos nem volt abban, ahogy egy növény mögé bújtál, amikor szerdán megláttad, hogy az étkezőbe tartok ebédelni!

- Nem bújtam el! Hanem, öhm, lélegeztem! Tudod, oxigént! A növényből. Az a levegő nagyon oxigéndús!

Fejet a sütőbe, most!

- Hát persze! Gondolhattam volna!

- Sokan nem tudják, de ez fontos az egészségnek! *Ki se vegyük, amíg nem sült át.*

- Biztos vagyok benne, hogy... Miranda közbehadart.

- Komolyan gondoltad? Azt, hogy jó volt, amikor megcsókoltalak.

– Komolyan! Sokszor gondoltam rá. Miranda keze remegni kezdett. Felnyúlt, és maga felé húzta Willt.

Ebben a pillanatban elhallgatott a zene, és a vészkijáratokat jelző világítás bekapcsolt.

- Kérem, szíveskedjenek az Önökhöz legközelebbi vészkijáratához fáradni, és haladéktalanul elhagyni az épületet! - szólalt meg egy fémes hang a fejük fölött.

Miranda és Will különböző irányba sodródtak az ajtók felé nyomuló tömegetől, amit négy, kommandós testpáncélzatba öltözött férfi kísért. A közleményt folyamatosan ismételték, de Miranda nem hallotta, ahogy azt sem, amikor Ariel West azt üvöltötte, hogy valaki még MEGFIZET azért, hogy TÖNKRETETTE az ő ESTÉJÉT, vagy azt a fickót, aki közölte a haverjával, hogy ez volt a bál befejezésének a legkirályabb módja, óriási ötlet. Meghallotta Reynolds rendőr egy-két-há cha-cha szívdobbanását, amit páncélzat tompított. Ez nem gyakorlat volt.

- Ez miattunk van, ugye? – kérdezte Sibby, amint Miranda mellé sietett.

– Ezért vannak itt ezek a birodalmi rohamosztagosok. Értünk jöttek!

- Ja!

- Igazad volt! El kellett volna rejtőzni! Az én hibám! Nem akarom, hogy bárki is megsérüljön! Egyszerűen odamegyek hozzájuk, és akkor kénytelenek lesznek...

Miranda közbevágott.

- Mindezek után? Amikor már csak három óra van hátra? Te elvegyülőművész! Azt már nem! Nincs még vége! Ki fogunk mászni ebből!

Magabiztosnak akart hangzani, de rémült volt. *Mégis mit fogsz csinálni?*

– ellenkezett a kisördög. Fogalmam sincs!

- Komolyan gondolod? Tudod a kiutat? - kérdezte Sibby reményteli pillantással.

Miranda nyelt egyet, és vett egy mély levegőt.

- Gyere velem! Magának pedig: *Ne szúrd el!*

TIZEDIK FEJEZET

Tökéletesen működött.

Majdnem. Hat ór lezárta a kijáratokat, másik négy pedig az ajtóknál ellenőrizte a kifelé haladókat. Összesen tíz. Mindegyikük páncélt és maszkot viselt. Türelmesen magyarázták, hogy bombariadó van, és nagyon fontos a lehető leghamarabb evakuálni az embereket. Senki sem kérdezte meg, miért vannak automata fegyverekkel felszerelve, amikkel a tömeget lökdöster előre.

Senki, kivéve Dr. Trope-ot, aki odament egyikükhöz.

- Fiatalember, kérem, hogy tartsák távol a fegyvereiket a diákjaimtól! – Ezzel elterelte a figyelmet annyi időre, hogy Miranda és Sibby a tömeg közepébe nyomulhasson.

Az első két birodalmi rohamosztagos terelte őket, már csak kettő mellett kellett elsurranniuk, amikor Ariel elkiáltotta magát.

- Dr. Trope! Dr. Trope! Nézze, ott van Miranda Kiss! Mondtam, hogy ő tette tönkre a bált! Pontosan ott van középen! Meg kell...

Hirtelen négy fegyveres férfi fordult sarkon, és gázolt át a diákok tömegén.

- Bukjunk le! - súgta Miranda, és mindketten behúzták a nyakukat. Visszaosontak a nagyterembe. Mögöttük Dr. Trope hangja hallatszott.

- Merre van? Hová tűnt? Nem hagyom itt egyetlen tanulót sem!

Megszólalt a birodalmi rohamosztagos:

- Uram, szíveskedjen elhagyni az épületet! Meg fogjuk találni őket, erről biztosíthatom!

Miranda megfogadta, hogy ha ezt élve megússzák, sokkal kedvesebb lesz Dr. Trope-hoz. Ha megússzák. Átráncigálta Sibbyt az Old Faithhilon.

- Befelé! Most!

- Miért nem bújhatok el a Fehér Házban? Miért kell a vulkánban?

- Lehet, hogy szükségem lesz a Fehér Ház egy darabjára. Csak tedd, amit mondok, kérlek! Itt éjjellátóval sem szúrnak ki.

- És mi lesz veled? Fehér a ruhád!

- Beleolvadok a dekorációba.

- Hú, tényleg jó vagy ebben! Ebben a tervezős dologban. Hol tanultad, hogyan kell...

Miranda is hasonló kérdéseket vetett fel magában. Csodálkozott azon, hogy amint meghallotta a bejelentést, agyának egy része máris a kijárat felé vezető út távolságát mérlegelte, fegyverként használható tárgyakat keresett és az ajtót figyelte. Érzékei kiélesedtek. Miranda megkönnyebbült, mert ez azt jelentette, hogy talán ura lehet az erejének. De vajon van-e elég ereje ahhoz, hogy elbírjon tíz fegyverrel? A legtöbb ember, akivel eddig sikerült egyszerre megbirkóznia, három volt. És nem volt automata fegyverük. Nyílt támadás helyett fortélyhoz kellett folyamodnia.

- Add ide a csizmád! - vetette oda Sibbynek.

- Minek?

- Hogy megszabaduljunk néhány konkurenstől, és kijussunk innen!

- De én tényleg szeretem ezt a csizmát... -Add már ide! És a gumikarkötőt is!

Miranda felállította a csapdát, majd visszatartott lélegzettel figyelte, ahogy egy őr közeledett. Hallotta, amint az adóvevőjébe beszél: - Délnyugati oszlop. Megvan az egyik! – Majd látta, ahogy fegyvere markolatával átszakítja a szalagokat, így törve utat magának.

Miranda hallotta, ahogy felnyög: - Mi a... - Aztán a Sibby karkötőjéből meg egy villából rögtönzött csúzlival kilőtte George Washington cukororrát. A rengeteg lögyakorlat meghozta gyümölcsét, mert egy olyan ponton találta el a fegyverest, hogy az orra bukjon. Fejjel előre ért földet, amitől épp akkora ütést kapott, hogy megszédüljön. így, amíg Miranda az oszlopról szerzett szalagokkal összekötözte kezét-lábát, nyugton maradt.

- Igazán sajnálom! - mondta, majd megfordította, és egy bucival kipeckelte a száját, majd elmosolyodott: – Ó, szia Craig! Ez nem a te napod, mi? Remélem, jobban van a fejed! Hogy mondod? Nem? Majd jobb lesz! Majd dörzsölgesd meg a bokádat meg a csuklódat, ha eloldoztak. Na, szia!

Felkapta az oszlop lábánál csalinak letett csizmát, amikor balról egy újabb, gyorsan közeledő katona hangját hallotta meg. Frizbiként felé hajította a lábbelit, majd egy kielégítő puffanást hallott, amikor a közeledő eldobta magát. Kettő letudva, még nyolc várólistán!

Épp attól kért elnézést, akit a lábbelivel ütött le – jó érzés volt tudni, hogy a bokacsizma is jó valamire – , mikor a pasas övén függő adóvevő megreccsent:

- Leon, itt a Kertész! Hol vagy? Tartsd a pozíciót! Vetted? Miranda beleszólt az eszméletlen katona walkie-talkie-jába:

- Azt hittem, hogy Caleb Reynoldsnak hívnak. Mi ez a Kertészdolog? Vagy, ahogy a barátom hívott: Parkőr!

Recsegés. Majd Reynolds rendőr hangja szólalt meg az adóvevőn keresztül.

- Miranda? Te vagy az? Hol vágy? Miranda!

- Pontosan itt! - suttogta a fülébe. Amíg beszélt, mögé lopakodott, és most, ahogy a férfi háttal állt neki, karját a nyaka köré fonta, és a torkának szegezte a csizma sarkát.

- Mivel akarsz leszúrni?

- Csak annyit kell tudnod, hogy nagy fájdalmat és elég súlyos fertőzést tud okozni, ha nem mondod el, hogy hányan vagytok és mit terveztek?

- Tízen vannak bent, és még öten figyelik a kijáratot odakint. De én a te oldaladon állok!

-Tényleg, Kertész? A házban nem úgy tűnt!

- Esélyt sem adtál, hogy beszéljek a lánnyal!

- Ennél jobbat kell kitalálnod! Nem fogsz játszózni velem!

- Van fogalmad róla, hogy micsoda ő?

- Hogy *mi* ő? Nem igazán. Szívverése felgyorsult.

- Ő egy igazi, hús-vér próféta. A Cumaeani Szibilla. Egyike annak a tíz jósnak, akik állítólag képesek látni és irányítani az egész világ jövőjét.

- Azta! És én még azt hittem, hogy csak egy idegesítő tizennégy éves csaj, megvadult hormonokkal!

- A szibiliák különféle testekben fordulnak elő. Legalábbis ezt gondolják. Azok, akikkel együtt dolgozom. Flúgosak. Úgy tesznek, mintha meg akarnák védeni, hogy a jóslatait ne használhassák ki egyes gátlástalanok, de szerintem csak ki akarják kényszeríteni belőle. Hallottam, amikor az egyikük azt mondta, hogy nyolc számjegyű összeget is fizetnének érte váltságdíj gyanánt. - A pulzusa lelassult, amíg beszélt. - Az volt a feladatom, hogy megtudjam, hol fogják felvenni, hogy aztán oda tudjanak küldeni valakit az egyik csecsebecsével. Így bizonyították volna, hogy náluk van a lány, és rávehették volna a Tengerentúlt, hogy fizessen érte.

Mirandának egyáltalán nem tetszett ez a *csecsebecse* dolog.

– De nem akartad megtenni?

– Csak arra használják ezt a vallási dolgot, hogy a kapzsiságukat takargassák. Undorító. Képes lettem volna megállítani őket, de te megjelentél... - kezdett zaklatottá válni, a szívverése felgyorsult – és mindent elszúrtál.

Miranda tudta, hogy haragja őszinte.

– Hogy tudnád megállítani őket?

– Az volt a dolgom, hogy megtudjam a találkozó helyét. Amikor berontottál, épp azon voltam, hogy elmagyarázzam neki, mit kell majd mondania, a helyet, amit már ki is néztem a különítménnyel. Akkor a flúgosok odamentek volna, és a rendőrség lekapcsolja őket. Én pedig a szibillát biztonságban az eredeti találkahelyre vittem volna. De jöttél te, és mindent elcsesztél. Több hónap rendőri munkáját húztad le a budin!

– Szívverése újra lassú és egyenletes volt. Miranda elengedte.

– Nagyon sajnálom – mondta.

A férfi megfordult, és haragosan nézett rá, majd félmosolyra változtatta, mikor meglátta, hogy mit visel.

– Klassz kis szerelés! - Elhallgatott egy pillanatra, majd hozzátette: - Azért van még egy módja, hogy sikerrel elvégezzük a feladatot. Akad még egy ilyen hacukád?

- Görkori derby egyenruhám? Ja. De nem ugyanilyen a színe, azon több a kék.

- Nem számít, ha hasonlítanak egymásra. Ha ti ketten ikreknek öltöztök, akkor képesek leszünk bolondot csinálni belőlük, hogy azt higgyék, te vagy a szibilla. Te leszel a csali, amíg őt ki nem menekítjük.

Gyorsan elmondta a terv egyéb részzeit. Miranda így felelt: -Jobb lenne, ha viselnénk a parókákat és a maszkokat is. Hogy teljes legyen az álca.

- Igaz! Tökéletes! Menjetek a személyzeti bejárat felé, ahol beszöktetek! Azt az ajtót őrzik, de van egy másik tőle balra, ami tiszta. Egy irodába vezet. Megegyezek ezekkel a fickókkal, aztán...

Félbeszakította a mondandóját, majd felemelte a fegyverét, és Miranda háta mögé tüzelt. Hátrafordulva Miranda látta, hogy az egyik őrt lőtte le.

- Látott minket együtt - magyarázta. – Nem hagyhattam, hogy elkapjon téged, vagy szóljon a többinek. Elterelem a figyelmüket, és itt tartom őket. Te magaddal viszed a szibiliát, beöltöztök, aztán megvártok az irodában.

Miranda már távolodott, amikor megállt és megkérdezte;

- Hogy találtál ránk? Lelassult a szívverése.

- Körözést adtam ki a kocsid ellen.

- Gondolhattam volna! – mondta Miranda, majd elszelelt, míg a férfi bejelentkezett a rádión. - Lelőttek egy embert! Lelőttek egy embert!

Sibby izgatottan fogadta, mikor visszatért hozzá.

- Mi történt? Meglőttek?

- Nem. Kimegyünk innen.

- Hogyan?

Amíg átöltöztek, Miranda elmagyarázta a tervet, majd a nagyterem fala mentén az igazgatói irodába osontak. Útközben hallották Reynolds

rendőrt, amint utasításokat harsog az öröknek, hogy lefoglalja őket. Egyszer csak ezt mondta:

- Ne, ne kapcsoljatok lámpát, az csak előnyhöz juttatná őket! Majd fájdalmas nyögést hallott, mintha leütöttek volna valakit.

Miranda le volt nyugözve.

Anélkül érték el az igazgatói irodát, hogy bárkibe is belebotlottak volna. Sibby az asztal melletti széken ült. Miranda fel-alá menetelt, a kandallópárkányon álló óra ketyegésének ütemére. Fel-felkapott valamit, majd letette: egy kristálygömböt, egy doboz levélpapírt. Felmérte a súlyukat. Egy családi kép egy férfit, egy nőt, két kisiút és egy kutyát ábrázolt, akik egy móló szélén üldögéltek, hátuk mögött a lenyugvó nappal. A kutyán kalap volt, teljes értékű családtagnak látszott.

Egy kéz integetett le és fel a szeme előtt.

- Hahó, Miranda! Kérdeztem valamit!

- Bocs, mit is?

- Honnan tudod, hogy jók a megérzéseid a fickóval kapcsolatban?

- Csak úgy. Bízz bennem!

- De ha tévedsz...

- Nem tévedek.

Az óra ketyegett. Miranda járkált. Sibby megszólalt:

- Utálom azt az órát! Ketyegés. Járkálás. Sibby:

- Nem hiszem, hogy én ezt végig tudom csinálni! Miranda megállt és ránézett.

- Dehogyisnem!

- Nem vagyok olyan bátor, mint te.

- Tessék? A lány, aki rávett... mennyi fiúnál is tartunk? Huszonhárom?

- Huszonnégy.

- Huszonnégy fiút, hogy csókolja meg? Bátor vagy! - Miranda hezitált kicsit. – Tudod, én hány fiút csókoltam meg?

- Mennyit?

- Hármat!

Sibby tátott szájjal nézett rá, majd kitört belőle a nevetés.

- Istenkéim, nem csoda, hogy karót nyelt vagy! Jobb, ha ez most sikerül, különben iszonyatosan lehangoló életed lesz!

- Köszike!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Tizennyolc perccel később Caleb Reynolds őrmester megállt az igazgatói iroda ajtaja előtt, és egy résen keresztül figyelte a lányokat. Kissé tovább tartott, mint gondolta, hogy minden a helyére kerüljön, de jól érezte magát. Magabiztos lett, most hogy minden stimmel. Főleg hogy a két lány már a Méhek Görkori Derby szerelésében van, kicsi feszes szoknyák és felsők, még úgy is, hogy a parókák és a maszkok már rajtuk vannak. Hasonlítottak egymásra, csak az egyikük kékben, a másik pedig fehérben volt. Mint a játékbabák, igen, szeretett így gondolni rájuk. Az ő kis játékbabái.

Drága babák.

A kék baba megszólalt:

– Biztos vagy abban, hogy a tény, hogy meg akarsz csókolni, nem ütközik az elveidbe, Miranda?

A fehér baba válaszolt:

– Ki mondta, hogy meg akarom csókolni? Te vagy a csókbandita.

– Ki mondta, hogy meg akarom csókolni? - utánozta a kék baba. – Jaj kérlek, igazán megtanulhatnád, hogyan érezd jól magad! Hajítsd a Missouriiba!

– Talán meg is teszem, amint megszabadulok tőled, Sibby!

A kék baba kiöltötte a nyelvét, amitől a férfi majdnem felnevetett. Aranyosak voltak így együtt. A kék baba megszólalt:

- Most komolyan. Honnan tudod, hogy megbízhatunk benne?

-Megvan a saját terve - magyarázta a fehér baba -, és ez összevág a miénkkel.

Ekkor már tényleg el kellett nyomnia a nevetést. A lány nem is rúdja, mennyire igaza van. Az első felében.

És mekkorát téved a másodikkal.

Kitárta az ajtót, mire mindketten csodálattal a szemükben néztek rá.

- Készen van, Miss Cumean? A kék baba bólintott. A kis fehér babája szólalt meg:

- Nagyon vigyázz rá! Tudod, mennyire fontos!

- Vigyázni fogok! Elrendezem őt, majd rátérek a hadművelet második felére. Senkinek ne nyiss ajtót!

- Rendben!

Nem egészen egy perc múlva visszatért.

- Rendben ment minden? Sibby biztonságban van?

- Minden simán ment. Az embereim a megfelelő helyen voltak. Nem is mehetett volna ennél simábban!

- 0. K., mennyit várunk, mielőtt kimentünk? A férfi, a lányt a fáihoz terelve, közelebb lépett.

- Változott a terv.
- Mire? Megtoldottad egy csókjelenettel? Még mielőtt eljátszom Sibbyt, az öröket pedig a kommandósaid csapdájába vezetem?
- Az őrmesternek tetszett, hogy mosolyog, mikor ezeket mondta. Odanyúlt, hogy megcirógassa az arcát.
- Nem egészen, Miranda. – Kezei arcáról a nyakára vándoroltak.
- Mi a csudáról be...
- Még mielőtt befejezhette volna, a férfi a falhoz szorította. A lány, fél lábbal a levegőben kapálózva, hápogott a szorításban.
- Csak te és én. Mindent tudok rólad! Hogy ki vagy. Hogy mire vagy képes.
- Igazán? - kérdezte fuldokolva.
- Igazán, hercegnőm. - Látta, ahogy a lány szemei kitágulnak, és érezte, ahogy nagyot nyel. - Tudtam, hogy ez felkelti a figyelmed!
- Fogalmam sincs, miről beszélsz!
- Tudok a fejedre kitűzött jutalomról! Miranda Kiss élve vagy halva! Eredetileg úgy terveztem, hogy életben hagylak egy ideig, és csak pár hét múlva adlak ki nekik, de sajnos beleavatkoztál! A saját dolgoddal kellett volna törődnöd az enyéim helyett, hercegnő. Most már nem kockáztathatom meg, hogy újra az utamba állj.
- Mármost abba az útba, amit Sibbyvel akarsz tenni? Szóval te akarsz a pénzt! Elárultad a többieket, és elhitetted velük, hogy az ő oldalukon állsz, pont ahogyan minket is átvertél!
- Okos kislány!
- Végzel velem, elrabolod őt és bezsebeled a pénzt? Erről van szó?
- Egen. Olyan ez, mint a Monopoly, hercegnő. Passzolok, és kapok kétszáz dollárt. Csak ebben az esetben ötvenmillióról van szó. A lányért.
- A mindenit! - Őszinte ámulat volt az arcán. – És mennyit kapsz értem?
- Holtan? Ötmilliót. Élve többet érsz. Néhányan úgy gondolják, hogy te amolyan tini Csodanő vagy, akinek szuperképességei vannak. De nem vállalhatom a rizikót.
- Ezt már mondtad! – mondta a lány reszelős hangon.
- Csak nem untatlak, Miranda? - Kissé erősebben szorította meg a nyakát. - Sajnálom, de ez nem több az előre megírt forgatókönyv végénél
- mondta a férfi mosolyogva, miközben a lány torkár szorította. Egy pillanatra sem vette le szemét a szeméről, míg fojtogatta.
- Ha meg akarsz ölni, nem lehetne egyszerűen túlesni rajta? Ez elég kényelmetlen.
- Mi? A kezem? Vagy az érzés, hogy elbuktál...
- Nem buktam el!

- ...újra?

A lány a férfi arcába köpött.

- Még mindig lobog benned a tűz. Ezt szeretem benned. Azt hiszem, te és én szép pár lettünk volna. Igazán sajnálatos, hogy nincs rá idő.

A lány még egyszer, utoljára próbált küzdeni, karmolászni kezdte a nyakát szorító kezeket, a karjait, bármit, de a férfi még csak fel sem szisszent.

Olyan közel hajolt a lányhoz, hogy érezte a leheletét.

- Utolsó szó?

- Kettő: Tic Tac! Igazán rád férne!

Felnevetett, és erősebben kezdte szorítani a nyakát, egészen addig, míg ujjai nem keresztezték egymást.

- Viszlát!

Pillantásuk egy másodperc erejéig egybefonódott.

A következő pillanatban hangos reccsenés hallatszott, ahogy valami nehéz sújtott le a férfi fejére. A szorítása elernyed, a férfi pedig eszméletlenül zuhant a padlóra. Sosem tudja meg, mivel ütötték le - gondolta a kék baba, aki még mindig az órát szorongatta. Sem azt, hogy ki.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A kék ruhás Miranda odébb lökte a férfit, akit ő maga vágott fejbe az imént az órával, és Sibbyért nyúlt. A csuklóin még mindig ott lógtak a bilincs és a lánc darabkái. A karja reszketett. Óvatosan felemelte az eszméletlen lányt.

– Rajta Sibby, nyisd ki a szemed!

Nem lett volna szabad ilyen sokáig húzni az időt. A terv egyszerű volt: Ő és Sibby jelmezt cseréltek. Ha Reynolds rendőr kijátssza őket - Miranda tudta előre, hogy így lesz –, Miranda lesz az, akit Sibbynek öltözve átad a csapatának, ő pedig leszámol velük, aztán visszajön és megmenti Sibbyt. Legalábbis így kellett volna történnie.

– Jól van, Sib, ideje felébredni! – szólt Miranda, magához ölelve a kislányt. Olyan gyorsan futott, ahogy csak tudott. De ez lehetetlen!

– Gyerünk, álomszuszék! – mondta elcsukló hanggal. – Kapd össze magad!

Miranda nem számított rá, hogy Reynolds öt banditáját is ott találja. Legalább egyiküknek a kocsiban kellett volna várakoznia. De főleg arra a nőre (és strasszokkal kirakott bokszerére) nem számított, akit a zsaruval

látott a repülőtéren. A fejére mért ütéstől elgyengült kisé, ami elég időt adott nekik ahhoz, hogy egy csőhöz bilincseljék, így aztán tovább tartott, mint gondolta, hogy egy sorozat körrúgással és egy ollózással leterítse őket, majd eltörje a bilincset, és kiszabadítsa a kezét. Így a tervezettnél több időt adott Reynolds rendőrnek, hogy Sibby légcsővével foglalatoskodjon.

Többet a kelleténél.

A szívdobogás alig hallhatóvá gyengült.

- Annyira sajnálom, Sibby! Korábban kellett volna ideérnem! Megtettem mindent, ami tőlem telt, de nem tudtam leszedni a bilincseket, túl gyenge voltam, megint elszúrtam... - Miranda látása elhomályosult, ekkor jött rá, hogy sír. Megbotlott, de rohant tovább.

- Sibby, rendbe kell jönnöd! Nem mehetsz el! Ha nem jössz vissza, megesküszöm, hogy soha többé nem szórakozom! Egyetlenegyszer sem!

- A szívverés mostanra suttogássá halkult, a karjaiban fekvő lány halovány kísértet volt. Miranda visszafojtotta a zokogását.

- Istenem, Sibby! Kérlek...

Sibby szemhéja megrebbent. Élettel telt meg az arca, és felgyorsult a szívverése.

- Működött a dolog? - kérdezte.

Miranda lenyelte a hatalmas gombócot a torkában, és ellenállt a kísértésnek, hogy magához szorítsa.

- Működött!

- Te pedig...

- Ütött az órája, szó szerint, ahogy kérted.

Sibby elmosolyodott, Miranda arcához emelte a kezét, majd újra behunyta a szemét. Nem is nyitotta ki, amíg a kocsiban ülve maguk mögött nem hagyták a Történelmi Társaság épületét. Felült és körülnézett.

-Az első ülésen vagyok!

- Különleges alkalom - magyarázta Miranda. - Ne szokd meg!

- Rendben. - Sibby előre-hátra mozgatta a nyakát. - Jó kis terv volt. Kicserélni a ruhákat, hogy azt higgyék, te vagy én, és nem aggodalmaskodni annyit a fogvatartás miatt.

– Mind kimentek - lökte hátra Miranda a köpenyt. - Elszakítottam a láncot, de a bilincseket már nem tudom levenni. - Akaratlanul is Kenzire gondolt, aki a bál folyamán megkérdezte tőle: *Készen állsz arra, hogy ledobd instabil fiatalságod láncait? Készen állsz a jövődre?*

– Mi lett a Parkőrrel?

– Megejtettem egy névtelen hívást, amiben elmondtam, hogy hol találják őt és a lelőtt örök testét. Valószínűleg már úton van a börtönbe.

– Miért voltál biztos benne, hogy igazad lesz?

– Meg tudom állapítani, mikor hazudnak az emberek.

– Hogyan?

– Különböző dolgok alapján. Apró gesztusok. De leginkább a szívverésükre összpontosítok.

– Felgyorsul, ha hazudnak?

– Mindenkinél más. Tudni kell, hogyan reagálnak, amikor igazat mondanak, ahhoz, hogy meg tudd mondani, mikor hazudnak. Az övé lelassul, amikor hazudik, mintha extra óvatos akarna lenni.

Sibby közelebb hajolt hozzá.

– Hallod az emberek szívverését?

– Sok mindent meghallok. Sibby megértette.

– Amikor a Parkőr fojtogatott, mert azt hitte, hogy én vagyok te, hercegnőnek nevezett. És azt is mondta, hogy néhányan úgy gondolják, szupererőd van, mint egy tini Csodanőnek, vagy valami ilyesmi.

Miranda mellkasára nyomás nehezedett.

– Valóban?

- És azt is mondta, hogy vérdíj van a fejedben. Élve vagy halva!

Bár sajnálattal közlöm veled, hogy én tízszer többet kóstálok.

- A hengegés nem szép dolog!

- Igaz ez? Hogy Csodanő vagy?!

- Lehet, hogy az oxigénhiány az agyadra ment, mert a Csodanő csak egy képregényfigura. Kitalált. Én pedig egy normális, élő ember vagyok.

Sibby felhorkant.

- Egyáltalán nem vagy normális. Totál idegbeteg vagy! – Kis szünet. – Ez nem volt válasz! Tényleg szuperhercegnő vagy?

– Tényleg szent próféta vagy, aki előre tudja, mi fog történni? A tekintetük találkozott. Egyikük sem mondott semmit. Sibby kinyújtózkodott, és elterpeszkedett az első ülésen, Miranda bekapcsolta a rádiót, és némán haladtak tovább. Mindketten mosolyogtak.

Néhány mérföld után Sibby megszólalt.

– Éhen halok! Megállhatnánk egy hamburgerre?

– Ja, de időhöz kell tartanunk magunkat, úgyhogy ne csókolgass idegen pasikat!

- Tudtam, hogy ezt fogod mondani!

STEPHENIE MEYER

Földi pokol

Gabe a szemöldökét ráncolva figyelt a táncparkett túloldala felé. Nem egészen értette, miért is hívta el Celeste-et a bálba, és további rejtély volt, hogy a lány miért mondott igent. Ennél is nagyobb fejtörést okozott a látvány: a lány olyan szorosan fonódott Heath McKenzie-re, hogy a fiúnak gondjai lehettek a légzéssel. A testük egyetlen, vonagló tömeggé olvadt össze, ahogy a dübörgő zene ütemét figyelmen kívül hagyva ringatóztak. Heath keze bizalmasan kalandozott Celeste csillogó, fehér ruháján.

- Így jártál, cimbora!

Gabe elszakította a pillantását a pártól, és közeledő barátjára pillantott.

- Szevasz Bry! Szép estéd van?

- Jobb, mint neked, öregem, jobb mint neked! – felelte vigyorogva *Bryn*. Fikazöld puncossal teli poharát koccintásra emelte. Gabe hozzákoccantotta a vizespalackot Brian poharához és felsóhajtott.

- Nem is tudtam, hogy Celeste rákattant Heathre. Ki a srác? Az exe, vagy mi?

Bryan kortyolt egyet a gyanús külsejű lötyyből, majd fintorogva megrázta a fejét.

- Nem tudok róla. Ezelőtt még beszélgetni sem láttam őket. Mindketten Celeste-re néztek, aki kétségtelenül elveszíthetett valami nagyon fontosat, amit most mélyen Heath szájában próbált megtalálni.

- Huh! - nyögte Gabe.

- Biztosan a puncs az oka! - szólt Bryan bátorítóan. – Fogalmam sincs, hányan spékelték meg piával, de nagyon durva lett! Lehet, hogy azt sem vette még észre, hogy nem veled táncol.

Bryan fintorogva kortyolt egyet.

- Minek iszod egyáltalán? - tudakolta Gabe.

Bryan megvonta vállát. - Nem tudom. Lehet, hogy ha lenyomok egy pohárral a torkomon ebből az izéből, akkor kevésbé tűnik majd szánalmasnak ez a zene.

Gabe bólintott. - A fülem talán sosem bocsátja meg nekem ezt az élményt! El kellett volna hoznom az iPodomat!

-Azon tűnődöm, hogy merre lehet Clara. Van arra valami lányszabály, hogy a buli hány százalékát kell a többiekkel a mosdóban tölteni?

- Igen. És kemény büntetés vár arra, aki nem tartja a kvótát. Bryan felnevetett, majd elkomorult, és a csokornyakkendőjét kezdte babrálni.

- Amúgy Clara meg én... - kezdte.

- Ne mondj semmit! - biztosította Gabe. - Csodás lány! És ti ketten tökéletesen összeilletek. Csak akkor nem tűnt volna fel, ha vak vagyok.

- Tényleg nem bánod?

- Nem én mondtam, hogy hívd el a bálba?

- Igen, valóban. Sir Galahad újabb párt hozott össze! Most komolyan, öregem, magadra soha nem gondolsz?

- Dehogyanem! Az óra minden percében! De ha már Claráról beszélünk... tegyél róla, hogy jól mulasson ma este, vagy beverem az orrodát! – vigyorodott el szélesen Gabe. – Még mindig jó barátok vagyunk, úgyhogy ne hidd, hogy nem hívom fel, hogy kifaggassam.

Bryan a szemét forgatta, de hirtelen elszűkült a nyelvcsöve. Ha Gabe Christensen el akarja törni az orrát, nem sokat tököl azon, hogy megtegye-e, Gabe nem bánta, ha lehorzsolja a bütykét, vagy ha folt esik az iskolai aktáján, ha jóvátehet valami igazságtalanságot.

- Gondom lesz rá! - ígérte Bryan, remélve, hogy a szavak nem hangzottak ünnepélyes fogadalomként. Volt valami Gabe átható pillantású kék szemében, amitől úgy érezte magát az ember, hogy bármilyen feladat teljesítésére képes. Néha elég idegesítő. Bryan grimaszolva öntötte ki a punci maradványát a műfikusz tövében döglődő mohára. - Már ha még ebben az életben kijön a mosdóból! \$

– Helyes! – mondta Gabe jóváhagyóan, de a mosolya nem volt felhőtlen. Celeste és Heath éppen eltűntek a tömegben.

Gabe nem volt biztos benne, mi a szokás, ha dobnak valakit a bálon. Hogy győződhetne meg róla, hogy épségben hazaért-e a lány? Vagy ez most már Heath dolga? Gabe újra eltöprengett, miért pont Celeste-et hívta el a buliba.

Nagyon csinos lány, amolyan reprezentatív szépség. Tökéletes szőke haj - sűrű és selymes -, távol ülő, barna szemek és hívogatóan rózsaszínre festett, telt ajkak. Nem csak a szája volt telt. Gabe fantáziáját igencsak megmozgatta a vékony, testhez álló ruha, amit viselt.

Ugyanakkor nem csak a külsejével vontta magára Gabe figyelmét. Az ok valami egészen más volt.

Komolyan ostoba és kínos oka volt. Gabe soha nem ismerte volna be, hogy néha az a furcsa érzése támadt, hogy valakinek

segítségére van szüksége. Az ő segítségére. Megmagyarázhatatlan vonzást érzett Celeste felől, mintha a formás, szőke lány gondosan elkészített sminkje egy meggyötört kislányt rejtene.

Mekkora baromság! Nyilvánvalóan téved. Celeste szemmel láthatólag semmilyen segítséget nem vár Gabe-től ebben a pillanatban.

Újra végigvizslatta a táncoló tömeget, de sehol sem tűnt fel az aranyszínű hajkorona. Felsőhajtott.

- Hé Bry! Hiányoztam? - Clara elszakadt a szétszóródó csajcsordától, és csatlakozott a falat támasztó fiúkhoz. Sötét, göndör haja ragyogott. - Szia Gabe! Hol van Celeste?

Bryan átölelte a lány vállát.

- Már azt hittem, hogy leléptél! Félttem, hogy törölhetem az összes mocskos tervemet...

Clara könyöke Bryan gyomorszájába mélyedt.

- ...Mrs. Finkle-lel - folytatta Bryan levegő után kapva, majd biccentett az igazgatóhelyettesnek, aki a terem túlsó feléből figyelte őket, távol a hangszórók zajától. - Pedig azt terveztük, hogy gyertyafénynél fogjuk kiosztani a bukásról értesítő leveleket.

- Igazán nem akarnám, hogy kimaradj belőle! Azt hiszem, Lauder edzőt láttam a sütis asztal körül ténferegni! Talán szólhatnék pár jó szót az érdekedben egy kis extra fekvőtámaszért.

- Vagy mondjuk, táncolhatnánk! - javasolta Bryan.

- Rendben, azzal is beérem!

Nevetve a táncparkettre sétáltak, Bryan Clara dereka köré fonta a karját.

Gabe nagyon hálás volt, amiért Clara nem várt választ. Kissé kínos volt, hogy egyedül van.

- Szia Gabe! Hol van Celeste? Gabe elhúzta a száját, és Logan felé fordult. Pillanatnyilag Logan is szólóban volt. A partnere valószínűleg épp a szokásos csajszeánszon vett részt a mosdóban.

- Nem tudnám megmondani – ismerte be Gabe. – Nem láttad valahol? Logan csücsörített, és mintha azt mérlegelte volna, hogy elmondjon-e valamit vagy sem. Idegesen simított végig ruganyos fekete haján.

- Hát, azt hiszem, láttam. De nem vagyok egész biztos benne... Fehér ruhában van, igaz?

- Ja, Hol van?

- Azt hiszem, az előcsarnokban láttam. Nem vagyok biztos benne. Az arcát alig tudtam kivenni... Dávid Alvaradóé szinte teljesen eltakarta!

- Dávid Alvarado? – ismételte meglepetten Gabe. – Nem Heath McKenzie?

- Heath? Áh! Tutira Dávid volt az!

A nagydarab Heath hátvéd, szőke és világos bőrű, Dávid pedig alig magasabb 150 centinél, a bőre pedig olajszínű, a haja fekete. Képtelenség összetéveszteni kettejüket.

Logan szomorúan csóválta a fejét.

- Sajnálom, öregem! Ez rohadt nagy szívás!

- Sose sajnáld!

- Legalább nem te vagy az egyetlen, aki ebben a cipőben jár – mondta elhagyottan Logan.

- Tényleg? Mi történt a partnerreddel? Logan vállat vont.

- Itt durcáskodik valahol. Nem akar táncolni, nem akar beszélgetni, nem akar puncsot inni, nem akar fényképezkedni, és nem akar velem lenni.

– Minden egyes negatívumot leszámolt az ujjain. - Fogalmam sincs, miért hívott el. Lehet, hogy csak fel akart vágni a ruhájával, ami egyébként nagyon dögös, ezt beismerem. De nem úgy tűnik, mintha a dicsekvésen járna az esze... Bárcsak valaki mást hoztam volna magammal! – Logan pillantása sóvárogva időzött egy csapatnyi lányon, akik férfitársaság nélkül ropták a parkett közepén. Gabe-nek feltűnt, hogy Logan különösen az egyiküket figyeli.

- Miért nem Libbyt hívtad?

Logan sóhajtott. - Fogalmam sincs. Szerintem... szerintem szerette volna, hogy meghívjam. Most már mindegy.

- Ki a párod?

- Sheba, az új lány. Kissé heves, de nagyon klasszul néz ki, egzotikus. Túlságosan megdöbbsentem, hogy egy igenen kívül bármit is kibökjek, amikor elhívott. Azt hittem, hogy talán, hát... hogy talán... szórakoztató lesz... – fejezte be Logan ügyefogyottan. Sheba kis híján megparancsolta, hogy vigye el a bálba. De ezt elmesélni Gabe-nek nem tűnt helyénvalónak. Elég sok minden tűnt helytelennek Gabe közelében. Shebával ellentétben. Amikor végignézett az észbontó, piros bőrruhán, tele lett a feje olyan ötletekkel, amelyek aztán valóban egy cseppet sem tűntek helytelennek. Amíg a lány sötét, mély pillantása a szemébe fúródott.

- Nem hiszem, hogy találkoztam volna vele - mondta Gabe, félbeszakítva Logan rövid fantáziálását.

- Tutim emlékezni rá! - Habár Sheba őt azon nyomban elfelejtette, amint beléptek a terembe, nem igaz? - Hé, gondolod, hogy Libby egyedül jött? Nem hallottam, hogy elhívta volna valaki...

- Ööö, *Dyhnnel* jött.

– Ó? - csüggedt el Logan. Majd megeresztett egy félmosolyt. – Ez az este már így is elég pocsek. Nem úgy volt, hogy élőzene

lesz? Ez a DJ...

– Ne is mondd! Most vezeklünk a bűneinkért – mondta Gabe nevetve.

– Bűnök? Mintha neked lenne akár egyetlen bűnöd is, szűzi Galahad!

– Most viccelsz? Epp időben lett vége a felfüggesztésemnek, különben el sem jöhettem volna. – Gabe ezúttal azt kívánta, bárcsak ne lett volna ilyen szerencsés az időzítés. – Szerencsém van, hogy nem rúgtak ki.

– Mr. Reese miatt fajult el,

– Ja, tudom – mondta Gabe, hangjában hirtelen felbukkanó éllel. Az iskolában mindenki tartott Mr Reesentől, de nem sok mindent tehettek, amíg a matektanár nem ment túl a kritikus ponton. A felsősök is tudtak Mr. Reese dolgairól, de Gabe nem állhatta meg, hogy közbe ne lépjen, amikor a tanár zaklatni kezdte azt a gyanútlan elsőévest... Egy tanárt megütni meglehetősen extrém húzás. Bizonyára jobb módja is lett volna a helyzet kezelésének. A szülei ezúttal is támogatták, mint mindig.

Logan szakította félbe a gondolatmenetét. – Talán jobb lenne, ha lelépnénk! - mondta.

– Pocsékul érezném magam, ha kiderülne, hogy nincs, aki hazavigye...

- Nem hozzád való, Gabe! – *Maga a megtestesült gonoszság, ráadásul irtó nagy ribanc,* tette volna hozzá szívesen Logan, de ilyet nem mond az ember egy lányról, míg Gabe hallótávolságon belül van. – Hadd menjen csak haza azzal a sráccal, akinek a torkába dugta a nyelvét!

Gabe felsóhajtott, majd megrázta a fejét. – Megvárom, hogy lássam, rendben van.

Logan felnyögött. – Nem tudom elhinni, hogy elhívtad! Leléphetnénk legalább annyi időre, míg beszerzünk pár tisztességes CD-t? Aztán elcsaklizhatnánk azt a halom szart, amit a OJ játszik...

– Tetszik az ötlet! Lehet, hogy a limo sofőr sem bána egy kis kiruccanást...

Logan és Gabe végül egy kis árvitában próbálták eldönteni, hogy milyen CD-ket szerezzenek. A top öt nyilvánvaló volt, de onnantól lefelé már eltérő volt a véleményük. Sokkal jobban érezték magukat ez idő alatt, mint egész este összesen.

Mókás volt, de ahogy viccelődtek, Gabe-nek az az érzése támadt, hogy *egyedülök* szórakoznak ilyen jól. Úgy tűnt, mindenkinek van valami baja. Az állott sütiknél, a sarokban is sírdogált egy lány. Csak nem Evie Hess? Ursula Tatumnak is vörös volt a szeme, és elkenődött a sminkje. Lehet, hogy nem csak a zene és a puncs volt ócska a bálon. Clara és Bryan boldognak tűntek, de rajtuk kívül csak a nemrég faképnél hagyott Gabe és Logan érezték jól magukat a többiekhez képest.

Logan kevésbé volt fogékony a hangulatváltozásra, így addig nem is érzékelte a kellemetlen légkört, amíg Libby és Dylan veszekedni nem kezdtek, majd Libby méltóságteljesen le nem vonult a parkettről. Ez nyomban felkeltette a figyelmét.

Logan megmozdult, tekintete a távozó Libbyre tapadt.

– Hé, Gabe, nem bánod, ha most magadra hagylak?

– Egyáltalán nem. Menj utána!

Logan majdnem sprintelve követte a lányt. Gabe-nek fogalma sem volt, mihez kezdjen magával. Netán keresse meg Celeste-et, és kérdezze meg tőle, hogy nem bánná-e, ha itt hagyná? Bár nem igazán volt ínyére az ötlet, hogy kétségbe vonja a lány erkölcsait azzal, hogy hagyja másnak hazakísérni.

Végül úgy elöntött, hogy szerez még egy üveg vizet, megkeresi a legcsendesebb sarkot, és ott kivárja az este végét.

Aztán, mikor a csendes sarok keresésére indult, újra megérezte azt a furcsa vonzást, ezúttal erősebben, mint addig. Olyan volt, mintha valaki mély vízben fuldokolva segítségért kiáltana. Magán kívül kereste a segélykiáltás forrását. Nem értette az éles, eleven gyötrelemhullámot. Addigi megérzéseinek egyikéhez sem volt fogható. Egy pillanatra megakadt a szeme egy tőle távolodó lányon. Tükörfényes fekete a haja, és tűzpiros, földig érő ruhát viselt. Amíg Gabe figyelte, fülbevalója apró vörös szikraként villant meg egy pillanatra.

A fiú szinte öntudatlanul indult utána, elmerülve a szorító kétségbeesésben, ami a lányt körülvette. Megfordult kissé, Gabe pedig egy ismeretlen, sápadt arcot, sasorrot, telt, elefántcsontszínű ajkakat és íves, fekete szemöldököt látott meg egy pillanatra, aztán a lány eltűnt a női mosdó ajtaja mögött.

Gabe-nek külön erőfeszítésébe került, hogy ne kövesse őt a férfimentes övezetbe. A lány olyan erősen szippantotta magához, akár a futóhomok. Nehezen lélegezve nekidőlt a mosdóval szemközti falnak, szorosan összefonta a karját a mellkasán, és próbálta lebeszélni magát arról, hogy megvárja a lányt. A holdkóros ösztön, ami idáig vezette, nagyon nem volt frankó. Nem Celeste erre a legmegfelelőbb bizonyíték? Csak képzelődik!

Talán mehetne is.

Gabe azonban képtelen volt egyetlen lépést is megtenni.

Bár a lány még túsarkú *cipőben* is alig lehetett 160 centiméter, nádszálkarcsú és szálegyenes alakja miatt magasabbnak tűnt. Nem csak a magassága miatt volt két lábon járó ellentmondás: kékesfekete haja és krétafehér bőre volt, a vonásai pedig egyszerre tűntek lágynak és

markánsnak. Egyszerre volt erőteljes és nőies. Hipnotikusan hullámzó teste egyszerre hívogatott és taszított. Az arca barátságatlan volt.

Egyetlen dolog nem volt kétséges; hogy az estélyi ruhája mestermű. Fényes, bőrből készült lángnyelvek táncoltak csupasz, sápadt vállán és nyalogatták végig karcsú testét, egészen a padlóig. Miközben átvonult a táncparketten, irigy női szempárok és kéjvágó férfi tekintetek kísérték.

De más jelenség is követte. Amint tüzes ruhájában elhaladt a táncolók mellett, riadt fájdalomkiáltások és zavart sikkantások fakadtak a nyomában. Csakis véletlen egybeesés lehetett. Kitört egy cipősarok, és kibicsaklott a viselője bokája. Egy szaténruha varrása combtól derékig felhasadt. Kiesett egy kontaktlencse, és nyoma veszett a piszkos padlón. Egy melltartó pántja elpattant. Egy pénztárca kiesett egy zsebből. Egy váratlan görcs korai havi bajt jelzett. Egy kölcsönkapott nyaklánc gyöngyzuhatagként szóródott a padlóra.

És így tovább, apró gyötrelmek gyűrűztek a lány körül, amerre csak ment.

A sápadt-sötét jelenés úgy mosolygott magában, mintha kéjjel ízlelgetné a levegőben terjengő szenvedést. Megnyalta az ajkát.

Aztán összevonta a szemöldökét, homloka ráncba szaladt az erős összpontosítástól. Az egyetlen fiú, aki az arcát figyelte, különös ragyogást látott a fülcimpájánál, mintha valami vörös szikrákat lövellne. Mindenki más Brody Farrow felé fordult, aki a karjához *kapott*, és felkiáltott fájdalmában. A lassú tánc egy finom mozdulata kifecamította a vállát. A vörös ruhás lány elégedetten mosolygott. Cipősarkai keményen kopogtak a kőpadlón, ahogy a folyosón a női mosdó felé tartott. Útját halvány, fájdalmas sóhajok és apró bosszúságok szegélyezték.

Egy csapat lány álldogált a mosdó egész falát beborító tükör előtt. Csak egy percük volt megcsodálni a lélegzetelállító ruhát, mielőtt észrevették, hogy a vékony lány a helyiség fülledt, forró levegőjében megborzong. Kitört a káosz. Emma Roland kezdte a sort, aki szemén szúrta magát saját szempillaspiráljával. Rémműlten csapkodni kezdett, kiütve ezzel Bethany Crandall kezéből a puncsot, ami a leglehetősebb helyeken terítette be Bethany és még másik két lány ruháját. A mosdó hangulata hirtelen felforrósodott, miután az a lány, akinek mellkasán egy förtelmes zöld folt éktelenkedett, megvádolta Bethanyt, hogy szándékosan öntötte le.

A *sápadt-sötét* lány halványan elmosolyodott a készülő veszekedés láttán, majd a hosszú terem legtávolabbi fülkéjéhez sétált, és magára zárta az ajtót.

Nem arra használta a fülkét, amire gondolnánk. Ehelyett, a nem igazán higiénikus körülményekre fittyet hányva, homlokát behunyt szemmel a falnak támasztotta. Ökölbe szorított kezét is a falnak feszítette, mintha támogatást várna tőle.

Ha a lányok bármelyike is odafigyelt volna, esetleg elcsodálkoznak azon, hogy mi okozhatja a vöröses ragyogást, ami az ajtó és a fal közötti résen kiszűrődik. De senki sem figyelt.

A vörös ruhás lány összeszorította a fogát. Forró lángok csaptak ki az ajkai közül, és fekete perzselésnyomot hagytak a lemezfal bézs festésén. Valami láthatatlan súly nyomása alatt lihegni kezdett, a tűz pedig forróbbá vált, vastag, vörös ujjakkal mardosta a hideg acélt. A tűz elérte a haját, de nem égette meg a lányt, sötét fürtöket. Füstcsóvak szivárogtak az orrából és a föléből. Szikraeső zúdult a föléből, miközben azt suttogta; - Melissa!

A zsúfolt táncparketten Melissa Harris zavartan felkapta a fejét. Szólt valaki? Senki olyan nem volt a közelében, aki a halk hangot hallatta volna. Biztosan csak a képzelete játszott vele. Visszanézett a párjára, és próbált a fiú beszédére összpontosítani.

Melissa elcsodálkozott azon, miért is egyezett bele, hogy Cooper Silverdale-lel jöjjön el a bálba. Nem az ő esete a srác. Egy kisfiú, eltelve önnön fontosságával és bizonyítási kényszerrel. Egész este fel volt pörögve, megállás nélkül csak a családja pozíciójával és vagyonával kérkedett, Melissa már nagyon unta. Újabb halk suttogásra lett figyelmes, így megfordult. Távol, a tömeg túloldalán Tyson Bell bámulta őt táncpartnere válla fölött, de túl messze volt ahhoz, hogy ő legyen a hang forrása. Melissa elkapta a tekintetét, és megborzongott. Próbált nem törődni azzal, hogy kivel táncol a srác, feléjük se nézett.

Közelebb lépett Cooperhez. Lehet, hogy unalmas és felszínes alak, de még mindig jobb Tysonnál. Tysonnál bárki csak jobb lehet!

Valóban? Cooper tényleg jobb választás lenne? A kérdés úgy pattant az agyába, mintha valaki egész máshoz tartozna. Akaratlanul is Tyson sötét, sűrű szempillával keretezett szemébe nézett. Még mindig őt bámulta.

Persze, hogy Cooper jobb, nem számít, Tyson mennyire sármos. Ez a sárm csak a csapda része.

Cooper tovább fecsegett, szavai akadozni kezdtek, ahogy Melissa figyelmét próbálta magára vonni.

Cooper nem ér fel hozzád, suttogta a képzelete. Melissa szégyenkezve rázta meg a fejét, amiért ilyen gondolatok járnak a fejében. Hiába. Cooper legalább olyan jó, mint ő, mint bármelyik másik srác.

De nem annyira, mint Tyson! Emlékezz!

Melissa próbálta elhessegetni a képeket: Tyson forró, vágyakozó pillantását. Ahogy a keze erőteljesen és mégis gyengéden siklik a bőrén... buja hangja, amitől még a leghétköznapibb szavak is költészetté váltak... az érzés, ahogy az ujjait gyengéden érintő ajkak finom nyomásától felgyorsul a szívverése...

A szíve fájdalmasan megdobbant.

Melissa szándékosan kotort elő egy újabb emléket, hogy megküzdjön a lázító képekkel: Tyson acélos ökle, amint figyelmeztetés nélkül az arcába vág, a fekete foltok, amik a szeme előtt táncoltak, a tulajdon keze, ahogy a földön támaszkodik, a hányás, ahogy feltör a torkából, a nyers fájdalom, ami megfeszíti a testét.

Sajnálta. Annyira sajnálta. Megígérte. Soha többé. Akaratlanul is felmerült Tyson könnyektől fátyolos, kávébarna szemének képe.

A fiút kutatta pillantásával. Még mindig őt bámulta. Homlokát ráncolva, összevont szemöldöke alól, sebzett pillantással figyelte.

Melissa újra megremegett.

– Fázol? Nem kéred a...? - Cooper félig levette a zakóját, majd hirtelen megállította a mozdulatot, az arca elpirult. – Nem fázhatsz, nagyon meleg van itt - mondta ügyefogyottan, ahogy visszaszívta ajánlatát, és visszagombolta a kabátot.

- Jól vagyok! – biztosította Melissa. Kényszerítette magát, hogy csakis az előtte álló sápadt, fiús arcot nézze.

– Ez a hely irtó ciki! – mondta Cooper, Melissa pedig bólintott. Örült, hogy egyetérthet vele. – Elmehetnénk apám country klubjába. Hihetetlen étterme van, ha van kedved egy desszerthez. Nem kéne várnunk az asztalra. Amint kimondom a nevem.. Melissa figyelme újra elkalandozott.

Miért vagyok én itt ezzel a kis sznobbal? - kérdezte a gondolat, ami annak ellenére idegenül csengett a fejében, hogy a saját hangján szólt hozzá. – *Ez egy nyápic! Na és akkor mi van, ha képtelen bántani egy kiscicát is? A biztonságon kívül mást is lehet szeretni! Nem ugyan-azt a vágyat érzem, amikor Cooperre vagy bárki másra nézek, mint amit Tysonnál éreztem. Képtelen vagyok hazudni magamnak! Még mindig őt akarom !Nagyon. Nem ez a vágy a szerelem?*

Melissa azt kívánta, bárcsak ne ivott volna annyit abból az összekotyvasztott, forró puncsból. Képtelen volt józanul gondolkodni.

Nézte, ahogy Tyson otthagya a partnerét, és átvág a parketten. Egészen addig meg sem állt, míg oda nem ért hozzá, majd a tökéletes, széles vállú focihős pózába vágta magát. Úgy tűnt, mintha Cooper ott sem lenne köztük.

- Melissa! - szólt meghatottan, bánatos arccal. - Melissa, kérlek! - Cooper szótlan hüledezését figyelmen kívül hagyva a lány felé nyújtotta a kezét. *Igen, igen, igen, igen, igen!*- kántálta a hang Melissa fejében. Ezer, vággyal teli emlék rohanta meg. Elködösült elméje végül behódolt.

Melissa tétován bólintott.

Tyson megkönnyebbülten és a boldogságtól mámorosan mosolyodott el, majd Coopert megkerülve a karjaiba vonta a lányt. Annyira könnyű volt elmenni vele! Melissa vére perzselő tűzként lüktetett az ereiben.

– Ez az! – sziszegte a sápadt-sötét lány a WC-fülkében, és egy villás tűznyelv világította meg vörösen az arcát. A tűz elég hangosan ropogott ahhoz, hogy odakintről meghallják, de a mosdó még mindig tele volt ingerülten rikácsoló lányokkal. A lángok visszahúzódtak, a *lány mély* levegőt vett. Szemhéja megremegett, majd újra lezárult. Az ökleit annyira megfeszítette, hogy úgy tűnt, fakó bőre szétreped a bütykein. Karcsú teste remegni kezdett, mintha egy hegyet próbálna felemelni. Feszültség, elhatározás és várakozás aurája izzott körülötte, majdnem láthatóan.

Bármilyen nehéz feladatot is tűzött ki most maga elé célul, egyértelmű volt, hogy ennek teljesítése sokkal értékesebb számára, mint eddig bármi.

- Cooper! - sziszegte, majd tűz lobbant a szájából, orrából, füléből. Az arca lángokban fürdött.

Mintha semmi volnál! Mintha láthatatlan lennél! Mintha nem is léteznél! Cooper reszketett a dühtől, a fejében zsolozsmázó hangok pedig csak táplálták tajtékzó haragját, ami lassan fortyogni kezdett.

Tehetsz róla, hogy észrevegyen! Megmutathatnád Tysonnak, ki az igazi férfi! A keze automatikusan tapogatta ki a súlyos dudort a derekán, a zakója takarásában. Eszébe jutott, hogy magával hozta a fegyvert. Szinte sokkot kapott. A meglepetés elfújta a dühét, és zavartan pislogni kezdett, mintha csak álmából ébredne. Libabőrös lett a nyaka. Mi a csudát csinál egy fegyverrel a bálon? Megőrült?

Hatalmas baromság volt, de mégis, mi mást tehetett volna, mikor Warren Beeds hencegő hólyagnak hívta? Persze, az is igaz, hogy az iskola biztonsági ellenőrzése kész vicc, és amit be akartak vinni, azt be is

vitték. Bizonyított, nem igaz? De megéri a rizikót egy fegyver a derekánál, csak hogy Warren Beeds előtt felvágjon?

Figyelte Melissát, ahogy lehunyja a szemét, és az izomagy vállára hajtja a fejét.

Őt már teljesen el is felejtette volna?

A düh újra felszínre tört, a keze a fegyver felé tapogatózott.

Cooper ezúttal még nyomatékosabban rázta meg a fejét. Őrütség! Nem ezért hozta el a stukkert... Csak vicc volt, egy apró csíny.

De nézz csak Tysonra! Nézd azt az önelégült vigyort az arcán! Mit képzelsz, ki ő? Az apja nem több egy túlértékelt kertésznél. Nem tart tőle, hogy ártasz neki, amiért elcsábította a barátnődet. Valószínűleg még az sem rémlik neki, hogy Melissa veled jött a bálba. De akkor sem félne tőled, ha netán mégis emlékezne erre. Melissa pedig arra sem emlékszik, hogy létezel!

Cooper a fogát csikorgatta, egyre dühösebb lett. Elképzelte, ahogy Tyson arcán a gög helyét elszörnyedés, majd félelem veszi át, amikor a pisztoly csövébe néz.

Jeges rémület rántotta vissza a valóságba.

Puncs. Még több puncs, erre van most szükségem! Olcsó, közönséges, de legalább ütős. Még néhány pohár abból a puncsból, és tudni fogom, mit tegyek!

Cooper mély levegőt vett, hogy erőt merítsen, majd a frissítők felé vette az irányt.

A lány a mosdóban összeráncolta a homlokát, és bosszúsan megcsóválta a fejét. Vett két mély lélegzetet, majd doromboló torokhangon nyugtató szavakat suttogott magának.

– Még rengeteg időm van! Még egy kis alkohol, elborul az agya, és meggondolja... türelem. Sok mindenről kell még gondoskodni, annyi tennivaló van még... – Összeszorította a fogát, a szemhéja megint reszketni kezdett, ezúttal hosszabb ideig.

– Először Matt és Louisa, majd Bryan és Clara – sorolta magában, mintha a teendőket olvasná egy listáról. – Bahh, és az az idegesítő Gabe. Miért nem érzi még nyomorultul magát? – újabb nyugtató lélegzetet vett. – Ideje, hogy a kisinásom újra bevesse magát.

Öklét a homlokához szorította, és behunyta a szemét.

– Celeste! – csattant a hangja.

A hang ismerős és szívesen látott vendég volt Celeste fejében. Minden jó ötletet így kapott mostanában. *Hát nem megható? Matt és Louisa együtt?*

Celeste a kérdéses pár felé vigyorgott.

Valaki még jól érzi magát? Elfogadható ez egyáltalán?

– Mennem kell... – Celeste a partnere neve után kutatva annak arcába nézett –, Derek.

A bordáin felfelé tartó ujjak riadtan megtorpantak.

– Jó móka volt! - biztosította Celeste, ahogy kezének hátsó felével ledörzsölte a száját, mintha még a srác emlékét is el akarná törölni. Kibontakozott az ölelésből.

– De Celeste... Azt hittem...

– Na, szia!

Celeste pengeéles mosollyal lépdelt Matt Franklin és párja – Miss Szürke Kisegér, vagy hogy is hívják – felé. Egy futó pillanatra felrémlt neki a hivatalos kísézője, a kis rendes Gabe Christensen, és nevetnie kellett. Milyen remek estéje lehet! Már a megaláztatás miatt is megérte eljönni vele, bár maga sem tudta, miért mondott igent. Kirázta a fejéből a zavaró emlékképet. Gabe ráemelte azokat az ártatlan kék szemeit, és egy fél pillanatig igent akart mondani. Közelebb akart kerülni hozzá. Egy röpke másodpercre megfordult a fejében, hogy feladja a finom kis tervet, és egyszerűen csak jól érzi magát a bálon egy helyes fiúval az oldalán.

Hú, de jó, hogy már nyoma sincs annak a szenteskedő érzésnek! Celeste még soha életében nem érezte olyan jól magát, mint ma este. A lányok felének estéjét már tönkretette, a fiúk fele pedig érte viaskodott. A fiúk mind egyformák, és mind az övé lehetne, ha akarná. Itt az ideje, hogy a többi lány is lássa ezt. Micsoda csodálatos inspiráció ez a felismerés a báluralomra töréshez!

- Szia Matt! – veregette meg a fiú vállát.

- O, szia! – köszönt vissza Matt zavartan felnézve.

- Elrabolhatlak egy pillanatra? – kérdezte Celeste, a pilláit rebegetve. Hátrahúzta a vállát, hogy a dekoltázsa jobban érvényesüljön. - Ohm, szeretnék *mutatni* neked valamit. – Celeste megnyalta az ajkát.

Matt hangosan nyelt egyet.

Celeste érezte, hogy előbbi partnerének pillantása szinte lyukat éget a tarkójába, eszébe juttatva ezzel, hogy Matt a fiú legjobb barátja. Elfojtotta a nevetést. Milyen tökéletes!

- Matt? - szólította meg a párja sértett hangon, ahogy a fiú karjai lecsúsztak a derekáról.

- Csak egy pillanat... Louisa.

Hah! Még ő maga is alig emlékszik a nevére! Celeste rávillantott egy elbűvölő mosolyt.

- Matt! - szóit utána a lány megbántottan. Döbbenten nézte, amint Matt megfogja Celeste kezét, és követi a táncparkettre.

A legtávolabbi fülke mostanra elsötétedett. Odabent a lány a falnak simulva várta, hogy a lélegzése csillapodjon. Annak ellenére, hogy a helyiség levegője kellemetlenül meleg volt, a lány didergett.

A mosdóban zajló veszekedés véget ért, mostanra újabb lánycsapat ellenőrizte a sminkjét a tükör előtt.

A tűzokádó összeszedte magát, és újabb vörös szikrák jelentek meg a fülénél. A tükörnél állók mindegyike várakozóan fordult a mosdó ajtaja felé, míg a vörös ruhás lány kisurrant a fülkéből, és kinyitotta az alacsonyan elhelyezett ablakot. Senkinek sem tűnt fel a szokatlan távozás. Továbbra is az ajtót bámulták, keresve a zajt, mely felkeltette a figyelmüket.

A ragacsos, nyirkos miami este olyan kellemetlen volt, mintha magával a pokollal kívánt volna versenyezni. A bőrruhás lány felszabadultan mosolygott, a tenyerével megdörögölte csupasz karját.

Ellazultan nekidőlt egy közeli kuka mocskos oldalának, és a nyitott tető fölé hajolt. A szemetes fölött rothadó étel bűze lebegett. Behunyta a szemét és mélyet szippantott a levegőből. Mosolygott.

Egy másik, sokkal rosszabb szag is terjengett a levegőben. Valami savas, égő hús szaga, vagy annál is gusztustalanabb sodródott a füledt éjszakában. A lány erre még szélesebben mosolygott. Parfümként szívta tüdejébe az émelyítő szagot.

Aztán a szeme hirtelen kipattant, teste kiegyenesedett és megfeszült. Mély kuncogás gördült elő a bársonyos sötétből.

- Honvágyad van, Sheeb? – dorombolta egy női hang.

A lány ajkai morogva húzódtak hátra, ahogy a hang testet öltött.

Úgy tűnt, hogy a lélegzetelállító, fekete hajú nő testét csak valami lustán örvénylő fekete köd burkolja, semmi más. Lába és lábfeje láthatatlan volt. Ha volt egyáltalán. Magasan a homlokán két apró, fényesre polírozott ónix szarv ékeskedett.

- Chex Jezebel aut Baal-Malphus - morogta a vörös ruhás lány.

- Mit keresel itt?

- Miért ily hivatalosan, húgom?

- Törődöm is én a testvérekkel!

- Igaz. Felmenőink közt pedig ezer és ezer... De azt hosszú lenne elsorolni. Miért nem szólítasz egyszerűen Jez-nek, én pedig kihagyom a Chex Sheba aut Baal-Malphust és csak Sheebnek foglak hívni.

Sheba gúnyosan felhorkant:

- Úgy tudtam, hogy New Yorkba helyeztek.

- Igen, csak tartok egy kis pihenőt, ahogy nyilvánvalóan te is.

- Jezebel végignézett Sheba pihenőhelyén. - New York nagyszerű város, majdnem olyan gonosz, mint a pokol, köszönöm kérdésed, de még a gyilkosok is alszanak néha. Unatkoztam, így aztán eljöttem megnézni, hogy jól szórakozol-e a bálon – dorombolta Jezebel. A sötét köd táncolt körülötte.

Sheba haragosan figyelte, de nem felelt.

Zavaró jelek után kutatott, a gyanútlan tinédzserek közt, a hotel nagytermében. Vajon azért van itt Jezebel, hogy felborítsa a terveit? Mi másért? A legtöbb középkategóriás démon képes mérföldekre is kiruccanni, hogy megszívasson egy másikat hazai pályán, vagyis hogy jót tegyen. Balan Lilith Hadad aut Hámon egy évtizede még emberalakot is képes volt öltetni az egyik közép-iskolában, ahova Shebát helyezték. O meg nem értette, hogy miért végződik minden egyes cselszövése happy enddel! Amikor végre rájött, még mindig alig tudta felfogni Lilith pimaszságát. A rosszindulatú démon három különböző alkalommal is igaz szereimet hozott össze, csak azért, hogy Shebát lefokozzák! Sheba szerencséjére az utolsó pillanatban sikerült egy remek árulást kreálnia, ami két szerelemnek is véget vetett. Sheba mély levegőt vett. Az aztán meleg helyzet volt! Visszarepíthették volna a középiskolába.

Sheba a feléje lebegő démonra fintorgott. Bárcsak neki is olyan álommelója lenne, mint Jezebelnek: az emberölések démona! Ez volt a csúcs: elmerülni a pusztításban, és elfelejteni a száralmas kis trükköket!

Sheba gondolatai láthatatlan füstfelhőként, árulást kutatva sodródtak a háta mögötti épületben táncolók között. Minden úgy ment, ahogy kell. A teremben új hullámokat vetett a nyomorúság. Az emberi boldogtalanság mámorító ingere töltötte be agyának minden zegzugát. Mennyei!

Jezebel felkuncogott, pontosan tudván, hogy mit művel Sheba.

- Nyugi! – mondta Jezebel. – Nem azért vagyok itt, hogy bajba keverjelek.

Sheba felhorkantott. Hát persze, hogy Jezebel azért jött, hogy bajba keverje. Ez a démonok dolga.

– Jó a rucid! – jegyezte meg Jezebel. – Pokolkutya bőr. Tökéletesen megfelel a kéjvágy és az irigység felszítására.

- El tudom végezni a munkámat!

Jezebel újra felnevetett, Sheba pedig ösztönösen közelebb hajolt, hogy érezze leheletének kénköves aromáját.

- Szegény Sheb! Még mindig félember-alakban raboskodik! – cukkolta Jezebel. – Emlékszem még, milyen *remekül* illatozik itt minden. Es a hőmérséklet! Muszáj az embereknek megfagyasztaniuk mindent a légkondijukkal?

Sheba arca mostanra kisimult, visszanyerte az önuralmát.

- Elboldogulok. Egy rakás gyötrelem van, amit szétoszthatok.

- Van benned spiritusz! Még néhány évszázad itt, és az öröklétben találsz magad, együtt velem.

Sheba megengedett magának egy önelégült mosolyt, ajkai hátrahúzódtak.

- Lehet, hogy nem is kell olyan sokat várnom!

Jezebel szemöldöke a fehér homlokán díszlő ébenfekete szarvacskájáig szökött fel.

- így állunk? Van valami különleges gonoszság a tarsolyodban, húgom?

A lány nem válaszolt. Teste újra megfeszült, amikor Jezebel láthatatlan gondolatai végigkúsztak a báltermen. Sheba összeszorította az állkapcsát, tette készen figyelt, ha netán Jezebel vissza akarná fordítani valamelyik ármánykodását. De Jezebel csak nézelődött, nem avatkozott semmibe.

- Hmm - hümmögött magában Jezebel. – Hmm.

Sheba keze ökölbe szorult, amikor Jezebel kutató gondolata megérintette Cooper Silverdale-t, de Jezebel csupán tapogatózott.

- Nahát, nahát - motyogta a szarvas démon. - Nahát! Sheb, meg kell hagynom, le vagyok nyugózva. *Fegyver* is van a játékban!

És rávetted, hogy bepiáljon, így gyengítve az akaratát! - Az idősebb démon őszinte örömmel mosolyodott el. - Ez aztán igazán gonosz! Mondjuk, ezt egy középszintű, gyilkossággal, csonkítással vagy zendüléssel foglalkozó démon is össze tudja hozni egy iskolabálon, de hogy egy félelmes, akit nyomorúság keltésére osztottak be... Mennyi vagy? Kétszáz-háromszáz éves?

– Eredeztetésem óta csak száznyolcvanhat év telt el! - felelte Sheba nyersen, továbbra is óvatosan.

Jezebel egy tűznyelvet füttyentett elő ajkai közül.

– Nagyon meggyőző! Látom, a küldetésedet sem hanyagolod el. Ez aztán nyomorúságos egy banda odabent! - nevetett fel Jezebel. - Majdnem az összes ígéretes kapcsolatnak végét vettedél, feldúltál pár tucat életre szóló barátságot, cimborákból ellenségeket csináltál... három, négy... nem is, öt verekedés van készülőben! – számolt Jezebel, és elméje egyesült az emberekével. – Még a DJ-t is rávetted, hogy rád hallgasson! Milyen aprólékos kidolgozottság! Ha-ha! Egy kezemen meg tudom számolni, hányan nem omlottak össze!

Sheba kegyetlen mosolyra húzta a száját.

– Ok is meglesznek!

– Szörnyű, Sheeb. Nagyon komisz. Naggyá teszed a nevünket! Bárcsak minden végzős bálnak ilyen démona lenne! Mi uralhatnánk a világot!

– Jaj, Jez, elpirulok! – mondta Sheba erős szarkazmussal. Jezebel felnevetett.

– Persze azért van segítséged!

Jezebel gondolatai Celeste köré kanyarodtak, aki épp most szállt rá egy újabb fiúra. Elhagyott lányok sírtak, míg a fiúk, akiket Celeste érzéketlenül eltaszított magától, ökölbe szorított kézzel méregették a versenytársaikat. A vágy tüzeiben égve mindegyikük elhatározta, hogy Celeste vele fogja befejezni az estét. Celeste végezte a munka felét.

- Kihasznllok minden lehetőséget – közölte Sheba.

- Mily gonosz elme! Ember?

- Elmentem mellette a folyosón, csak hogy ellenőrizzem -ismerte be Sheba. - Hamisítatlan, tiszta emberi szag. Visszataszító.

- Megesküdtem volna rá, hogy démon is akad a felmenői között. Jó kis felfedezés! De Sheba, te randira hívtál valakit? Elég amatőr dolog fizikailag is bevonni magad.

Sheba védekezően felszegte az állát, de nem felelt. Jezebelnek igaza van, éretlen és időpocsékoló dolog volt, hogy emberi alakját vetette be, ahelyett, hogy démoni erejét használná. Akárhogy is, az eredmény a fontos. Jól időzített közbeavatkozása meggátolta Logant, hogy megtalálja élete szerelmét.

- Nos, ez egyáltalán nem kisebbíti a ma esti teljesítményedet – Jezebel hangja békítő volt. – Ezt az egyet még összehozod, és be is kerülsz a bébidémonok tankönyvébe.

- Kösz! – vágta oda Sheba. Jezebel tényleg ennyire naiv, hogy azt hiszi, hízgeléssel elaltathatja az éberségét?

Jezebel elmosolyodott. Ködruhája széle, a mosolyát utánozva, felkunkorodott.

- Egy jó tanács, Sheba. Maradjanak ilyen zaklatottak! Ha eléred, hogy Cooper meghúzza a ravaszt, akkor talán sikerülhet elhíttetni azokkal az önjelölt kis gengszterekkel, hogy rájuk tüzelnek. - Jezebel ámulva rázta meg a fejét. - Mennyi csonkítás! Persze... iderendelnek majd egy zendüledémont, ha felforrósodik a hangulat... de még így is megkapod a jó pontot a lázításért.

Sheba fintorgott, majd pislákoló fény lobbant fel a füleinél. Mégis mi a fenét művel Jezebel? Hol itt a trükk? Agya újra és újra leellenőrizte azokat az embereket, akiket kínszenvedésre ítélt, de a bálteremben nyomát sem találta Jezebel jellegzetes kénköszagának. Semmi más nem

volt ott, csak a maga okozta a nyomorúság, meg néhány apró örömfoszlány, amelyeket hamarosan eltávolít.

- Milyen *segítő*kész vagy ma este! – jelentette ki Sheba, szándékosan támadó hangsúllyal.

Jezebel felsóhajtott. Volt valami a körülötte lévő ködben... valami szégyenféle. Sheba most először látta kételkedni az idősebb démont. De Jezebel indítékai rosszindulatúak is lehetnek. Egy démonnak elvégre nem lehetnek más indítékai.

Jezebel arcán bánatos kifejezés jelent meg, és halkán megkérdezte: - Olyan nehéz elhinni, hogy örülnék, ha téged előléptetnének?

– Igen!

Jezebel felsóhajtott. Majd újra. És ettől már a köd is bánatosan megvonaglott. Sheba elbizonytalanodott.

– Miért? - követelte Sheba a választ. - Miért jó ez neked?

– Tudom, hogy helytelen – illetve inkább helyes –, ha tanácsot adok. Nem valami gonosz dolog tőlem.

Sheba figyelmesen bólintott.

- A vérünkben van, hogy elgáncsoljuk a másikat. Démonokat, embereket, még angyalokat is, ha esélyt kapunk rá. Gonoszak vagyunk. A természetünkéből fakad, hogy hátba szúrjuk a másikat, még ha ez árt is a mi oldalunknak. Nem lehetnénk démonok, ha nem engednénk eluralkodni az irigységet, a mohóságot, a bujaságot és a haragot magunkon is - kuncogott Jezebel. – Emlékszem, amikor - hány éve is volt? – Lilith majdnem visszabuktatott téged pár osztállyal. Így volt, nem igaz?

Vörös tűz izzott fel Sheba szemében.

– De csak majdnem!

- Jobban kezelted a dolgot, mint az átlag. Te vagy jelenleg a legeslegrosszabb szerencsétlenségdémon.

Megint a hízélgés. Sheba kihúzta magát.

Jezebel megkavarta a ködöt a mutatóujjával, „feltekerte”, majd gömbbé formálva a sötét ég felé lökte.

– Más perspektíva is van, Sheba. Az olyan démonok, mint Lilith, képtelenek messzebbre látni a kézenfekvő megoldásoknál. Csakhogy egy egész, emberekkel teli világ vár odakint. Döntések millióit hozzák meg a napszakok minden egyes percében. Mi csupán a döntéseik töredékét vagyunk képesek befolyásolni. Néha már úgy tűnik számomra - legalábbis onnan, ahonnan én figyelem az eseményeket –, hogy az angyalok leköröznek...

- Jezebel! - vágott közbe Sheba elakadó lélegzettel. A sokk végül áttörte a gyanakvás hálóját. – Mi győzünk! Nézd csak meg a híreket! Nyilvánvaló, hogy mi fogunk győzni!

– Tudom, tudom. De még a háborúk és a pusztítások ellenére is... egyszerűen furcsa ez, Sheba. Továbbra is bosszantóan sok a boldogság. Minden egyes utcai rablótámadásra, amiből a közreműködésemmel rablógyilkosság lesz, jut a város másik felén egy angyal, aki rávesz egy báméskodót, hogy ugorjon neki az utcai rablónak, és ő lesz a nap hőse! Vagy ráveszi a rablót, hogy hagyjon fel bűnös életével. Pfuj! Elveszítjük a talajt a lábunk alól.

- Az angyalok gyengék, Jezebel. Ezt mindenki tudja. Annyira el vannak telve szeretettel, hogy koncentrálni sem bírnak. Azok az ostoba tyúkagyúak az idejük felében belezúgnak egy-egy emberbe, és feladják a szárnyukat egy halandó testért cserébe. Mégis milyen idióta angyal akarná ezt?! – nézett végig emberi testén, ami oly sok gátat szabott neki.

– Sosem értettem, miért kell ezt viselnünk félezer évig! Gondolom, az a lényeg, hogy kínozzanak bennünket, nem igaz? A sötét nagyurak bizonyára nagyon élvezik a vergődésünket!

– Több annál! Azért van ez az egész, hogy igazán meggyűlöld őket! Már mint az embereket. – Sheba rámeredt. – Miért kéne ehhez ok? Az élet értelme maga a gyűlölet!

– Tudod, előfordul ilyesmi – mondta Jezebel lassan. – Nem csak az angyalok szokták feladni. Vannak démonok, akik a szarvakat emberi testre cserélték.

– Nem! – Sheba szeme kimeredt, majd összeszűkült a hitetlenkedéstől. – Ez már túlzás! Néhanapján akad egy démon, aki összeszűri a levet egy emberrel, de csak azért, hogy meggyötörje. Csak egy kis kaján kikapcsolódás!

Jezebel arca megrándult. A ködből nyolcasokat formált, de nem ellenkezett. Pontosan ez volt az, amitől megértette Sheba, hogy komolyan gondolja.

Az ifjú féldémon nagyot nyelt. |~Húha!

Képtelen volt elképzelni. Hogyan dobhatná el magától ezt a rengeteg fenséges gonoszságot?! Hogy feladja a nehezen megszerzett szarvakat - a szarvakat, amikért Sheba jelenleg bármit elpusztítana –, és cserébe bezárja magát egy gyenge, halandó testbe? Sheba szemügyre vette Jezebel ragyogó ónix szarvait, és összeráncolta a szemöldökét.

– Nem értem, hogy tehet ilyet bárki is!

– Emlékszel, mit mondtál az angyalokról? Hogy a szeretet eltereli a figyelmüket? - kérdezte Jezebel. - Nos, a gyűlölet is figyelemelterelő lehet. Nézd csak meg Lilithet és a kellemetlenkedő jócselekedeteit. Talán csak a kisebb démonoknál kezdődik, de ki tudja, hova vezet ez? Erkölcsei romlás.

– Nem tudom elhinni, hogy pár trükk egy másik démon ellen olyan hülyévé tesz, mint azok a tyúkagyúak! – motyogta Sheba az orra alatt.

– Sheba, soha ne becsüld alá az angyalokat! – intette Jezebel. – Ne szórakozz velük, hallod? Még egy erős középosztálybeli démon is, mint én, bölcsőbb annál, semmint hogy összeakassza a szarvát egy tollashátúval. Ok félreállnak az utunkból, mi pedig az övékből. Hagyjuk csak a démon nagyurakat az angyalokkal foglalkozni.

– Tisztában vagyok vele, Jezebel! Nem ebben az évtizedben lettem ivadék!

– Bocs. Megint csak segítőkész akartam lenni – vont vállat. – Annyira csalódott vagyok néha! Jóság és fény mindenütt!

Sheba megrázta a fejét.

– Én nem így látom. Mindenhol van nyomorúság.

– Boldogság is, hugi. Beborítja az egész világmindenséget – mondta Jezebel szomorúan.

Hosszú ideig hallgattak. Jezebel szavai a levegőben lebegtek. Ragacsos fuvallat simított végig Sheba bőrén. Miami nem a pokol, de legalább kényelmes.

– Az én bálomon ugyan nem! - vágott vissza Sheba hirtelen haraggal.

Jezebel szélesen elmosolyodott. Fogai feketék voltak, akár az éjszaka.

- Pontosan ez az! Ezért vagyok ennyire *pokoliatlanul* segítőkész. Mert olyan démonokra van szükségünk, mint te. A lehető legrosszabbakat kell az élvonalba állítani! Az alvilág Lilith-féléi játszadozzanak csak a piti kis trükkjeikkel! Állítsatok Shebákat mellém! Adjatok ezer Shebát! Megnyerjük ezt a harcot egyszer és mindenkorra!

Sheba elgondolkodott egy pillanatra. Mérlegelte a Jezebel tervében bujkáló tüzes szenvedélyt.

– Ez szokatlanul gonosznak tűnik. Már majdnem kitűnő!

– Nem könnyű követni, tudom! Először nevettek együtt.

– Most menj vissza, és csináld ki azt a bált!

– Rajta vagyok! A pokolba veled, Jezebel!

– Kösz Sheeb, hasonlókat neked is!

Jezebel kacsintott, majd addig szélesedett a mosolya, mígnem úgy tűnt, mintha fogai feketesége az egész arcát betakarná. Majd elillant az éjszakába.

Sheba addig időzött a koszos sikátorban, amíg a kénkőszag el nem párologott, majd véget vetett a pihenőnek. Az élvonalhoz csatlakozás gondolatától felpezsdülve visszasietett a feladatát jelentő gyötrelmekhez.

Odabent javában állt a bál. Lassan minden a helyére került. Celeste toronymagasan vezetett a gonosz meccsen. Minden egyes, a sarokban síró lány után, egy ponttal jutalmazta magát. Két pontot ért minden fiú, aki behúzott egyet a riválisának. A terem minden szegletében a Sheba által elhintett magok csíráztak. A kéjvágy, a harag és a kétségbeesés mellett dúsan burjánzott a gyűlölet. Egy kert egyenesen a pokolból. Sheba egy cserepes pálma árnyékából figyelte az eseményeket.

Nem, az embereket nem *kényszerítheti* semmire. Saját, szabad akaratuk van, így ő csak a mézesmadzagot húzhatja el az orruk előtt, csak tippeket adhat. Apró dolgokat fizikailag is manipulálhat – cipősarkokat, ruhavarrásokat és főbb izomcsoportokat –, de nem irányíthatja az akaratukat. Az ő választásuk, hogy hallgatnak-e rá. Ma este pedig hallgattak rá.

Sheba nyerő szériában volt, és semmiben nem akart veszíteni, így aztán mielőtt legígéretesebb tervéhez, Cooperhez fordult volna – aki mostanra már simulékonyra vált a részegségtől, készen a sugallatok elfogadására –, végigpásztázta a teremben maradt apró boldogságbuborékokat.

Senki sem hagyja el sértetlenül a bált! Nem, amíg Sheba testében egyetlen szikra is van!

De mi folyik ott? Bryan Walker és Clara Hurst álmodozva néztek egymás szemébe, teljesen megfélelve az őket körülvevő haragról, kétségbeesésről és a pocskék zenéről. Csak egymás társaságát élvezték.

Sheba osztott, szorzott, majd úgy döntött, hogy Celeste-nek kell közbeavatkoznia. Celeste élvezni fogja. Nincs annál gonoszabb móka, mint a saját hatalmadat a tiszta szerelem képébe vágni! Mindezek mellett Celeste egyetértett Sheba minden démoni ármánykodásával, és elfogadta minden javaslatát.

Mielőtt lépésre szánta el magát, Sheba még egyszer felmérte a terepet.

Nem messze tőle olyasvalami történt, ami megbocsáthatatlan hibára utalt. Az ott nem épp a saját partnere, Logan, aki *olyan jól érzi magát?* Lehetetlen! Mégis rátalált Libbyre, és most mindketten elfogadhatatlanul boldogok voltak. Nos, ezt legalább könnyű lesz helyrehozni. Odamegy és visszakeríti a partnerét, Libby pedig majd szépen elrohan zokogva. A fizikai kontaktus igencsak amatőr és nyers módja a közbeavatkozásnak...

Mégis jobb, mintha hagyná, hogy a boldogság a legkisebb mértékben is csatát nyerjen.

Sheba már majdnem befejezte a felmérést. Már csak egy apró kis békesség volt, de ezúttal nem egy párocska formájában- Egy magányos fiú lépdelt az előcsarnok felől a terem hátsó része felé. Az az idegesítő Gabe Christensen!

Sheba haragos pillantásokat lövellt felé. Mégis mitől olyan boldog? Dobták és magára hagyták! Az ő partnere volt a bál legnagyobb veszedelme. Egy normális srác mostanra már tele lenne fájdalommal vagy haraggal. De ragaszkodik hozzá, hogy Shebának még több munkája legyen! Sheba közelebbről is megfigyelte Gabe gondolatait. Hmm. Gabe nem is igazán boldog. Valójában megállás nélkül aggodalmaskodik és keres valakit. A fiú láthatta, ahogyan Celeste Rob Carltonnal vonaglik egy lassú számra (Pamela Green dermedten nézte a szemérmetlen jelenetet, és a kétségbeesésnek egy különösen pikáns felhője lengte körül), de nem Celeste volt az, aki miatt Gabe aggódott. Valaki mást akart megtalálni.

Nos, a fiú valóban nem volt boldog. Sheba valami egészen mást látott, amely durván belegázolt gondosan ápoltsággültetvényébe. A fiú minden porcikájából maga & jóságamat. Vagy még annál is rosszabb. Sheba a pálma mögé húzódott, és szabadon engedte gondolatait. Füst tört elő az orrlyukából.

- Gabe!

Gabe szórakozottan csóválta meg a fejét, és folytatta a keresést.

Fél órán át figyelte, ahogy lányok tömege hagyja el a mosdót, falka falka után. Néhányszor érzett egy gyenge vonzást, de semmi sem volt annak a lánynak a dühéhez és elfojtott vágyához fogható.

Mire három különböző csoport is érkezett, majd távozott, Gabe megállította Jill Steint, hogy kérdezzen a lány felől.

– Fekete haj és vörös ruha? Nem, nem láttam senkit, aki így nézne ki. Szerintem senki *sincs már* bent. A lány valahogy elslisszolt mellette.

Gabe nemrég tért vissza a táncparketre, és a rejtélyes lányon tűnődött. Legalább Bryan és Clara meg Logan és Libby jól érzik magukat. Ez jó! Az *évfolyam* többi részének láthatóan kivételesen rossz estéje van.

És most megint itt van! Gabe, megneszelve a kétségbeesést, amit eddig keresett, felkapta a fejét. Hol lehet az a lány?

Sheba csalódottan felszisszent. A srác agya *teljesen józan* és páratlanul zárt volt az ő alattomos hangja előtt. Nos, ez egyáltalán nem fogja megállítani őt. Más eszközök is vannak a tarsolyában.

- Celeste!

Ideje, hogy a gonosz lány a saját partnerét is meggyötörje.

Sheba enyhén Celestére támaszkodott, így jelölve ki neki az utat. Mindent egybevéve, Gabe emberi mértékkel mérve igen vonzó. Egyértelműen megfelel Celeste ízlésének, akinek pedig az elvárásai igencsak szigorúak. Gabe magas, izmai kidolgozottak, a haja sötét, az arca szimmetrikus. Világoskék szeme, amelyet Sheba személy szerint visszataszítónak talált – határozottan nem „átoktalan”, majdhogynem menyeyei, pfuj! –, a halandó lányoknak tetszett. Azok a tiszta szemek vették rá Celeste-t, hogy igent mondjon a pedánsan tiszta, *jótevő* alak meghívására.

Jótevő, hogyne! Sheba szeme összeszűkül. Gabe már azelőtt rajta volt a listáján, mielőtt még a fiú úgy döntött, hogy nem foglalkozik Celeste viselkedésével- Ez a fiú tett keresztbe a terveinek. A buja matektanárral kapcsolatos ügyet csak egy kis bál előtti mókának szánta, miközben gondoskodott róla, hogy senki se a megfelelő partnerrel érkezzen a bálra. Ha Gabe nem avatkozott volna közbe a csábítás kritikus pillanatában... Sheba a fogát csikorgatta, és szikrák pattogtak a füléből. Tönkretette volna vele a férfit és azt az ártatlan kislányt is. Nem mintha Mr. Reese-nek sok lenne még hátra, de micsoda jó kis szaftos botrány kerekedhetett volna! És tessék, a matektanár most már extra óvatos lett, és ugyanazok az égszínkék szemek tették ilyen körültekintővé. Még büntudata is van! Azt fontolgatja, hogy szakemberhez fordul! Pfuj!

Gabe Christensen rengeteg szenvedéssel tartozik! Ő pedig be fogja hajtani az adósságot.

Sheba csodálkozva bámult Celestére. A lány vajon miért nem tett egyetlen lépést sem a partnere felé? Celeste, Pamela fájdalmát kiélvezve, még mindig Robbal foglalatostkodott. Elég a szórakozásból! Előbb a pusztítás, aztán a szórakozás! Sheba javaslatokat sugallt Celestének, Gabe irányába taszigálva őt.

A lány eltántorodott Robtól, és Gabe felé nézett, aki még mindig a tömeget pásztázta. A pillantása megpihent egy pillanatra a kék szemeken, majd alázatosan újra Rob karjaiba simult.

Furcsa. Gabe világos szeme legalább annyira taszító a gonosz kis szőke számára, mint Shebának.

A démon újra a lányhoz suttogott, de Celeste ezúttal lerázta magáról, és Rob mohó ajkaival próbálta meg elterelni figyelmét Gabe-ről.

Sheba zavartan kutatott más lehetőség után, hogy tönkretegye az irritáló fiút, de valami sokkal fontosabb szakította félbe, mint egy jó ember.

Cooper Silverdale egyszerűen reszketett a haragtól ahogy a táncparkett mellől figyelte Melissát és Tyson, A lány feje Tyson vállán pihent, az pedig lezser, önelégült vigyort villantott Cooper irányába.

Ideje cselekedni! Cooper fontolóra vett még egy pohár puncsot, hogy enyhítsen a fájdalmán, de már kis híján kiütötte magát, Sheba pedig ezt nem hagyhatta. Összpontosított, füst szivárgott a füléből, Cooper pedig tompa aggyal rájött, hogy a puncs undorító. Nem bírt többet inni. A félig kiürített poharat a padlóra dobta, majd visszafordult Tyson felé.

Melissa szerint szánalmas vagyok! – mondta a hang Cooper fejében. – Nem! Egyáltalán nem is gondol rám! De teszek róla, hogy soha ne felejtsem el...

Cooper alkoholtól kábultan a derekához nyúlt, és a zakója alatt végigsimított a fegyver csövén.

Sheba visszatartotta a lélegzetét. Szikraeső tört elő a füléből.

És akkor, abban a sorsdöntő pillanatban, megzavarta a felismerés, hogy valaki kitartóan bámulja.

Gabe a bálteremben újra megérezte azt a sürgető érzést, ami maga felé rángatta őt, ahogy az a valaki süllyedt és segítségért kiáltozott. Ugyanaz a lány volt. Még soha nem találkozott ilyen sürgető érzéssel.

Szeme kétségbeesetten fürkészte a táncoló párokat, de nem látta a lányt. Végigment a tánctér szélén álldogálók között, de ott sem látta őt.

Látta Celestét egy újabb fiúval, de a szeme meg sem akadt rajtuk. Gabe már azon tépelődött, hogy megőrült-e. Lehet, hogy csak beképzelte magának a tűzruhás lányt? Lehet, hogy ez az őrijítő hívás csak érzékcsalódás volt?

Abban a pillanatban Gabe kutató pillantása megtalálta, akit keresett. Kikerülte a duzzogó Heath McKenzie-t, és figyelmét egy apró, vörös villanás vonta magára. Es ott volt ő, lángvörös ruhában, félig egy műfa mögé bújva, fülbevalója csillagszóróként ragyogott. Sötét szeme mély volt, akár a medence vize, amelyben képzeletében a lány fuldoklott. Feléje nézett. A remegő vágyakozás szorosan körülvette. Nem kellett fontolgatnia, hogy közelebb menjen-e hozzá. Akkor sem tudott volna megálljt parancsolni magának, ha akar. Biztos volt benne, hogy még sosem látta ezt a lányt azelőtt, teljesen ismeretlen volt.

Sötét, mandulavágású szeme összpontosítást tükrözött, és figyelmes volt, ugyanakkor mintha érte kiáltott volna. A szeme volt az iránta érzett vágy középpontja. Ahogyan a saját szívverését nem tudta megállítani, úgy ennek a könyörgésnek sem volt képes ellenállni.

A lánynak szüksége volt rá.

Sheba hitetlenkedve nézte, hogy Gabe Christensen feléje igyekszik. Önnön arcát látta a fejében, és ráéismélt, hogy akit a fiú keresett... az ő maga.

Engedélyezett magának egy rövid kitérőt – tudva, hogy Cooper úgyis az övé, ez a pár perces szünet már nem mentheti meg –, hogy megörvendeztesse magát ezzel a finom kis iróniával. Szóval Gabe személyesen Sheba segítségével kíván összeomlani? O persze szíveségből megteszi! Még édesebb lesz a szenvedése, tudván, hogy ő maga választotta ki. Kihúzta magát a pokolkutya bőr ruhában, amely sokat sejtetően ölelte körül a testét. Tisztában volt vele, hogy mit érez egy férfiember a ruha láttán. Ez az idegesítő fiú azonban a szemét nézte. Veszélyes dolog *egyenesen egy* démon szemébe nézni. Azok az emberek, akik nem néznek félre elég gyorsan, csapdába eshetnek. Aztán már csak a démon után epekednek egész hátralévő életükben, perzseli őket a vágy...

Sheba elfojtott egy mosolyt, és viszonzta a pillantást. Mélyen belenézett az égszínkéék szemekbe. Butácska ember!

Gabe alig egy méterre állt meg a lánytól, elég közel ahhoz, hogy ne kelljen túlordítania a hangos zenét. Tudta, hogy tolakodóan bámul, a lány még azt gondolhatja, hogy faragatlan alak vagy valami örült. A lány ugyanolyan intenzíven nézett vissza, mélységes mély pillantása a ő szemét fürkészte.

Szólásra nyitotta a száját, hogy bemutatkozzon, amikor a lány óvatos arckifejezése hirtelen sokkot tükrözött. Sokkot? Rettegést! Sápadt ajkai szétváltak, és apró nyögés hagyta el őket. Fesztes testtartása elernyed, majd hirtelen zuhanni kezdett. Gabe odaugrott hozzá és elkapta, mielőtt összeesett volna.

Sheba térdei elgyengültek, amikor kialudt a tűz. Belső tüze elhalt, kiapadt, befulladt, mint vákuumtól a gyertya.

A terem már nem volt olyan hűvös, és nem érzett mást a levegőben, csak édes illatokat, parfümöt és áporodott, légkondicionált levegőt. Már nem érezte azt a káprázatos nyomorúságot, amit teremtett. Semmi mást nem tudott érzékelni, csak a saját kiszáradt száját. És Gabe Christensen erős karjait is, ahogy megtartották őt.

A lány ruhája puha volt és meleg. Lehet, hogy ez a baj - gondolta Gabe, miközben magához húzta. Lehet, hogy a teremben túl nagy a meleg ehhez a nehéz anyaghoz. Aggódva simította félre a selymes haját a lány

arcából. A homloka nem tűnt melegnek, lány bőre nem volt nyirkos. Mind ez idő alatt a lány tekintete egy pillanatra sem eresztette az övét.

- Jól vagy? Fel tudsz állni? Sajnálom, de nem tudom a neved.

- Jól vagyok! – felelte a lány mély, doromboló hangon. A dorombolás ellenére hangja ugyanolyan döbönt volt, mint a tekintete. - Fel... fel tudok állni.

Felegyenesedett, de Gabe nem engedte el. Nem akarta elengedni. Ő pedig nem húzódott el. Apró kezei felkúsztak a fiú vállára, és ott megpihentek, mintha csak táncolnának.

- Ki vagy te? – kérdezte a lány torokhangon.

- Gabe. Gábriel Michael Christensen – egészítette ki egy vigyorral. - Te pedig... ?

- Sheba - felelte, sötét szemei kitágultak. – Sheba... Smith.

- Nos Sheba Smith, van kedved táncolni? De csak ha elég erősnek érzed magad hozzá!

- Igen - suttogta félig magának. – Igen, miért is ne?

A lány tekintete egy pillanatra sem hagyta el a fiú szemét.

Egy tapodtat sem mocsanva onnan, ahol álltak, Gabe és Sheba egy újabb borzasztó zeneszám ritmusára kezdtek ringatózni. A szörnyű zene ezúttal nem zavarta annyira a fiút.

Gabe-ben ekkor összeállt a kép. Új lány. Mesés ruha. Sheba. Ő volt Logan partnere, aki elhívta a hűt a bálba, aztán látni sem akarta többé. Egy pillanatig aggódott, hogy helyénvaló-e, amit tesz, hiszen a barátja randijáról van szó. Az aggodalom gyorsan tovaszállt.

Először is, Logan jól érzi magát Libbyvel. Nincs értelme félbeszakítani valamit, ami eleve elrendeltetett.

Másodszor pedig, egyértelmű, hogy Sheba és Logan nem egymásnak vannak teremtve.

Gabe-nek mindig is jó megérzései voltak ezen a téren, ügyesen kiválasztotta az összeillő személyiségeket, egymással harmonizáló természetű embereket. Sok tréfa céltáblája volt az adottsága, de ez nem zavarta. Gabe szerette, ha az emberek boldogok.

Ez a tengermély pillantású, heves lány nem Loganhez való. Amikor megérintette, lecsillapodott a kétségbeesett vágyódás. Gabe sokkal jobban érezte magát a lánnyal a karjaiban. Amíg ölelte, úgy tűnt, hogy lecsendesül a furcsa hívás. A lány biztonságban volt, már nem fuldoklott, s megszűnt az elveszettség érzése is. Gabe félt elengedni, aggódott, hogy az égető vágy visszatér a lányba.

Páratlan pillanat volt. Gabe furcsa módon először érezte, hogy épp a megfelelő helyen van, és ő az egyetlen, aki idevaló. Nem mintha nem lett

volna már barátnője, a lányok kedvelték Gabe-et, neki pedig sok alkalmi kapcsolata volt. De sosem bizonyultak tartósnak. Mindig akadt valaki más, akihez valójában tartoztak. Egyiküknek sem volt igazán szüksége Gabe-re, hacsak nem barátként. És mindig jó barátok maradtak. Egyik eset sem volt ehhez fogható. Hát hozzá tartozik? Ez a dolga, hogy megóvja ezt a karcsú lányt, hogy a karjában tartsa?

Ostobaság ilyen fatalista módon gondolkodni. Gabe próbált hétköznapien viselkedni.

- Te ugye új vagy itt, a Reed Fivérben? - kérdezte a lánytól. 4 Csak pár hete járok ide - igazolta a feltevését a lány.

- Nem hiszem, hogy lennének közös óráink.

- Nem, emlékeznek rá, ha valaha is a közelembé jöttél volna. Furcsán fejezte ki magát. A lány belenézett a szemébe, kezei gyengéden a vállába kapaszkodtak. Ösztönösen is közelebb húzta magához.

- Kellemesen telik az estéd? - kérdezte Gabe. Nagyot sóhajtott, egészen lényének mélyéről tört elő.

- Most már igen – felelte kissé bánatosan. – Nagyon jól érzem magam.

Besétált a csapdába! Mint egy idióta, egy ivadék, egy újonc, egy zöldfülű! Sheba Gabe-hez hajolt, képtelen volt ellenállni. Képtelen volt *akarni* ellenállni. Belebámult az égszínkéék szempárba, és erős kényszert érzett, hogy felsóhajtson.

Hogy nem vette észre a jeleket?

Hogy a jószág pajzsként öleli körül! Ahogy a suttogása érintetlenül hagyva a fiút, szinte lepattan a lelkéről. Hogy azok a kezelhetetlen boldogságbuborékok, amik ellenálltak ma este az ő gonoszságának, mind azokhoz tartoztak, akikkel érintkezett, a barátaihoz!

A szeme már önmagában figyelmeztető jel volt! Celeste okosabb volt Shebánál. Legalább a megérzései távol tartották őt ettől a veszélyes fiútól. Amint megszabadult az átható pillantástól, tartotta a két lépés távolságot. Miért nem értette meg Sheba az okát? És annak az okát, hogy Gabe épp Celeste-et hívta el a bálba. Persze, hogy vonzódott Celeste-hez! Most már minden világos!

Sheba a teremben morajló zene ritmusára ringatózott a fiú biztonságot adó ölelésében. Védelmeszte őt. Kicsi, addig ismeretlen boldogságindák kacskaringóztak üres lelkében.

Ne! Ezt ne! Csak boldogságot ne!

Ha már most boldognak érzi magát, a többi sem várat sokáig magára!

Nincs módja elkerülni a *szerelem* csodájának rettenetét? Nem sok esély van rá, ha egy angyal karjaiban találod magad.

Nem igazi angyal. Gabe-nek nincs szárnya, és nem is tartozik azok közé az ütődött tollashátúak közé, akik emberi szerelemre cserélték el a szárnyukat. De egyik szülője megtette.

Gabe valójában félvér angyal volt, bár neki fogalma sem volt erről. Ha tudott volna róla, Sheba hallotta volna a gondolataiban, és megmenekült volna ettől a szent rettenettől. Ez most már nagyon is nyilvánvaló volt a számára. Ilyen közelségben érezte a fiú bőréből áradó liliomillatot. Egyértelműen az angyalszülő szemét örökölte. Az égszínkéek szempár láttán Sheba is azon nyomban rájöhetett volna, ha nem foglalja le annyira a cselszövés.

Az angyaloktól okkal óvakodtak még az olyan tapasztalt démonok is, mint Jezebel. Ha egy ember számára veszélyes volt egy démon szemébe nézni, akkor legalább annyira veszélyes volt egy démonnak egy angyal szemébe pillantani. Ha egy démon pillantása túl sokáig időzik egy angyalon... Pfrrrrt! kihunynak a pokol tüzei, és a démon egészen addig csapdában vergődik, amíg az angyal fel nem hagy a megmentésével.

Mert pontosan ezt teszik az angyalok. *Mentenek.*

Sheba örök életű, így egészen addig fogoly marad, amíg Gabe maga mellett akarja tartani.

Egy telivér angyal azonnal tudta volna, hogy kicsoda Sheba, és azonnal elkergette volna, ha elég erős hozzá, vagy nagy ívben elkerülte volna, ha nem az. Sheba el tudta képzelni, milyen hatással lehetett Gabe oltalmazó ösztöneire az ő jelenléte. A fiú a tudatlanság homályában élve válaszokat keresett. Sheba átkozott állapota szirénaként üvöltött felé. Tehetetlenül nézte Gabe gyönyörű arcát, teste boldogsággal telt meg, és azon tűnődött, vajon meddig tart majd ez a gyötrelem. Már így is túl soká tart ahhoz, hogy megmentse az ő tökéletes bálját.

A pokol tüze nélkül már nem volt befolyása a halandókra. De továbbra is teljesen tudatában volt mindennek, tehetetlenül és gusztustalanul boldogan nézte, ahogy minden munkája semmivé foszlik. Cooper Silverdale elszörnyedve kapkodott levegő után, mikor a remegő kezében tartott fénylő pisztolyra nézett. Mégis mi ütött belé? Visszadugta a fegyvert a rejtkehelyére, és félig rohanva a mosdó felé szaladt, ahol aztán kihányta a bevedelt puncsot a mosdókagylóba.

Cooper gyomorproblémái félbeszakították Matt és Derek nemrég kezdődött ökölharcát a férfimosdóban. A két jó barát dagadt szemekkel bandzsított egymásra. Miért verekedtek? Egy olyan lány miatt, akit egyikük sem kedvelt? Mekkora baromság! Hirtelen sürgős vágyat

éreztek, hogy egymás szavába vágva kérjenek elnézést. Felrepedt szájjal vigyorogva, egymás vállát lapogatva indultak vissza a bálterembe.

Dávid Alvarado feladta azon tervét, hogy nekiessen Heathnek a tánc után, hiszen Evie megbocsátotta neki, hogy úgy elvonult Celeste-tel. A lány arca lágyan és melegen simult az övéhez, ahogy a zene ritmusára lassan ringatóztak. Esze ágában sem volt újra magára hagyni.

Nem Dávid volt az egyetlen, aki így érzett. Ahogy a zene is varázslatosra váltott az unalmas helyett, a táncosok is ösztönösen azok felé indultak, akikkel eredetileg idejöttek volna, akik az este szörnyűségeit boldogsággá változtatják majd.

A magányos és lehangolt Lauder edző felpillantott az íztelen süteményekről, egyenesen Finkle igazgatóhelyettes szomorú szemébe. Az asszony magányosnak tűnt. Az edző tétova mosollyal elindult felé.

Fejét rázva és pislogva, mint aki épp egy rémálomból akar szabadulni, Melissa Harris elhúzódtott Tysontól, és a kijárat felé rohant. Megkeres egy ajtónállót és taxit hívat...

A Reed River gimi végzős báljának hangulata túlfeszített gumiszalagként pattant vissza a helyére. Ha Sheba önmaga lett volna, addig feszíti a szalagot, amíg darabokra nem szakad az egész este. Mostanra azonban a nyomorúság, a harag és gyűlölet mind eltűntek. Az emberek agyát túl sokáig szorították satuba. A bálozók megkönnyebbülten ernyedtek a boldogság karjaiba, és két kézzel kaptak a szeretet felé.

Még Celeste is belefáradt a rombolásba. Rob karjai közt maradt, és megremegett kissé, amikor azokra a tökéletesen kék szemekre gondolt, míg egyik lassú szám a másikba olvadt.

Sem Sheba, sem Gabe nem érzékelte a zene változását.

Az összes részegítő fájdalom és nyomorúság megsemmisült. Még ha Sheba fel is szabadulna, visszarendelnék a középiskolába. Hol marad az igazságtalanság?!

És Jezebel! Ő tervezte volna ki az egészet? Megpróbálta elterelni Sheba figyelmét a veszedelmes félvér angyalról? Vagy csalódik most vajon? Tényleg azért jött, hogy bátorítsa? Nem tudott rájönni.

Amikor Sheba tüze kialudt, Jezebel megszűnt létezni számára akár kinevette, akár bosszankodott, nem láthatta már. Sheba önmagától undorodva, boldogan felsóhajtott.

Gabe annyira jó. És a karjába simulni is nagyon jó érzés. Csodásan érezte magát. Meg kell szabadulnia, mielőtt a boldogság és szeretet végképp tönkreteszi! Vajon örök foglya marad ennek az ismeretlennek, a tollas hátúak mennyei fajzatának? Gabe rámosolygott, ő pedig felsóhajtott. Sheba tudta, mit érez a fiú. Az angyalokat semmi sem teszi boldogabbá,

mint amikor másoknak szereznek örömet, és minél nagyobb a változás az illető lelkében, annál elragadtatottabbak lesznek az angyalok. Amennyire tökéletesen nyomorult és átkozott volt Sheba, Gabe bizonyosan szárnyalt a boldogságtól - mintha valódi szárnyai lennének. Sosem akarja majd elengedni. Shebának egyetlen esélye maradt. Egyetlen út vezethetett csak vissza az ő korcs, nyomorult, lángoló, bűzös otthonába. Ha Gabe maga küldi oda. Ebbe az eshetőségbe belegondolva a korábbi nagyszerű pusztítás hullámai söpörtek át rajta, s végre sokkal rosszabbul érezte magát. Amint megérezte a visszacsúszását, Gabe még szorosabban ölelte magához. A szenvedést elnyelte az elégedettség, de Sheba még reménykedett. Felnézett a szeretettel teli angyalszemekbe, majd elandalodva elmosolyodott.

A megtestesült gonosz vagy, Sheba – mondta magának. Igazi tehetség vagy, ha szenvedésről van szó! Ismersz minden lelki és testi kínt. Kimászol a kelepcéjéből, és minden újra a régi lesz. Hiszen amennyi fájdalmat és pusztulást ő képes volt okozni, mi sem lesz könnyebb, mint rávenni az angyali fiút, hogy a pokolba küldje...